SINGURUL MOD ÎN CARE ÎȚI POȚI RECUPERA COPILUL ESTE SĂ RĂPEȘTI UN ALT COPIL

LANȚUL

„Veți uita de mese, de somn, să coborâți în stația de autobuz – garantat."
VAL McDERMID

„Incredibil de puternic și de original. Vă va urmări mult timp de acum înainte."
STEPHEN KING

„Nu-l veți uita niciodată. O capodoperă."
DON WINSLOW

„Înspăimântător, plauzibil, captivant."
IAN RANKIN

ADRIAN McKINTY

buzz BOOKS

ADRIAN McKINTY

LANȚUL

Original: *The Chain* (2019)

Traducere din limba engleză:
SANDA SPIRIDON

virtual-project.eu

— 2019 —

„Opinia pesimistă conform căreia lumea este un fel de infern reflectă o anumită înțelepciune.”

Arthur Schopenhauer,
Parerga și Paralipomena, 1851

„Nu trebuie să rupem niciodată lanțul”

Stevie Nicks,
„The Chain” (original demo), 1976

Partea întâi

TOATE PETELE PIERDUTE

1

Joi, ora 7.55

Preocupată să-și verifice *like*-urile primite pe pagina de Instagram, în timp ce așteaptă autobuzul, nici nu-l observă pe individul cu un pistol în mână care se apropie de ea.

Ar putea să-și arunce ghiozdanul și s-o rupă la fugă prin mlaștini. Este o fetiță agilă, are treisprezece ani și cunoaște ca pe propriul buzunar mlaștinile și nisipurile mișcătoare din Plum Island. În aer plutește o ceață fină, iar bărbatul este gras și neîndemânatic. Nu i-ar fi ușor să alerge după o fetiță și, în orice caz, ar fi nevoit să abandoneze înainte de sosirea autobuzului școlii, la ora opt.

Toate aceste gânduri îi trec prin cap într-o secundă.

Acum, individul s-a oprit în fața ei. Poartă o mască neagră de schi pe figură și îndreaptă arma spre pieptul ei. Fata scoate o exclamație șocată și scapă telefonul din mână. E clar că nu este o glumă sau o farsă. Halloweenul a trecut, suntem în noiembrie.

— Știi ce-i asta? o întreabă bărbatul.

— E o armă, răspunde Kylie.

— E o armă ațintită spre inima ta. Dacă țipi sau te zbați sau încerci să fugi, te împușc. Ai înțeles?

Fetița dă din cap că da.

— Bine. Păstrează-ți calmul și pune-ți masca asta de dormit. În funcție de ce va face mama ta în perioada următoare, vom afla dacă vei trăi sau nu. Nu vrem să ne poți identifica când... adică, dacă te vom lăsa să pleci.

Tremurând toată, Kylie își fixează pe ochi pernuțele prinse cu o bandă elastică.

O mașină oprește lângă ei.

— Urcă. Ai grijă la cap, îi ordonă bărbatul.

Se așază pe pipăite pe bancheta din spate. Ușa se închide în urma ei. Mintea îi lucrează intens. Știe că n-ar fi trebuit să se urce în mașină. Așa dispar fetițe în fiecare zi. Dacă te sui în mașină, ești terminată. Dacă te sui în mașină, ai dispărut pentru totdeauna. Nu trebuie să te urci în mașină, ci să te întorci și să fugi, să fugi, să fugi.

Prea târziu.

— Pune-i centura, se aude vocea unei femei din față. Sub masca de dormit, Kylie începe să plângă. Bărbatul se așază în spate lângă ea și-i prinde centura.

— Te rog să fii calmă, Kylie. Chiar nu vrem să-ți facem rău, îi spune.

— Cred că este o greșeală, mama nu are bani. O să înceapă la noul serviciu abia...

— Spune-i să tacă! se răstește femeia.

— Nu e vorba de bani, Kylie. Te rog, taci din gură, da? Mașina demarează nervos, aruncând în urmă nisip și pietricele. Accelerează și urcă în viteze rapid.

Kylie recunoaște zgomotul făcut de roți pe asfaltul de pe Plum Island Bridge și tresare când aude hârâitul inconfundabil al autobuzului școlii trecând pe lângă ei, pe sensul celălalt.

— Las-o mai încet, spune bărbatul.

Ușile se încuie automat, și Kylie se ceartă pe sine însăși că a ratat încă o ocazie. Ar fi putut să-și scoată centura, să deschidă portiera și să se rostogolească afară. Panica oarbă începe să pună stăpânire pe ea.

— De ce-mi faceți asta? întreabă plângând.

— Ce să-i răspund? întreabă la rândul lui bărbatul.

— Nu-i răspunde nimic, zi-i să tacă din gură.

— Trebuie să păstrezi liniștea, Kylie, se execută bărbatul.

Mașina înaintează repede pe ceea ce este probabil Walter Street, lângă Newburyport. Kylie își impune să respire adânc. Inspiră, expiră, inspiră, expiră, așa cum învățase la ora de *mindfulness.* Știe că dacă vrea să rămână în viață trebuie să fie atentă și răbdătoare. Este în clasa a opta, în programul de excelență. Toată lumea spune că este deșteaptă. Trebuie să rămână calmă, alertă și să profite de orice șanse care vor apărea.

Fata aceea din Austria supraviețuise, ca și fetele răpite în Cleveland. Mai auzise și de mormona care fusese răpită când avea paisprezece ani. Văzuse un interviu cu ea la *Good Morning America.* Toate supraviețuiseră. Avuseseră noroc, dar norocul nu era suficient.

Depășește cu greutate un nou val de spaimă care era cât pe ce să o

sufoce.

Aude cum mașina trece pe Route 1 Bridge, la Newburyport. Se îndreaptă către râul Merrimack, spre New Hampshire.

— Las-o mai încet, mormăie din nou bărbatul și mașina încetinește pentru câteva minute, apoi începe să accelereze din nou.

Gândurile fetiței se îndreaptă către mama ei. În dimineața asta se duce la Boston, la o întâlnire cu oncologul ei. Sărmana ei mamă, când va afla...

— Ah, Dumnezeule! exclamă îngrozită brusc femeia de la volan.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am trecut pe lângă o mașină de poliție, parcată pe granița statală.

— E în regulă, cred că ești în limită... ah, nu, la dracu', a pornit girofarul, vine după noi. Îți face semn să tragi pe dreapta. Mergi prea repede! Trebuie să te oprești.

— Știu, răspunde femeia.

— Stai liniștită, nimeni nu a reclamat încă furtul mașinii. Zăcea de câteva săptămâni pe străduța aia din Boston.

— Nu mașina este problema, *ea* este problema. Dă-mi arma.

— Ce-ai de gând să faci?

— Ce putem face?

— Îl îmbârligăm noi cumva, insistă bărbatul.

— Cu un copil legat la ochi pe banchetă?

— O să-și țină gura. Nu-i așa, Kylie?

— Da, vă promit, suspină fata.

— Spune-i să tacă. Scoate-i chestia aia de pe ochi și spune-i să-și aplece capul, să se uite în podea.

— Ține ochii închiși. Să nu scoți o vorbă, îi ordonă bărbatul scoțându-i masca de dormit și apăsându-i capul în jos.

Mașina se oprește pe partea dreaptă a șoselei și polițistul parchează în spatele ei, își închipuie Kylie. Este evident că femeia îl urmărește în oglinda retrovizoare.

— Își notează numărul în carnet, probabil că l-a dat și prin radio.

— Nu e nicio problemă. O să vorbești cu el, o să fie bine, o liniștește bărbatul.

— Toți polițiștii ăștia statali au camere video pe bord, nu-i așa?

— Habar n-am.

— Mașina o să fie dată în urmărire, cu trei persoane înăuntru. Va trebui s-o ascundem în hambar. S-o ținem acolo câțiva ani, poate.

— Nu te ambala. O să ne dea o amendă pentru viteză și gata.

Kylie aude scrâșnetul cizmelor grele ale polițistului, care se dă jos din mașina de patrulă și vine spre ei.

Aude cum coboară geamul șoferului.

— Ah, Doamne... șoptește femeia.

Pașii agentului se opresc în dreptul portierei din stânga față.

— E vreo problemă, domnule polițist? întreabă femeia.

— Doamnă, dumneavoastră știți cu ce viteză ați rulat?

— Nu.

— V-am înregistrat cu optzeci și cinci de kilometri pe oră. Ați trecut printr-o zonă școlară specială, unde viteza este limitată strict la patruzeci de kilometri pe oră. Probabil că n-ați văzut indicatoarele.

— Nu, n-am știut că era o școală acolo.

— Sunt indicatoare peste tot, doamnă.

— Îmi pare rău, pur și simplu nu le-am văzut.

— Vă rog să-mi prezentați... începe polițistul, dar se oprește brusc.

Kylie știe că a văzut-o. Tremură toată.

— Domnule, fata este fiica dumneavoastră?

— Da, răspunde bărbatul.

— Domnișoară, vă rog să ridicați capul și să vă uitați drept la mine.

Kylie se execută, dar cu ochii strâns închiși. Încă tremură. Polițistul își dă seama că ceva este în neregulă. În următoarea jumătate de secundă, fiecare își cântărește opțiunile și decide ce are de făcut.

Femeia scoate un mormăit, apoi se aude un singur foc de armă.

2

Joi, ora 8.35

Ar trebui să fie o vizită de rutină la oncolog. O verificare la șase luni ca să se asigure că tumoarea canceroasă de la sân e tot în remisiune. Rachel i-a spus lui Kylie să nu-și facă griji, pentru că se simte excelent și, aproape sigur, totul o să fie bine.

În sinea ei, desigur, știe că e posibil ca lucrurile să ia o întorsătură proastă. Programarea a fost fixată inițial pentru marțea de dinaintea Zilei Recunoștinței, dar i-au recoltat sânge pentru analize săptămâna trecută și, când a văzut rezultatele, doamna doctor Reed a hotărât s-o cheme mai repede. Doctorița Reed este o femeie severă, echilibrată, imperturbabilă, originară din Nova Scoția, deloc susceptibilă să reacționeze pripit sau să se sperie.

Rachel încearcă să nu se gândească la asta în timp ce conduce spre sud pe I-95.

De ce și-ar face griji? Încă nu știe nimic sigur. Poate că doamna doctor Reed se duce acasă de Ziua Recunoștinței și și-a reprogramat mai devreme toate consultațiile.

Rachel nu se simte rău. Din contră, nu s-a mai simțit atât de bine de vreo doi ani de zile. O vreme crezuse că o urmărește ghinionul, dar apoi viața i s-a schimbat în bine. A depășit criza divorțului. Își pregătește cursurile de filosofie pentru noua slujbă pe care urmează s-o înceapă în ianuarie. Părul pierdut după chimioterapie i-a crescut la loc aproape tot, puterile i-au revenit și a luat în greutate. A recuperat epuizarea psihică acumulată în doi ani. Este iarăși femeia puternică, organizată, care și-a luat cândva două slujbe ca să-l țină pe Marty la Facultatea de Drept și să cumpere casa din Plum Island.

Are numai treizeci și cinci de ani. Are toată viața înainte.

„Să batem în lemn", își spune atingând ornamentul verzui al bordului despre care speră că este din lemn, dar bănuiește că este din plastic. Știe că în dezordinea eternă din portbagajul Volvo-ului 240 are un baston vechi din strejar, dar își spune că ar fi o prostie să riște un accident întinzându-se după el.

Telefonul îi arată ora 8.36. Kylie coboară din autobuz și traversează locul de joacă împreună cu Stuart. Îi trimite pe SMS glumița tembelă care o obsedează de când a plecat de acasă: „How de you think the unthinkable?”

Când vede că nu primește niciun răspuns, îi scrie: „With an itheberg”[1].

Tot niciun răspuns.

„Te-ai prins? Încearcă să citești peltic”, îi scrie din nou.

Kylie o ignoră cu bună știință. „Pun pariu că Stuart râde cu lacrimi”, își spune Rachel cu un zâmbet, întotdeauna râde la glumele ei prostești.

Este 8.38 și traficul se aglomerează.

Nu vrea să întârzie, niciodată nu întârzie. O fi mai bine dacă iese de pe interstatală și intră pe Route 1?

Canadienii serbează Ziua Recunoștinței în altă zi, își aduce aminte. Doamna doctor Reed a chemat-o pentru că i-au ieșit prost analizele.

— Nu! exclamă cu voce tare și scutură energic din cap.

Nu se va lăsa prinsă în acea spirală de gândire negativă. Va trece peste asta. A primit un pașaport pentru Regatul Bolnavilor, dar nu asta o definește. A lăsat boala în urmă, alături de cariera ei de chelneriță și de șoferiță Uber, alături de naivitatea care o făcuse să-l creadă pe Marty.

Acum, în sfârșit, își exploatează potențialul la cote maxime. Este profesor. Se gândește la cursul introductiv. Poate că Schopenhauer este prea greu accesibil pentru unii. Poate ar trebui să înceapă cu gluma aceea despre Sartre și chelneriță de la Deux...

Soneria telefonului o face să tresară.

„Număr necunoscut”, apare pe ecran.

— Alo? răspunde pe speaker.

— Trebuie să ții minte două lucruri, se aude printr-un fel de aparat ce distorsionează vocea. Numărul unu: nu ești prima și, cu siguranță, nu vei fi ultima. Numărul doi: banii nu contează, important este

---

[1] Intraductibil. Pentru a avea sens, întrebarea se citește cu limba lipită de incisivi: „How do you *sink* the *unsinkable*?” = „Cum scufunzi ceea ce nu poate fi scufundat?” și răspunsul la fel: „With an aisberg” = „Cu un aisberg”. Referință evidentă la scufundarea vasului *Titanic,* de unde umorul negru.

Lanţul.

„E o glumă proastă", îi spune o parte a creierului. Dar alte structuri, mai profunde și mai vechi din creierul ei încep să reacţioneze. Simte ceva ce ar putea numi teroare animalică.

— Cred că aţi greșit numărul.

Vocea continuă neabătută:

— În cinci minute, Rachel, vei primi cel mai important apel telefonic din viaţa ta. Va trebui să tragi pe dreapta și să-ţi păstrezi calmul. Asigură-te că ai telefonul încărcat și că ai la îndemână ceva de scris și o foaie de hârtie. N-o să mă prefac că-ţi va fi uşor. Zilele următoare vor fi extrem de dificile pentru tine, dar Lanţul te va scoate la liman.

Lui Rachel îi este brusc frig. Simte un gust metalic în gură. Capul îi vâjâie.

— Trebuie să sun la poliţie sau...

— Nu. Nu implica poliţia și nicio altă instituţie de forţă. O să te descurci, Rachel. Nu te-am fi ales dacă am fi crezut că ești genul de persoană care se sperie uşor. Ceea ce-ţi cerem îţi poate părea imposibil acum, dar este pe deplin în puterile tale.

Pe șira spinării îi coboară un şuvoi de gheaţă. O frântură din viitor în prezent. Un viitor înspăimântător care, evident, va deveni realitate peste doar câteva minute.

— Cine ești? întreabă.

— Roagă-te să nu afli niciodată cine suntem și de ce suntem capabili.

Apelul ia sfârșit.

Verifică identitatea apelantului, dar nu-i apare nimic. Vocea aceea nu-i iese din cap. Distorsionată intenţionat, sigură pe sine, rece, arogantă. Ce înţelegea prin cel mai important telefon din viaţa ei? Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și se mută de pe banda de viteză pe cea din mijloc, în cazul în care apelul anunţat chiar va veni.

Trage nervoasă de un fir de aţă ce iese din puloverul ei roşu. iPhone-ul sună din nou.

Încă un apelant necunoscut.

Apasă puternic cu degetul pe butonul verde de pe ecran.

— Alo?

— Rachel O'Neill? întreabă o voce.

O voce diferită. O femeie. O femeie care pare foarte supărată.

Rachel ar vrea să-i răspundă: „Nu"; ar vrea să scape de dezastrul pe care-l simte aproape spunând că în ultima vreme și-a reluat numele de fată, Rachel Klein, dar știe că ar fi o copilărie. Nimic din ceea ce ar face sau ar spune n-o va opri pe femeia aceasta să-i comunice că ce era mai rău s-a întâmplat.

— Da, răspunde.

— Îmi pare rău, Rachel, am o veste groaznică pentru tine. Ai o bucată de hârtie și un pix ca să-ți notezi instrucțiunile?

— Ce s-a întâmplat? întreabă, speriată de-a binelea.

— Ți-am răpit fiica.

3

Joi, ora 8.42

Cerul cade. Cerul i se prăbuşeşte în cap. Nu poate să respire. Nu vrea să respire. Fetiţa ei iubită. Nu. Nu este adevărat. Nimeni nu a luat-o pe Kylie. Vocea femeii nu suna ca aceea a unui răufăcător. E o minciună.

— Kylie este la şcoală, spune Rachel.

— Nu, nu este. E cu mine. Am răpit-o.

— Nu ai... trebuie să fie o glumă.

— Sunt cât se poate de serioasă. Am luat-o din staţia de autobuz. Îţi trimit o fotografie cu ea.

Primește imaginea unei fetiţe cu o mască de dormit pe ochi, pe bancheta din spate a unei mașini. Poartă același pulover negru și același paltonaş de lână cafeniu pe care Kylie le purta când plecase de dimineaţă. Are nasul ascuţit, pistruiat, și părul castaniu, înspicat cu şuviţe roşcate, la fel ca fiica ei. Ea este, fără nicio îndoială.

Rachel simte că-i vine să vomite. Ochii i se împăienjenesc. Lasă să-i scape volanul din mână. În jurul ei încep să se audă claxoane.

Femeia continuă să vorbească.

— Trebuie să-ţi păstrezi calmul și să mă asculţi cu atenţie. Trebuie să faci exact ce am făcut și eu. Scrie toate regulile și nu te abate de la ele. Dacă le încalci sau chemi poliţia, vom plăti amândouă. Fiica ta și fiul meu vor fi uciși. Așa că fă bine și notează-ţi tot ce urmează să-ţi spun.

Rachel se freacă la ochi. Aude în cap un fel de clocot, ca al unui val uriaş ce urmează să se prăbușească peste ea, gata s-o pulverizeze. Cel mai rău lucru din lume este real, chiar se întâmplă. S-a întâmplat.

— Vreau să vorbesc cu Kylie, târfă! strigă și smucește volanul Volvo-ului, redresând mașina și evitând la limită un tir cu nouă osii.

Traversează rapid ultima bandă și iese în spaţiul de urgenţă, unde opreşte brusc şi scoate cheia din contact, nepăsătoare la claxoanele şi înjurăturile celorlalţi şoferi.

— Deocamdată Kylie e bine.

— Sun la poliție! strigă din nou Rachel.

— Nu, n-o să suni la poliție. Vreau să te calmezi. Nu te-aș fi ales pe tine dacă n-aș fi avut încredere că ești capabilă să te stăpânești. Știu despre Harvard și despre lupta ta cu cancerul. Știu că ți-ai găsit un nou loc de muncă. Știu că ești o femeie practică și că nu vei da totul peste cap. Pentru că dacă o faci, situația e simplă: Kylie va muri și băiatul meu va muri. Acum, fă rost de o bucățică de hârtie și scrie.

Rachel trage adânc aer în piept și scoate un carnețel din geantă.

— OK.

— Acum ești în Lanț. Suntem amândouă. Lanțul se apără. Prima regulă: fără polițiști. Dacă vorbești vreodată cu vreun polițist, oamenii care conduc Lanțul vor afla imediat și-mi vor cere să o ucid pe Kylie și să-mi aleg altă țintă, ceea ce voi face fără ezitare. Lor nu le pasă de tine și de familia ta, ci numai de siguranța Lanțului. Ai priceput?

— Fără poliție, vine răspunsul abulic al lui Rachel.

— Punctul doi: telefoane de unică folosință. Vei cumpăra telefoane mobile cu cartelă pe care le vei folosi o singură dată, pentru un singur apel, așa cum fac eu acum. Ai înțeles?

— Da.

— În al treilea rând, va trebui să descarci și să instalezi motorul de căutare Tor, care este calea de acces în dark web. E puțin mai complicat, dar te vei descurca. Caută pe Tor InfinityProjects. Notezi?

— Da.

— InfinityProjects este doar o fațadă, nu înseamnă nimic, dar acolo vei găsi un cont în bitcoin. Prin Tor poți cumpăra bitcoin din vreo șase locuri cu cardul de credit sau prin transfer bancar. Numărul de transfer pentru InfinityProjects este: doi-doi-opt-nouă-șapte-patru-patru. Notează-l. Odată ce au fost trimiși, banii nu mai pot fi urmăriți. Lanțul vrea de la tine douăzeci și cinci de mii de dolari.

— Douăzeci și cinci de mii? De unde naiba...

— Nu-mi pasă, Rachel. Cămătari, încă un credit, omoară pe cineva. Nu contează, fă rost de bani. În clipa când plătești, ai rezolvat partea întâi. Partea a doua este mai grea.

— Care este partea a doua? întreabă Rachel speriată.

— Mi s-a cerut să-ți spun că nu ești prima și nu vei fi ultima. Acum

faci parte din Lanţ, un proces ce durează de multă vreme. Am răpit-o pe fiica ta ca să-mi fie eliberat băiatul. Fiul meu a fost răpit de un bărbat și o femeie pe care nu-i cunosc. Trebuie să-ţi alegi o ţintă și să răpești pe cineva la care persoana respectivă ţine foarte mult. Așa funcţionează Lanţul.

— Ce? Ești nebună...

— Ascultă-mă. Ceea ce-ţi spun este foarte important. Trebuie să răpeşti pe cineva care s-o înlocuiască pe fiica ta în Lanţ.

— Despre ce vorbeşti?

— Trebuie să-ţi alegi o victimă şi s-o ţii captivă până când cei apropiaţi plătesc răscumpărarea şi răpesc, la rândul lor, pe cineva. Vei suna un aparţinător şi-i vei ţine acelaşi discurs pe care-l auzi de la mine acum. În momentul în care duci la bun sfârşit răpirea şi trimiţi banii, fiul meu va fi eliberat. Imediat ce ţinta ta răpeşte pe cineva şi plăteşte răscumpărarea, fiica ta va eliberată. Este foarte simplu. Așa funcţionează şi a funcţionat dintotdeauna Lanţul.

— Cum? Pe cine să aleg? întreabă Rachel, îngrozită şi uluită în acelaşi timp.

— Pe cineva care nu va încălca regulile. Exclus polițiști, politicieni sau ziariști – au obiceiul să nu respecte înțelegerea. Pe cineva care-și va face datoria, va comite o răpire, va plăti aceeași sumă și-și va ține gura bine închisă. Lanţul trebuie să continue.

— De unde știi că voi face toate astea?

— Dacă n-o faci, o voi omorî pe Kylie și voi răpi pe altcineva. Dacă dau greş, îmi vor ucide fiul, apoi mă vor omorî pe mine. Pentru noi nu mai există cale de întoarcere. Vreau să-ţi fie foarte clar, Rachel: o voi omorî pe Kylie. Acum știu că sunt capabilă s-o fac.

— Te rog, nu face asta, las-o să plece, te rog, te implor. De la mamă la mamă, te rog. Este un copil minunat, este tot ce mi-a mai rămas pe lume. O iubesc atât de mult!

— Pe asta contez și eu. Ai înţeles instrucţiunile pe care ţi le-am dat?

— Da.

— Bine, la revedere, Rachel.

— Nu! Stai! strigă Rachel, dar interlocutoarea ei a închis deja.

4

Joi, ora 8.56

Rachel începe să tremure. Se simte rău. Îi este greață. Ca în zilele de tratament, când le permitea medicilor s-o otrăvească și să o ardă, în speranța că o vor vindeca.

Traficul vuiește în stânga ei fără oprire. Rămâne blocată pe loc, înghețată, ca un explorator mort de mult, prăbușit pe o planetă ostilă. Au trecut patruzeci și cinci de secunde de când femeia aceea a pus capăt convorbirii. Parcă ar fi trecut patruzeci și cinci de ani.

Telefonul sună din nou. Tresare speriată.

— Alo?

— Rachel?

— Da.

— Doctorița Reed la telefon. Te așteptam la nouă, dar înțeleg că încă n-ai ajuns la recepție.

— Sunt în întârziere. Blocată în trafic, îngaimă Rachel.

— Stai liniștită. Știu că circulația e de coșmar la ora asta. Pe la cât crezi că ajungi?

— Ce? Ăăă... nu mai vin azi. Nu mai pot.

— Sigur? Bine, îți convine mai mult mâine?

— Nu. Nu pot săptămâna asta.

— Rachel, trebuie să vii, să discutăm despre rezultatul analizelor de sânge.

— Trebuie să închid.

— Ascultă-mă, nu-mi place să vorbesc la telefon despre lucrurile astea, dar ți-a ieșit un nivel foarte ridicat de CA 15-3[2]. Insist că ar trebui să ne vedem...

— Nu pot să vin. La revedere, doamnă doctor.

Închide telefonul. În oglinda retrovizoare apar girofaruri albastre. Un agent al poliției statului Massachusetts, înalt, brunet, coboară din mașină și se apropie de Volvo.

---

[2] Antigen cu greutate moleculară mare, eliberat în principal de celulele din carcinomul de sân.

Rachel este complet pe altă lume. Lacrimile încep să i se usuce pe obraji.

Polițistul îi bate cu degetul în geam. Îl coboară, după un moment de ezitare.

— Doamnă, începe el abrupt, apoi se oprește văzând că a plâns. Hm, doamnă, aveți o problemă la mașină?

— Nu, îmi cer scuze.

— Banda de urgență este rezervată exclusiv mașinilor de intervenție.

„Spune-i, se gândește Rachel. Spune-i totul. Nu. Nu pot. O vor ucide. Femeia aceea o va ucide."

— Știu că nu trebuia să opresc aici. Eram la telefon cu medicul meu oncolog. Se pare... se pare că mi-a recidivat cancerul.

Polițistul pare înțelegător. Dă încet din cap cu compasiune.

— Doamnă, în aceste condiții, estimați că sunteți capabilă să conduceți în continuare?

— Da.

— Nu vă voi da amendă, dar vă rog să reveniți pe banda întâi și să vă continuați deplasarea. Voi opri puțin traficul ca să puteți intra mai ușor.

— Vă mulțumesc.

Învârte cheia în contact, și bătrânul Volvo revine la viață. Polițistul oprește traficul pe prima bandă și îi face semn să pornească. Conduce încă vreo doi kilometri, până la prima ieșire, pe care se înscrie. Spitalul care ar putea s-o facă bine este la sud, dar acum nu-i mai pasă. Este complet irelevant. Universul ei, cu soarele și planetele lui cu tot, s-a redus la o singură idee – trebuie s-o recupereze pe Kylie.

Iese pe I-95 către nord, accelerând fără milă mașina hârbuită.

De pe banda întâi, pe a doua și apoi pe banda de viteză. O sută de kilometri la oră, o sută zece, o sută cincisprezece, o sută douăzeci și cinci, o sută treizeci. Motorul urlă, dar în mintea ei nu se aude decât: „Mai repede, mai repede!"

Trebuie să ajungă în partea de nord a orașului. Să ia un credit. Să cumpere telefoane cu cartelă. Să cumpere o armă și orice ar mai putea avea nevoie ca să-și ia înapoi copilul.

5

Joi, ora 9.01

Totul s-a petrecut extrem de repede. O împuşcătură, apoi au demarat în trombă. Cât rulaseră? Kylie a pierdut noţiunea timpului. Poate şase sau şapte minute înainte de a se angaja pe o stradă mai mică, apoi pe o alee lungă, unde s-au oprit. Femeia i-a făcut o fotografie şi a ieşit să vorbească la telefon. Probabil cu mama sau cu tatăl ei.

Kylie este tot pe bancheta din spate, lângă străinul care a răpit-o. Bărbatul respiră greu, înjură printre dinţi şi scoate nişte gemete ciudat, animalice.

E limpede că împuşcarea unui poliţist nu făcea parte din planul iniţial şi nu i-a picat bine deloc.

Kylie o aude pe femeie întorcându-se la maşină.

— Gata, am rezolvat. Înţelege totul şi ştie ce are de făcut. Du-o pe asta mică în pivniţă cât ascund eu maşina.

— OK, răspunde bărbatul pe un ton umil. Trebuie să ieşi, Kylie. Hai, îţi deschid uşa.

— Unde mergem?

— Ţi-am aranjat o cămăruţă numai pentru tine. Nu te teme, până aici te-ai descurcat grozav.

Simte cum interlocutorul se întinde peste ea şi-i desface centura de siguranţă. Gura îi miroase a ceva acru, scârbos. Uşa de lângă ea se deschide.

— Nu-ţi scoate masca de pe ochi, am o armă aţintită asupra ta, îi spune femeia.

Kylie dă din cap că a înţeles.

— Ce mai aştepţi? Mişcă-te! strigă la ea pe o voce ascuţită, isterică.

Fetiţa îşi scoate picioarele din maşină şi începe să se ridice.

— Ai grijă la cap, murmură bărbatul.

Se ridică încet, cu grijă. Ascultă atentă zgomotele din jur, încercând să surprindă intensitatea traficului sau orice alt detaliu ce s-ar putea dovedi de ajutor, dar nu aude nimic. Nicio maşină, nicio

pasăre, nici sunetul familiar al valurilor Atlanticului. Sunt undeva departe de țărm.

— Pe aici. O să te iau de mână și o să te conduc pe scări. Să nu-ți dea prin cap să încerci ceva. N-ai unde să fugi, și suntem amândoi gata să te împușcăm. Ai înțeles?

Dă din cap că da.

— Răspunde-i cu glas tare! se răstește iarăși femeia.

— Am înțeles. Nu voi încerca nimic.

Aude scrâșnetul unui zăvor și o ușă care se deschide.

— Ai grijă, scările sunt cam vechi și abrupte.

Kylie coboară una câte una scările din lemn, cu bărbatul în spate, ținând-o de umăr. Când ajunge la capăt simte că podeaua este din beton. Inima îi stă în loc. Spera să fie ca la ea acasă, unde pivnița avea pe jos pământ bătătorit și nisip. Prin pământ poți săpa cu mâinile un tunel, prin beton, însă, este exclus.

— Am ajuns, îi spune bărbatul conducând-o spre capătul celălalt al încăperii.

Este o pivniță, evident. Pivnița unei case izolate, departe de orice.

Kylie se gândește la mama ei și simte cum i se pune din nou un nod în gât. Biata ei mamă! În curând urma să se ducă la noul serviciu. Abia începuse să-și revină după divorț și după cancer. Nu e drept.

— Stai aici. Așază-te fără teamă, am pus o saltea pe jos.

Kylie se lasă în jos ascultătoare. Salteaua pare acoperită cu un cearșaf și un sac de dormit.

Aude declicul camerei foto de la telefonul femeii.

— OK, mă duc până în casă ca să-i trimit asta și să verific mesajele pe Wickr. Sper din tot sufletul că nu sunt supărați pe noi.

— Nu le spune nimic despre ce s-a întâmplat. Spune-le că totul a decurs conform planului, o sfătuiește partenerul ei.

— Știu! îl repede ea.

— O să fie bine, îi răspunde bărbatul, nepărând prea convins de propriile vorbe.

Kylie o aude pe femeie urcând treptele de lemn și închizând ușa beciului. A rămas singură cu bărbatul, și asta o sperie. Ar putea să-i facă orice acum.

— E în regulă, îl aude. Poți să-ți scoți masca de dormit.

— Nu vreau să vă văd chipul, îi răspunde.

— Stai liniștită, mi-am pus masca de schi la loc.

Își eliberează ochii. Bărbatul e lângă ea, cu arma în mână. Și-a scos haina. Poartă blugi, un pulover negru și pantofi fără șiret, plini de noroi. Un tip solid, între patruzeci și cincizeci de ani.

Pivniţa are o formă rectangulară şi măsoară cam şase metri pe nouă. Într-o parte se văd două ferestre mici, pătrate, acoperite de frunze. Podeaua de beton, o saltea și o veioză electrică lângă ea. I-au pus la dispoziţie un sac de dormit, o găleată, hârtie igienică, o cutie de carton și două sticle mari de apă plată. Restul încăperii este pustiu, cu excepţia unei maşini de gătit metalice din vremuri de demult, aşezată lângă un perete, şi a unui boiler, în colţul opus.

— Aici o să locuieşti în următoarele câteva zile, până când mama ta plăteşte răscumpărarea şi face ce mai are de făcut. Ne străduim să-ţi oferim condiţii cât mai confortabile. Probabil că eşti speriată. Nici nu-mi pot imagina... mai adaugă, apoi vocea i se frânge. Nu suntem învăţaţi cu lucrurile astea, Kylie. Nu suntem genul ăsta de oameni. Am fost obligaţi să o facem. Te rog să ne înțelegi.

— De ce m-aţi răpit?

— Mama ta îți va explica totul când te vei întoarce la ea. Soția mea nu vrea să-ţi vorbesc despre asta.

— Păreţi mai bun decât ea. N-aţi putea să mă lăsaţi să...

— Nu. O să te... o să te omorâm dacă încerci să scapi. Sunt foarte serios. Știi că suntem în st... stare să ucidem. Erai acolo. Ai auzit. Of, bietul om... Dumnezeule mare! Pune-ţi astea la mâna stângă, îi spune întinzându-i o pereche de cătușe. Destul de strâns cât să nu scapi, dar fără să-ţi întrerupă circulaţia... așa. Puţin mai strâns. Dă-mi mâna să văd.

O ia de încheietură, o privește atent și mai strânge puţin cătușa. Apoi o ia pe cealaltă și o atașează de un lanţ gros, legat, la rândul lui, cu un lacăt de vechiul cuptor metalic.

— Ai cam trei metri de lanţ, ca să te poţi mişca puţin. Vezi jucăria aia de sus, de deasupra uşii? Este o cameră video. Te vedem chiar dacă nu suntem aici, cu tine. Neonul din tavan rămâne tot timpul aprins, aşa că vei fi urmărită în permanenţă. Să nu încerci vreo prostie. E clar?

— Clar.

— Ai aici un sac de dormit și o pernă. În cutie, ți-am pus obiecte de toaletă și încă niște hârtie igienică, niște biscuiți graham și câteva cărți. Îți place Harry Potter?

— Da.

— Ai toată seria acolo. Și niște chestii mai vechi, potrivite pentru fete de vârsta ta. Crede-mă, știu despre ce vorbesc, sunt profesor de e... în fine, cărți bune.

„ «Sunt profesor de engleză»? Asta a vrut să zică?” se întreabă Kylie.

— Vă mulțumesc, îi răspunde.

„Fii politicoasă! se îndeamnă în gând. Fii fetița cuminte, speriată, care nu le face probleme.”

Bărbatul se așază pe vine lângă ea, continuând s-o amenințe cu arma.

— Suntem în pădure, la capătul unui drum forestier care ne aparține. Dacă țipi, n-o să te audă nimeni. Avem o proprietate întinsă, înconjurată de pădure. Dar dacă nu te poți abține și te pui pe strigat, te voi auzi și te voi vedea pe cameră. Nu ne putem asuma niciun risc, așa că va trebui să cobor la tine, să-ți pun un căluș în gură și să-ți leg mâinile la spate ca să nu ți-l poți scoate. Ai înțeles?

Kylie încuviințează din cap docilă.

— Acum, golește-ți buzunarele și dă-mi pantofii.

Își întoarce buzunarele pe dos. Oricum, nu are altceva decât bani. Nu are briceag, iar telefonul i-a rămas acolo unde l-a lăsat să-i scape din mână, pe drumul neasfaltat din Plum Island.

Bărbatul se ridică în picioare, clătinându-se puțin.

— Dumnezeule... șoptește și înghite cu greutate.

Urcă scările clătinând din cap ca un om căruia nu-i vine să creadă ce este în stare să facă.

Când aude ușa pivniței închizându-se, Kylie se întinde pe saltea și oftează adânc.

Începe din nou să plângă. Plânge amarnic, până ce lacrimile îi seacă, apoi se uită la cele două sticle de apă. Ar putea s-o otrăvească? Sigiliile sticlelor, marca Poland Spring, par intacte. Începe să bea cu lăcomie, dar se oprește brusc.

Dacă bărbatul nu se mai întoarce? Dacă cele două sticle trebuie să-i ajungă săptămâni sau luni întregi?

Se uită în cutia de carton. Două cutii de biscuiţi graham, un baton Snickers şi o cutie de Pringles. Pastă de dinţi, periuţă, hârtie igienică, şerveţele şi vreo cincisprezece cărţi. Plus un bloc de desen, două pixuri şi un set de cărţi de joc. Cu spatele la cameră, încearcă să forţeze cătuşele cu vârful unui pix, dar abandonează după zece secunde. Ar avea nevoie de o agrafă de hârtie sau de ceva asemănător. Începe să răscolească printre cărţi. Harry Potter, J.D. Salinger, Harper Lee, Herman Melville, Jane Austen. Da, probabil un prof de engleză.

Mai ia o gură de apă, apoi desigilează un sul de hârtie igienică şi îşi şterge lacrimile de pe faţă.

Se întinde înapoi pe saltea. Îi este frig. Se bagă cu totul în sacul de dormit, unde camera n-o mai poate vedea.

Se simte mai în siguranţă aşa.

E mare lucru dacă n-o pot vedea. A învăţat din desenele cu Daffy Duck. Dacă nu te pot vedea, nu exişti.

Era adevărat că nu voiau să-i facă rău? Poţi să-i crezi pe oameni până când le vezi adevăratul chip şi răul de care sunt capabili.

Dar atunci, de ce nu i-au făcut nimic până acum?

Poliţistul. Murise sau era pe moarte, în orice caz. „Ah, Doamne."

La amintirea împuşcăturii îi vine să ţipe, să strige după ajutor.

„Ajutor, ajutor, ajutor!" articulează fără să scoată un sunet. „Dumnezeule, Kylie, cum ai lăsat să ţi se întâmple aşa ceva? De câte ori n-ai auzit că nu trebuie să te sui niciodată în maşina unui străin. Niciodată." Aşa dispar tot timpul fete, şi când dispar nu se mai întorc aproape niciodată.

Câteodată, însă, *se întorc.* Multe fete au dispărut pentru totdeauna, dar nu toate. Unele s-au întors înapoi acasă.

Elizabeth Smart – aşa o chema pe fata mormonă – apăruse într-un interviu calmă şi plină de demnitate. Spusese că întotdeauna exista speranţă, chiar şi în astfel de situaţii. Credinţa îi întreţinuse vie flacăra speranţei.

Dar Kylie nu crede în Dumnezeu, evident, din vina proştilor ei de părinţi.

Începe să simtă apăsarea claustrofobiei. Trage sacul de dormit în

jos și inspiră panicată de câteva ori, privind în jur.

Oare chiar o urmăresc?

Desigur, la început vor sta cu ochii pe ea, dar la trei noaptea? Poate că va reuși să deplaseze mașina aceea de gătit. Poate găsește pe undeva un cui vechi cu care să-și deschidă cătușele. Va aștepta. Va rămâne calmă, în așteptare. Se uită în cutie și scoate blocul de desen.

Scrie: „Ajută-mă, sunt prizonieră în această pivniță", dar cui ar putea să-i dea mesajul?

Rupe pagina și o face ghemotoc.

Începe să deseneze. Desenează plafonul mormântului faraonului Senenmut, din cartea ei despre Egipt. Activitatea începe să o calmeze. Desenează luna și stelele. Egiptenii credeau că lumea de apoi este acolo, în stele. Dar în realitate nu există viață de apoi, nu-i așa? Numai bunica mai crede în legenda asta. Nu are niciun sens. Dacă te omoară, ai murit și gata. Și poate că peste o sută de ani cineva îți va găsi oasele prin pădure, dar nimeni nu va mai ști cine erai sau că ai dispărut.

Ești șters din istorie, ca atunci când zgudui un Etch A Sketch.

— Mami, rostește în șoaptă, ajută-mă. Te rog, ajută-mă. Mami!

Dar știe că nu va primi niciun ajutor.

6

Joi, ora 9.16

Rachel intră în casa ei din Plum Island, se opreşte în bucătărie şi se prăbuşeşte la podea. Nu a leşinat, pur şi simplu n-o mai ţin picioarele. Rămâne o vreme acolo, pe podeaua de gresie, puţin adusă de spate, ca un semn de întrebare picat nu se ştie de unde. Pulsul i-a luat-o razna, respiră cu dificultate. Se întreabă dacă nu cumva e pe cale să facă infarct.

Dar nu-şi permite acest lux. Nu acum. Trebuie să-şi salveze copilul.

Se ridică şi încearcă să respire, să se concentreze.

Poliţia ar şti ce este de făcut, dacă nu ei, atunci cine?

Se întinde spre telefon, dar se opreşte. Nu are curajul s-o facă. Nu poate să rişte.

„Nu suna la poliţie. Niciodată să nu suni la poliţie.” Dacă se află că a alertat organele legii, Kylie va fi omorâtă pe loc. Era ceva în vocea acelei femei. Disperarea, hotărârea. O va face și apoi va găsi altă victimă. Toată povestea despre Lanţ era incredibilă, nebunească și totuși... vocea acelei femei... avea rezonanţa adevărului. Fiinţa aceea era îngrozită, terorizată de Lanţ şi de puterea lui, în care credea.

„Iar acum, și eu cred”, își spune Rachel.

Dar n-o obligă nimeni să se descurce singură. Are nevoie de ajutor.

Marty. El sigur va şti ce e de făcut.

Apasă pe butonul de apelare automată a numărului și este redirecţionată instantaneu la căsuţa vocală, încearcă din nou, cu acelaşi rezultat. Studiază încă o dată lista de contacte și se hotărăşte să încerce la noua lui locuinţă, din Brookline.

— Aloooo, răspunde Tammy cu acel stil al ei de a lungi vocalele.

— Tammy?

— Da, cine întreabă?

— Sunt Rachel. Încerc să dau de Marty.

— E plecat din oraş.

— Cum aşa? Unde?

— S-a dus în... hm, locul acela... cum se cheamă?

— La serviciu?

— Nu. Știi... acolo unde oamenii joacă golf.

— În Scoţia?

— Nu! Acolo unde se duce toată lumea. Era atât de fericit.

— Golf... de când s-a apucat? În fine, nu contează. Ascultă-mă, Tammy, trebuie să-l găsesc urgent, iar pe telefonul lui îmi intră robotul.

— E acolo cu toată firma. Au organizat un *retreat,* așa că au trebuit să-și lase telefoanele acasă.

— Dar unde, Tammy? Te rog, gândește-te.

— Augusta! Este în Augusta. Cred că am un număr de contact pe aici pe undeva, dacă ţii neapărat.

— Te rog. Chiar am nevoie de el.

— Am înţeles, imediat, stai să caut. Gata, notează.

Tammy citește cu glas tare un număr de telefon.

— Îţi mulţumesc din suflet. Trebuie să închid. Îl sun chiar acum.

— Stai, spune-mi și mie. Ce s-a întâmplat de e așa de urgent?

— Ah, nimic special. Când plouă, picură puţin în casă printr-o gaură din acoperiș, atâta tot. Mulţumesc din suflet.

Închide și formează numărul abia aflat.

— Gleneagle Augusta Hotel, se aude vocea recepţionerei.

— Aș dori să vorbesc cu Marty O'Neill, vă rog. Sunt... ăăă soţia lui și am uitat în ce cameră este cazat.

— Am înţeles, staţi să caut... șaptezeci și patru. Vă fac legătura.

Recepţionera se execută, dar în cameră nu răspunde nimeni. Rachel închide, sună din nou la recepţie și o roagă să-i comunice lui Marty să o sune neapărat îndată ce se întoarce.

Închide și se așază la loc pe podea.

Este șocată, îngrozită, amuţită de durere.

Dintre toţi oamenii din lume cu karma dezechilibrată, de ce a trebuit să i se întâmple tocmai ei așa ceva, mai ales după ce a trecut prin atâtea necazuri în ultimii doi ani? Nu e corect. Și biata Kylie nu este decât un copil...

Telefonul începe să sune. Îl ridică. Din nou, număr necunoscut. Ah, nu!

— Te-ai apucat să-ţi suni fostul soţ? se aude vocea distorsionată.

Ești sigură că e bine ce faci? Poți avea încredere în el? Îi poți încredința viața ta și a copilului tău? Ești conștientă că, dacă vorbește, Kylie e moartă, și am impresia că va trebui să te eliminăm și pe tine. Lanțul se apără întotdeauna și nu lasă nimic la voia întâmplării. Poate că ar trebui să te gândești mai bine înainte să mai dai telefoane.

— Îmi pare rău… oricum, n-am reușit să vorbesc cu el. I-am lăsat doar un mesaj să mă sune. Nu știu dacă pot face de una singură tot ce mi-ați cerut, eu…

— Într-o etapă ulterioară, te-am putea lăsa să-ți iei un ajutor. Vei primi o modalitate în care să ne poți contacta pentru a ne cere permisiunea. Pentru moment, dacă vrei să-ți fie bine, nu vorbi cu nimeni. Fă rost de bani și hotărăște-te asupra unei ținte. Am încredere în tine, Rachel. O poți face. Te-ai descurcat foarte bine cu polițistul acela pe autostradă. Da, știm tot ce s-a întâmplat. Te vom urmări pas cu pas, în continuare, până când rezolvi această situație. Dă-i drumul, treci la treabă.

— Nu pot, protestează pe o voce pierită.

Din partea cealaltă se aude un oftat plictisit.

— În general, evităm oamenii care au nevoie să fie ținuți tot timpul de mână. E mult prea obositor pentru noi. Îi preferăm întotdeauna pe cei care au încredere în puterile lor, care se ridică și o iau de la capăt. Așa ca tine, Rachel. Acum, ridică-te naibii de jos, ieși din bucătăria aia nenorocită și fă ce ți s-a spus să faci!

Legătura s-a întrerupt.

Rachel privește telefonul cu groază. O urmăresc. Știu pe cine sună și tot ce face.

Împinge aparatul departe de ea, se ridică în picioare și se îndreaptă spre toaletă, clătinându-se ca și cum ar fi scăpat dintr-un accident de mașină.

Deschide robinetul și se udă cu apă din belșug pe față. Nu are oglinzi pe nicăieri, cu excepția camerei lui Kylie. Le-a aruncat pe toate pentru că nu suporta să vadă în fiecare zi efectele chimioterapiei. Firește, nimeni din familia ei nu i-a îngăduit să se gândească măcar o clipă că ar putea să moară. Mama ei, asistentă medicală, i-a explicat cu lux de amănunte că avea de-a face cu un cancer la sân în stadiul 2A, pe de-a-ntregul tratabil, care va răspunde

bine la o intervenţie chirurgicală de precizie, urmată de radiaţii şi chimioterapie.

Dar nimic nu o pregătise pentru șocul din acele prime săptămâni, pentru corpul ei care se micșora, își pierdea consistența, dispărea.

Aruncarea tuturor oglinzilor reprezentase un pas important în lupta ei cu boala. Nu avea nevoie să se vadă în ce hal ajunsese, ca un oribil păianjen scheletic, în primele zile de chimioterapie. Recuperarea nu fusese chiar un miracol pentru medicină – în stadiul 2A şansa de supravieţuire în următorii cinci ani e de 90%, dar cine îţi poate garanta că nu te vei regăsi în cele 10 procente ghinioniste?

Închide robinetul.

Ce bine că Rachel din Oglindă nu se poate holba la ea cu ochi reci, acuzatori. „Cum ai putut să laşi o fetiţă de numai treisprezece ani să se ducă singură la şcoală, să aştepte autobuzul singură în staţie? Crezi că ar fi fost posibil să se întâmple aşa ceva dacă Kylie ar fi fost cu Marty?

Nu, în niciun caz. Nu cât era în grija lui. Trebuia să se întâmple când tu erai responsabilă, Rachel. Pentru că, s-o recunoaştem, eşti o ratată. Lanțul s-a înșelat în ce te priveşte. Au greşit amarnic. Ai treizeci și cinci de ani și e primul tău loc de muncă adevărat. Ce naiba ai făcut până acum? Tot acest potenţial pierdut. Activismul în Peace Corps? Nimeni nu se mai înscrie în Peace Corps. Toţi anii pierduţi pe lângă Marty după ce te-ai întors din Guatemala. Când te-ai hotărât să munceşti? Abia după cel *el* a decis, într-un final, că *el* vrea să urmeze dreptul. Te prefăceai. Nu eşti decât o ratată, iar acum sărmana Kylie a fost prinsă în ghemul de eşecuri care este viaţa ta.”

Rachel întinde un deget acuzator spre locul de pe perete unde fusese oglinda.

„Târfă proastă! Era mai bine dacă mureai. Era mai bine dacă te numărai printre acele zece procente condamnate la moarte!”

Închide ochii, respiră adânc, numără până la zece, îi redeschide. Intră în dormitor și se schimbă în fusta neagră și cămașa albă pe care le pregătise pentru şcoală, îşi trage pe umeri geaca de piele ce pare scumpă, își aranjează puțin părul cu mâna și își ia geanta de umăr, unde înghesuie declaraţii fiscale, laptopul și contractul de angajare la Newburyport Community College. Ia din ascunzătoarea lui Marty

ţigările păstrate pentru examenul de admitere în barou și punga sigilată cu banii pentru urgențe majore. Se repede în bucătărie, dar un pantof îi alunecă din picior și aproape că-și sparge fața de marginea blatului. Se ridică, înșfacă telefonul și fuge la mașină.

7

Joi, ora 9.26

Filiala First National Bank de pe State Street, din centrul orașului Newburyport, se deschide la nouă și jumătate. Rachel face ture în fața intrării și trage cu sete dintr-o țigară Marlboro.

State Street este pustie, cu excepția bărbatului în vârstă, foarte palid și agitat, îmbrăcat într-o haină groasă și cu o șapcă Red Sox pe cap, care se îndreaptă spre ea.

Se oprește în fața ei și ochii li se întâlnesc.

— Ești Rachel O'Neill? o întreabă.

— Da.

Bărbatul oftează și-și trage cozorocul șepcii pe ochi.

— Trebuie să-ți spun că am scăpat din Lanț acum un an de zile. Trebuie să-ți spun că, fiindcă am făcut ce mi s-a cerut, acum familia mea este în siguranță. Trebuie să-ți spun că sunt sute de oameni ca mine care pot fi recrutați ca să-ți transmită un mesaj, dacă Lanțul crede că tu sau cineva din familia ta are nevoie să primească un mesaj.

— Am înțeles.

— Nu... nu ești însărcinată, sper? o întreabă ezitant, părând că iese din scenariul învățat.

— Nu, îi răspunde Rachel.

— Atunci, acesta este mesajul, îi spune și, fără niciun avertisment o lovește puternic în stomac.

Plămânii i se golesc și cade lată la pământ. Durerea este copleșitoare. Îi trebuie zece secunde de agonie ca să poată respira normal din nou. Ridică ochii spre agresorul ei, uluită și îngrozită în același timp.

— Trebuie să-ți spun că, dacă mai ai nevoie de dovezi ale seriozității noastre, poți căuta pe Google familia Williams din Dover, New Hampshire. N-o să mă mai vezi niciodată, dar poți fi sigură că mai sunt mulți alții ca mine. Nu încerca să mă urmărești, adaugă bărbatul, apoi se îndepărtează rapid, cu lacrimi de rușine curgându-i

pe obraji.

În acel moment, ușa băncii se deschide și paznicul o vede când încearcă să se adune de pe jos. Strânge pumnii când privirea i se ridică spre bărbatul care se îndepărtează în pas vioi. În mod clar, a simţit că ceva este în neregulă.

— Aveţi nevoie de ajutor? o întreabă.

Rachel tușește puternic şi se saltă într-un genunchi.

— Sunt bine, mulţumesc. Am luat o trântă.

Paznicul îi întinde mâna și o ajută să se ridice complet.

— Vă mulţumesc, îngaimă ea strâmbându-se de durere.

— Sunteţi sigură că nu aveţi nevoie de ajutor? insistă omul.

— Da, sunt sigură!

Paznicul o privește nedumerit, apoi ochii îi zboară spre bărbatul care a ajuns deja la colţul străzii. Probabil că se întreabă dacă nu cumva ea este diversiunea într-o elaborată tentativă de spargere. Mâna i se îndreaptă încet spre arma de la șold.

— Vă mulţumesc din suflet, îi spune din nou Rachel. Coboară vocea ca și cum i-ar face o confidenţă. Nu sunt obișnuită cu tocurile înalte. Încercam să fac impresie bună la bancă, dar cred că m-am făcut de râs.

— Nu v-a văzut nimeni în afara mea, se relaxează paznicul. Nu știu cum puteţi purta chestiile alea.

— Mi-am amintit o poantă pe care i-o spun din când în când fiicei mele: Cum numești un dinozaur pe tocuri?

— Cum?

— *My-feet-are-saurus*[3]. Nu râde niciodată. Nu râde niciodată la glumele mele tembele.

— Mă rog, mie mi se pare amuzantă, zâmbește gardianul.

— Vă mulţumesc încă o dată. Își aranjează cât de cât hainele și intră în sediul băncii, unde dă nas în nas cu Colin Temple, managerul filialei.

Este un tip în vârstă, care locuise pe insulă înainte să se mute în oraș. Făcuseră grătare împreună, și Marty chiar fusese la pescuit cu barca bancherului. După ce divorţase, nu o penalizase pentru

[3] Joc de cuvinte intraductibil, sensul fiind: „Picioarele mă dor”.

numeroasele întârzieri de plată la creditul pentru casă, lăsându-le să treacă neobservate.

— Rachel O'Neill în carne și oase, exclamă zâmbind bărbatul. Ah, Rachel, de ce cântă dintr-odată toate păsările când îți faci tu apariția?

„Pentru că, de fapt, sunt corbi, iar eu sunt un nenorocit de zombi", îi răspunde în gând.

— Bună dimineața, Colin. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Ce pot face pentru tine, Rachel?

Înghite cu greutate, încă resimțindu-se după pumnul încasat în stomac, și se forțează să zâmbească la rândul ei.

— Am niște mici necazuri și mă întrebam dacă am putea să discutăm puțin.

Biroul managerului este decorat cu fotografii înrămate cu iahturi și machete incredibil de detaliate, asamblate și pictate chiar de el. Mai apar și câteva imagini cu un cocker spaniel King Charles, cu nas proeminent, al cărui nume nu și-l poate aminti în ruptul capului. Colin lasă ușa puțin întredeschisă și ia loc în spatele biroului. Rachel se plasează vizavi și încearcă să-și lipească pe chip o expresie plăcută.

— Ia spune, cu ce te pot ajuta? revine Colin, încă binedispus, dar cu o urmă de suspiciune în ochi.

— E vorba de casă. Am o ditamai gaura în acoperiș, deasupra bucătăriei, pe unde plouă. Am chemat ieri un meseriaș, care mi-a zis că este o problemă serioasă și m-a sfătuit să schimb tot acoperișul înainte de venirea iernii, când s-ar putea prăbuși cu totul de la zăpadă.

— Serios? Mie mi s-a părut în regulă când am fost pe acolo ultima dată.

— Știu, așa credeam și eu. Vezi tu, este acoperișul original al casei, făcut prin anii '30. Picura puțin în fiecare iarnă, dar situația s-a agravat și a devenit un real pericol pentru cei care locuiesc acolo, adică pentru mine și Kylie. Cred că e un pericol și pentru restul casei. Voi aveți ipoteca, iar dacă toată șarpanta s-ar prăbuși înăuntru, casa n-ar mai valora mare lucru, continuă Rachel reușind chiar să râdă fals.

— Constructorul ți-a dat o estimare de cost?

Rachel se gândise foarte serios dacă să ceară un credit pentru

întreaga sumă, dar i se păruse ridicol de mare. Nu mai are nimic în contul de economii, însă ar putea scoate zece mii de dolari de pe cardul de credit. Își va face griji dacă va putea să acopere creditele numai după ce o va vedea pe Kylie acasă, în siguranță.

— Cincisprezece mii, au zis. Dar nu e nicio problemă cu rambursarea. M-am angajat la Newburyport Community College. Voi preda cursul introductiv în filosofia modernă. Existențialismul, Schopenhauer, Wittgenstein și compania.

— În sfârșit, folosești la ceva diploma aia de licență?

— Da. Uite, am adus cu mine contractul de angajare, cu toate prevederile salariale. Nu e mult, dar este un venit sigur și mai consistent decât ce scoteam ca șoferiță de Uber. Lucrurile chiar se aranjează bine pentru noi, Colin, cu excepția... ți-am spus, a acoperișului, îi întinde documentele peste birou.

Colin le examinează puțin, apoi își îndreaptă privirea spre ea. Ar putea să jure că omul analizează un șobolan. Știe că ceva este în neregulă, dar se jenează s-o spună. Probabil că arată îngrozitor. Slabă, zbârcită, speriată. Ca o persoană căreia i-a recidivat cancerul și a dat-o pe metamfetamină.

Ochii bărbatului se îngustează. Dispoziția binevoitoare a dispărut. Clatină trist din cap.

— Mi-e teamă că nu putem să te mai amânăm cu plățile și nu putem adăuga nimic la creditul inițial. Nu mi-o permit reglementările interne. Nu pot face mare lucru în situații din astea.

— Atunci, să punem o nouă ipotecă pe casă.

Clatină din nou din cap.

— Regret, Rachel, dar casa ta nu reprezintă o valoare imobiliară suficient de sigură. Ca s-o spunem de-a dreptul, nu este decât o colibă de plajă ceva mai mare, nu-i așa? Și măcar dacă ar fi construită pe plajă, dar e în interiorul insulei.

— Suntem la limita fluxului, Colin. Este o proprietate la malul mării.

— Îmi pare foarte rău. Știu că plănuiați de ani de zile s-o renovați complet, tu și Marty, dar nu ați reușit, nu? Nici măcar nu este bună pentru iarnă, nu are aer condiționat.

— Dar terenul? Am văzut că prețurile cresc în permanență.

— Da, dar pe partea vestică a insulei, către Atlantic. Proprietatea voastră dă spre mlaştini şi, tehnic cel puţin, se află în zona inundabilă. Încă o dată, Rachel, regret, dar nu te pot ajuta în niciun fel.

— Dar, dar… am obţinut slujba asta nouă.

— Contractul tău la Community College este valabil doar un semestru. Reprezinţi un risc potenţial pentru bancă, sper că mă înţelegi.

— Ştii că sunt solvabilă, Colin. Doar mă cunoşti. N-am întârziat aproape niciodată cu ratele, îmi plătesc întotdeauna datoriile şi sunt gata să muncesc din greu.

— Da, de acord, dar nu asta este problema.

— Te-ai gândit şi la Marty? L-au făcut partener junior în firma de avocatură. L-am iertat puţin de pensia alimentară, din cauza falimentului lui Tammy, dar…

— Tammy?

— Noua lui iubită.

— Și-a declarat falimentul?

„La naiba!” blestemă în gând. Ştie că a luat-o gura pe dinainte şi că informaţia asta n-o avantajează, aşa că încearcă să treacă rapid peste.

— A, o nimica toată. Avea un magazin de ciocolată în Harvard Square, dar nu i-a mers. N-o duce mintea la afaceri. Cred că n-are mai mult de douăzeci şi cinci sau…

— Cum poţi să pierzi bani vânzând ciocolată în capitala lăcomiei din New England?

— Nu ştiu. Colin, ascultă-mă, suntem prieteni vechi. Am nevoie de banii ăştia… am nevoie de ajutor cât mai repede… e o urgenţă.

Bărbatul se lasă pe spate în fotoliu. Aproape că poate vedea cum i se învârt rotițele prin cap. L-au învăţat, probabil, cum să-i prindă pe clienţii mincinoşi…

— Îmi pare rău, Rachel, crede-mă, chiar îmi pare nespus de rău. Dacă ai nevoie de un constructor, ţi-l recomand pe Abe Foley. E corect şi lucrează repede şi bine. Mai mult n-am ce să fac.

— Îţi mulţumesc, oricum, îi răspunde firav şi, deşi înfrântă, iese cu capul sus din birou.

8

Joi, ora 9.38

Hmmm, ăsta pare diferit.

Nu are nicio dovadă, desigur, că *ar fi* diferit în vreun fel. Nici nu ar trebui să fie. *Întotdeauna,* oamenii spun aceleaşi lucruri, fac aceleaşi lucruri şi apoi se aşază cuminţi la locurile lor. Oamenii sunt extrem de predictibili. Iată de ce se câștigă așa de bine din afacerile cu asigurări.

E doar un presentiment difuz, atâta tot. Ar putea scăpa rapid de el, l-ar putea înlocui cu un altul. Dar nu vrea asta. Vrea să-l simtă acut, să-l trăiască pe deplin, să înțeleagă de ce este acolo. Dacă presentimentul chiar înseamnă ceva, atunci nu poate fi legat decât de ultima verigă din Lanț.

Poate că ar fi înțelept să arunce o privire asupra situației de ansamblu. Deschide unul dintre fișierele criptate de pe computer și analizează protagoniștii activi. Totul pare în regulă. Veriga negativă numărul doi este Hank Callaghan, dentist și educator la școala de duminică din Nashua, care a făcut tot ce i s-a cerut. Veriga negativă numărul unu este Heather Porter, o administratoare de liceu, tot din New Hampshire, care a făcut tot ce i s-a cerut. Veriga zero este Rachel O'Neill, care acum preferă să-și spună Rachel Klein. Fostă chelneriță și șoferiță de Uber, care în curând va începe să predea la un colegiu municipal.

Rachel să fie mărul viermănos din grămadă?

Nu contează prea tare. După cum îi place lui Olly să repete, Lanțul este, în mare parte, un mecanism autoreglabil, care își corectează propriul ADN cu o minimă intervenţie din exterior.

„Nu-ţi face griji, până la urmă totul se aranjează de la sine", era crezul de viaţă al mamei ei vitrege. Și avea dreptate. De obicei, totul se rezolva. Și problemele ei s-au rezolvat până la urmă.

Nu, Rachel nu le va crea probleme. Niciunul dintre ei n-ar face-o sau n-ar putea s-o facă. Rachel se va aşeza şi ea la locul ei, ca toţi ceilalţi; în caz contrar, fiică-sa își va găsi sfârșitul. Un sfârșit oribil, ca

să le servească drept exemplu celorlalți.

9

Joi, ora 9.42

Pe stradă, înapoi în faţa băncii, Rachel se luptă să-şi stăpânească lacrimile şi valurile de panică ce o asaltează. Ce să facă acum? N-are ce să facă. A eşuat încă de la început. „Of, Dumnezeule, sărmana mea Kylie."

Consultă ceasul pe telefon, e 9.43.

Își trage nasul, se șterge la ochi, respiră adânc și se întoarce în sediul agenţiei.

— Doamnă, nu aveţi voie... aude o voce din spate, dar a intrat deja în biroul lui Colin.

Omul ridică ochii din computer jenat, de parcă l-ar fi surprins căutând pornografie de nișă pe Google.

— Rachel, ți-am spus că...

Rămâne pe loc și rezistă impulsului de a-i sări pe birou, a-i pune un cuțit la gât și a-i cere casierului să-i dea banii de care are nevoie, în bancnote mici.

— Voi lua un împrumut de la bancă indiferent de dobândă, chiar dacă este jaf pe faţă. Îmi trebuie banii, Colin, și n-o să ies fără ei din nenorocitul tău de birou.

Ştie că ochii ei aruncă săgeţi periculoase, de pirat, de spărgător de bănci. „Uită-te la mine", par să spună, „sunt capabilă de orice în această clipă. Chiar vrei să-ţi începi ziua de lucru cu paznicii călare pe mine, târându-mă spre ieșire în timp ce eu urlu și mă zbat cât pot?"

Colin trage adânc aer în piept.

— Să vedem, avem opţiunea unui credit de urgenţă pe termen de nouăzeci de zile, pentru finanţarea unor reparaţii...

— Cât pot să iau? îl întrerupe.

— Ți-ar ajunge cincisprezece mii de dolari pentru ăăă... acoperiș?

— Da.

— Rata dobânzii este mai mare decât în cazul creditului...

Nu-l mai aude. Îl lasă să-și spună poezia lui de bancher. Nu-i pasă nici cât negru sub unghie de dobândă sau de costurile administrative.

Vrea banii. Când termină, îi zâmbeşte şi îi spune că totul i se pare perfect.

— Trebuie să completăm nişte formulare, adaugă bărbatul.

— Îmi poţi transfera banii în cont?

— Preferi varianta asta, nu un cec?

— Da.

— Putem proceda şi aşa.

— Bine, mă întorc să semnez hârtiile într-o oră, îi spune, apoi îi mulţumeşte şi iese din birou.

Rachel scoate lista mâzgălită pe o bucăţică de hârtie mototolită.

1. Răscumpărarea
2. Telefoane de unică folosinţă
3. Căutarea unei ţinte/victime
4. O armă, sfoară, bandă adezivă etc.
5. Căutarea unei ascunzători pentru victimă

Nu e departe de biblioteca din Newburyport. Poate că într-o oră ar putea să analizeze potenţialele ţinte/victime? „Da, asta trebuie să faci. Mişcă-te, Rachel. Mişcă-te!”

Străbate în pas alergător State Street către bibliotecă, urcă scările de la intrare în fugă şi găseşte un spaţiu de studiu individual în aripa Lovecraft. Primul lucru pe care-l face este să caute pe Google informaţii despre familia Williams din Dover, New Hampshire. Un caz sinistru de jaf cu intrare prin efracţie, care a luat o întorsătură nedorită, conchisese poliţia. O femeie cu doi copii şi noul ei partener au fost legaţi şi împuşcaţi în cap. Copiii fuseseră uciși cu câteva ore înaintea mamei, care avusese așadar destul timp să sufere și să se gândească la ei.

Îngrozită până în măduva oaselor, Rachel începe să caute ţinte potenţiale.

Facebook. La naiba, Facebook.

Își pornește laptopul MacBook Air, accesează reţeaua de socializare și își petrece următoarele patruzeci și cinci de minute derulând nume şi chipuri de prieteni, cunoştinţe şi prieteni ai prietenilor.

Un număr uluitor de oameni își expun profilurile personale și fotografiile, oricine putându-le accesa cu un clic. „George Orwell s-a înșelat”, își spune. „În viitor, statul nu va avea nevoie de o rețea de supraveghere omniprezentă ca să urmărească pe toată lumea, căci oamenii se vor supraveghea între ei. Ei înșiși îi vor face treaba, punându-și permanent la dispoziție localizarea, interesele, preferințele alimentare, opțiunile de tot felul, ideile politice și hobby-urile, pe Facebook, Twitter, Instagram și ce se va mai inventa. Noi suntem propria noastră poliție secretă.”

Unii oameni au grijă să-și aducă la zi paginile de Facebook și de Instagram cu informații detaliate despre programul lor și locul unde se află o dată la câteva minute, ușurând sarcina potențialilor tâlhari și răpitori.

Informațiile se găsesc din abundență. Rachel se hotărăște să-și caute țintele în zonele Greater Boston și North Shore. Bărbați și femei de succes, care nu au legătură cu brațul legii, care locuiesc în case mari, dar au familii restrânse și care par capabili să plătească răscumpărarea și să ducă Lanțul mai departe.

Își scoate carnețelul și notează o primă listă de candidați.

Închide computerul, își ia geaca de piele, pune lista într-un buzunar cu fermoar și se întoarce la bancă.

Colin o așteaptă cu actele pregătite. Semnează unde-i indică el și, când termină, îi spune că așteaptă transferul în contul ei. Totul se derulează rapid.

Îi mulțumește și se duce la Panera Bread, pe Storey Avenue. Comandă o cafea, își alege o masă ferită de priviri indiscrete, pornește laptopul, se conectează la rețeaua Wi-Fi a cafenelei și încarcă motorul de căutare Tor, care are toate semnalmentele unui program dubios. Face clic totuși pe iconiță și, dintr-odată, iat-o ajunsă pe dark web. Știe despre rețeaua din spatele rețelei că este un loc de unde poți cumpăra arme, medicamente care se dau numai pe rețetă și substanțe narcotice de tot felul.

Găsește un site de unde se pot cumpăra bitcoins, citește procedurile, își face un cont și cumpără bani virtuali în valoare de zece mii de dolari cu cardul ei Visa. Apoi mai schimbă cincisprezece mii de dolari în bitcoins, folosind banii intrați cu câteva minute în

urmă în contul ei de la First National Bank.

Găsește contul de bitcoin al InfinityProjects și transferă banii. Tranzacția îi ia mai puțin de o secundă.

Dintr-odată, răscumpărarea este plătită, dumnezeule!

Așadar, ce urmează? O vor suna? Așteaptă, cu ochii la telefon. Soarbe din cafea și se uită la oamenii din jur. Nici nu le trece prin cap că trăiesc într-un vis. N-au nici cea mai mică idee despre cât de dură este viața de cealaltă parte a vitrinei.

Trage inconștient de o ață descusută din pulover.

Telefonul scoate un bip ascuțit. Încă o fotografie cu Kylie – pe o saltea în ceea ce pare un subsol – și un mesaj de la Număr necunoscut: „Urmează instrucțiunile. Ține minte, banii nu sunt atât de importanți, ceea ce contează e Lanțul. Treci la faza a doua."

Să treacă la faza a doua, adică au primit banii? Speră că n-a făcut nicio greșeală.

Își închide laptopul și iese la mașină.

Acum, ce face? Se duce înapoi acasă? Nu, exclus. Acum trebuie să cumpere telefoane de unică folosință și o armă, iar locul cel mai bun este departe de vecini, de ochii prea curioși și de legile prea restrictive din Massachusetts. Va trece în statul vecin, New Hampshire.

Intră grăbită în bătrânul Volvo, pornește și, cu un scrâșnet al cutiei de viteze, demarează din nou în trombă spre nord.

10

Joi, ora 10.57

La radio nu se vorbeşte decât despre împuşcarea unui agent statal de poliţie, lângă Plaistow. În New Hampshire nu se înregistrează mai mult de patru sau cinci crime pe an, aşa că ştirea este preluată pe larg de toate staţiile radio locale.

Relatările repetitive o enervează, aşa că închide radioul.

Imediat după ce trece de graniţa statală, la Hampton, găseşte locul pe care-l căuta: Fred's Firearms and Indoor Tactical Range. A trecut pe lângă magazin de o mie de ori, probabil, dar niciodată nu i-a dat prin cap să se oprească.

Până acum. Parchează Volvo-ul și intră. Încă resimte pumnul încasat și se strâmbă puţin.

Fred este un tip înalt, greoi, cu aspect prietenos, la vreo șaizeci de ani. Poartă o șapcă John Deere, o cămașă denim și blugi. Are faţa ciupită, dar încă se ţine bine. Primul lucru pe care îl remarci la el, probabil, este centura lată cu tocuri laterale, lăsată sub talie, în care poartă două pistoale semiautomate. Ca să-i descurajeze pe hoţi, presupune Rachel.

— Bună dimineaţa, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am venit să cumpăr o armă. Ceva ce aş putea ţine la îndemână, ştiţi, pentru protecţie personală. Am auzit tot felul de zvonuri despre spargeri în cartier.

— Sunteţi din Boston? o întreabă, cu o privire ce pare să adauge: „Oraşul lui Noam Chomsky, al Societăţii de dezbateri de la Harvard şi al lui Ted Kennedy?"

— Newburyport, îi răspunde, şi se gândeşte imediat că poate ar fi trebuit să mintă.

— Căutaţi un pistol? Un calibru treizeci şi opt, aşa ceva? Ceva simplu?

— Da, exact. Am la mine permisul de conducere.

— Vă introduc în sistem. Termenul maxim de aşteptare este de două zile, în care sunteţi verificată.

— Ce? Nu pot să aștept. Îmi trebuie repede, insistă Rachel, încercând să nu-i trezească suspiciuni.

— Ei bine, așa, pe loc, pot să vă propun o pușcă cu glonț sau cu alice, spune Fred, arătându-i cu mâna spre un șir de stative. Rachel are un metru șaizeci, dar toate armele par prea mari pentru ea și, în orice caz, prea lungi ca să le ascunzi sub palton când te apropii pe nesimțite de vreun biet copil.

— Nu aveți nimic mai compact?

Omul își freacă bărbia și-i aruncă o privire lungă, bănuitoare. Își dorește să fi arătat mai bine. Femeile atrăgătoare nu au parte de asemenea căutături... sau poate nu așa des, în orice caz. Când avea douăzeci de ani, Marty îi declarase că arăta ca Jennifer Connelly în filmul lui Ang Lee, *Hulk*. Vremurile acelea trecuseră de mult. Ochii îi erau adânciți în orbite și lipsiți de strălucire, iar culoarea din obraji îi dispăruse pentru totdeauna.

— Legea impune o lungime minimă a țevii, dar ce ziceți de așa ceva? o întreabă Fred scoțând de sub tejghea o armă pe care o prezintă drept un Remington Model 870 Express Synthetic Tactical.

— S-ar putea să fie ce-mi trebuie.

— Este fabricată în 2015, la mâna a doua. Pot să mă despart de ea pentru trei sute cincizeci de dolari.

— O cumpăr.

Bărbatul se strâmbă ușor nemulțumit. E clar că se aștepta să încerce să se tocmească, dar Rachel este prea disperată. Îl vede aruncând o privire în parcare, examinând critic Volvo-ul ei 240 rablagit.

— Hai să facem așa, îi propune el. Vă dau din partea casei o cutie cu muniție și o mică lecție de tir. Vreți să vă arăt cum funcționează?

— Da, chiar vă rog.

O conduce în sala de tir.

— Ați mai tras vreodată cu arma?

— Nu. Am ținut una în mână, dar nu am folosit-o. În Guatemala.

— Unde?

— Lucram pentru Peace Corps. Săpam puțuri pentru oamenii săraci. Eu și Marty – fostul meu soț – tocmai terminaserăm facultatea, cu specializare în arte liberale, și firește că ne-au trimis în junglă, să

lucrăm la un proiect de irigaţii. Habar nu aveam despre ce era vorba. Am plecat cu fetiţa noastră, Kylie. O nebunie, aş zice acum. Marty a spus că a văzut un jaguar dând târcoale taberei. Nimeni nu l-a crezut cu adevărat. S-a rănit la braţ când a tras cu arma.

— Mă rog, eu o să vă învăţ s-o faceţi aşa cum trebuie, îi spune Fred. Îi întinde o pereche de căşti de protecţie, apoi îi arată cum se încarcă puşca. Ţineţi-o strâns lipită de umăr. Veţi simţi reculul, este un calibru douăzeci. Nu aşa, mai strâns. Fixaţi-o cu tot corpul. Dacă are joc, patul vă zboară direct în claviculă. Amintiţi-vă cea de-a treia lege a lui Newton: „Când un corp acţionează asupra altui corp cu o forţă, cel de-al doilea acţionează şi el asupra primului cu o forţă de aceeaşi mărime, dar de sens contrar."

Bărbatul apasă pe un buton, şi o ţintă de hârtie coboară din tavan. Încăperea îi trezeşte claustrofobia, miroase a vaselină şi a praf de puşcă. Ţinta este un bărbat înfricoşător, cu o armă în mână, nu un copilaş speriat.

— Apăsaţi pe trăgaci, încet, fără grabă.

Apasă, se aude o bubuitură enormă, și își dă seama că Newton a avut dreptate. Patul armei o izbește puternic în umăr. Când deschide ochii, vede că din țintă nu a mai rămas mare lucru.

— De la șapte metri sau mai puțin n-ar trebui să aveți probleme. Dacă însă dușmanul e mai departe și fuge, lăsați-l să fugă. Ați înțeles ce vreau să spun?

— Să-l las să vină spre mine până intră în raza sigură sau să-l las să se îndepărteze și să sun la poliție.

Îi face cu ochiul.

— V-ați prins repede.

Ia cartușele și plătește cu banii pentru situații de urgență, din punga sigilată. Îi mulțumește lui Fred, revine la mașină și așază arma pe locul din dreapta. Dacă o monitorizează prin telefon, speră să vadă că este serioasă și că le urmează instrucțiunile.

11

Joi, ora 11.18

Mall-ul din Hampton este cel mai bun loc de unde să cumperi telefoane de unică folosinţă. Strecoară maşina într-un loc de parcare, deschide portbagajul şi scotoceşte prin el, căutând şapca cu Red Sox a lui Kylie. Propria ei şapcă, cu Yankees, i se pare că atrage atenţia prea tare; nimeni nu se uită după una cu Sox sau cu Pats. O găseşte, şi-o trage pe cap şi îşi coboară cozorocul peste ochi.

În momentul în care aude soneria telefonului i se strânge stomacul.

— Alo? răspunde automat, fără să mai verifice cine o apelează.

— Bună, Rachel, aici e Jenny Montcrief, diriginta lui Kylie.

— Ah, bună Jenny, hm, bună.

— Ai idee pe unde umblă fiica ta astăzi?

— Da, nu se simte bine. Tocmai voiam să sun la secretariat.

— Trebuia să suni înainte de ora nouă.

— Data viitoare nu mai uit, promit. Îmi pare rău. Nu vine astăzi, e puţin bolnavă.

— Ce-a păţit? E ceva grav?

— Doar o răceală, sper. Ah, da, şi vomită.

— Îmi pare tare rău să aud asta. Sper că va putea veni mâine. Înţeleg că ne pregăteşte o prezentare fantastică despre faraonul Tut.

— Hm, mâine, nu cred. Să vedem. Ştii şi tu cum e cu răcelile, nu poţi spune cum evoluează. Nu te supăra, trebuie să închid. Mă duc să-i cumpăr nişte medicamente.

— Cât crezi că va mai lipsi?

— Nu ştiu. Trebuie să plec. Mai am un apel, de la un număr necunoscut. Pa, Jenny! Închide şi se grăbeşte să răspundă.

— Sper că munceşti din greu. Mă bazez pe tine. Băiatul meu nu va fi eliberat dacă nu-i găseşti un înlocuitor, îi spune femeia care o ţine prizonieră pe Kylie.

— Fac tot ce-mi stă în puteri.

— Este adevărat că ţi-au trimis un mesaj şi te-au informat despre

familia Williams?

— Da, așa este.

— Dacă scapi cu bine din povestea asta, va trebui să-ți ții gura, altfel pățești ca ei.

— Voi păstra tăcerea. Cooperez. Fac tot ce pot.

— Continuă, Rachel. Nu uita, dacă mă bagi în necazuri, nu voi ezita să-ți omor fata!

— Te rog, nu spune asta. Eu...

Dar femeia a închis.

Rachel rămâne cu ochii pironiți în telefon. Mâinile îi tremură. Femeia aceea este clar la capătul puterilor. Kylie este în mâinile unei femei care vorbește ca și cum ar fi în pragul unei crize de nervi.

În locul de parcare de vizavi, un tânăr își încuie mașina. Se uită fix la ea o clipă, o salută din cap fără să schițeze niciun zâmbet, apoi își vede de drum.

Să fie unul dintre agenții Lanțului?

Oare sunt chiar peste tot?

Își controlează un spasm de plâns, pune telefonul în geantă și se îndreaptă cu pași grăbiți spre intrarea în mall.

Magazinul Safeway este deschis și deja plin ochi de lume. Apucă un coș de cumpărături, accelerează pe lângă ofertele de Ziua Recunoștinței și se oprește la rafturile cu telefoane mobile ieftine. Alege unul care i se pare mai drăguț, un AT&T amărât, dar care poate să facă fotografii și filme. Costă 14 dolari și 95 de cenți. Bagă o duzină în coș, apoi mai aruncă încă două. Paisprezece. Or fi suficiente? Pe raft au mai rămas patru bucăți. La naiba. Le ia și pe acelea.

Când se întoarce o vede pe Veronica Hart, vecina ei excentrică din Plum Island, care locuiește la cinci case mai jos. „Ah, Dumnezeule!” Doar a venit până aici tocmai ca să nu riște să dea peste vreun cunoscut. Dacă îi vede telefoanele, Veronica o va întreba dacă se pregătește pentru sfârșitul lumii, după care îi va atrage atenția că primul lucru pe care-l vor face zombii va fi să distrugă antenele GSM. Rachel se ascunde în spatele rafturilor cu marfă de Halloween rămasă nevândută și așteaptă până când Veronica plătește și iese, în sfârșit, din magazin.

Scanează și plătește aparatele la o casă cu autoservire, după care

coboară la magazinul de bricolaj Ace Hardware, de unde cumpără sfoară, lanţuri, un lacăt şi două role de bandă adezivă.

Casierul este un hipster cu favoriţi gen Elvis şi ochelari de soare.

— Treizeci și șapte de dolari și cincizeci de cenţi, îi comunică totalul.

Îi întinde două bancnote de douăzeci.

— Acum ar trebui să-mi spui: „Nu e pentru ce crezi tu.”

— Poftim? Rachel nu reușește să înţeleagă ce vrea de la ea.

— Toate lucrurile astea... parcă te pregătești pentru o noapte din *Cincizeci de umbre ale lui Grey,* îi spune el băgând cumpărăturile într-o sacoșă. Sunt sigur că există o explicaţie mai normală.

Adevărata explicaţie este mult mai terifiantă.

— Nu, ai ghicit. Exact pentru asta le cumpăr, îi răspunde şi iese valvârtej din magazin.

12

Joi, ora 11.59

Kylie nu are telefon, aşa că nu ştie cât e ceasul, dar se gândeşte că probabil încă este dimineaţă. Nu aude nimic, însă vede lumina prin ferestruica pivniţei.

Se aşază în capul oaselor cu sacul de dormit pe ea. E atât de frig, încât pe geam au apărut flori de gheaţă. Poate dacă ar alerga puţin pe loc i-ar fi mai bine?

Se strecoară afară din sacul de dormit şi, numai în şosete, păşeşte pe cimentul rece. Se deplasează cât îi permite lanţul, adică nu prea departe. Un mic cerc în jurul patului şi înapoi la vechea maşină de gătit. Oare este atât de grea pe cât pare? Se apropie de ea şi, cu spatele la cameră, încearcă s-o împingă. Nici nu se clinteşte. Se bagă la loc în sacul de dormit şi, învelită bine, se pune pe aşteptat, pândind cu urechea uşa pivniţei, dar nu vine nimeni.

Sunt ocupaţi. Au treabă, nu stau să se uite pe monitorul camerei video. Nu în permanenţă, în orice caz. Probabil că au conectat-o la un laptop şi-i mai aruncă din când în când câte o privire. Dacă ar putea urni cuptorul de fier ce-ar rezolva? Tot ar fi legată de obiectul acela stupid şi tot n-ar putea să iasă.

Acoperită cu sacul de dormit, examinează cătuşa de la încheietură, care este strânsă, aproape perfect lipită de piele. Ar reuşi să-şi extragă mâna prin spaţiul acela atât de mic? Puţin probabil. Cum reuşea Houdini? Prietenul ei Stuart făcuse o pasiune pentru serialul despre Houdini şi o îndemnase şi pe ea să-l urmărească. Dar nu-şi aminteşte să-l fi văzut vreodată trăgându-şi mâna prin cătuşă, în niciuna dintre evadările lui spectaculoase. Întotdeauna le deschidea cu o cheiţă ascunsă. Dacă scapă de aici, promite să înveţe câteva trucuri esenţiale pentru supravieţuire. Autoapărare, forţarea încuietorilor, lucruri din astea. Examinează îndeaproape cătuşele. În metalul de deasupra închizătorii este ştanţat: PEERLESS HANDCUFF COMPANY. Trebuie să introduci cheiţa acolo şi să învârţi fie în sensul acelor de ceasornic, fie invers, ca să se deschidă. Are nevoie de un obiect care să ţină loc

de cheiţă şi să declanşeze mecanismul. Fermoarul de la sacul de dormit nu e bun. Pixul pe care i l-au dat ca să deseneze nu e bun nici el. Nu poate folosi nimic din cutia de carton, poate cu excepţia...

Privirea i se opreşte asupra tubului cu pastă de dinţi. Din ce este fabricat? Din metal? Din plastic? Ştie că, de exemplu, vopselele de ulei sunt păstrate în tuburi metalice, dar pasta de dinţi? O examinează cu atenţie. Colgate Cavity Protection. Pare exact genul de pastă veche pe care ai păstrat-o ani de zile în colţul unui dulăpior de baie, că nu se ştie când vei avea nevoie de ea. I-ar putea folosi colţul ascuţit ca să forţeze închizătoarea?

Îl vâră în gaura cheiţei şi pare să funcţioneze. Va trebui să rupă cu migală partea de jos a tubului şi să încerce să-i dea forma potrivită. Femeia ar omorî-o dacă şi-ar da seama că încearcă să evadeze. Încercarea este un pariu riscant, dar e singurul pe care îl poate juca.

13

Joi, ora 12.15

Un bărbat scund stă în fața casei ei. Rachel parchează mașina și ia pușca de pe locul din dreapta. Coboară fereastra, cu arma în poală.

— Bună ziua? salută întrebător.

Bărbatul se întoarce spre ea. Este bătrânul doctor Havercamp, care locuiește la două case mai jos.

— Bună, Rachel, îi răspunde vesel, cu accentul lui tărăgănat din Maine.

Așază arma la loc în dreapta și coboară din mașină. Omul îi întinde ceva.

— Cred că este al lui Kylie, numele ei e scris pe carcasă.

Inima femeii o ia razna. Da, este iPhone-ul fiicei ei – poate conține vreun indiciu despre unde s-ar găsi. Îi smulge aparatul din mână și apasă pe butonul de activare. Ecranul afișează imaginea lui Ed Sheeran cântând la chitară și spațiul pentru introducerea codului de deblocare din patru cifre. Rachel nu-l știe și este convinsă că nu-l poate ghici. Dacă îl introduci greșit de trei ori, telefonul se blochează automat pentru douăzeci și patru de ore.

— E telefonul lui Kylie, într-adevăr. Unde l-ați găsit?

— În stația de autobuz. Ieșisem să-l plimb pe Chester, am văzut ceva pe jos și mi-am zis: „Ia te uită, un telefon.” L-am ridicat și am văzut imediat numele ei pe spatele carcasei de protecție. Cred că l-a pierdut când aștepta autobuzul școlii.

— Vă mulțumesc. Va fi foarte bucuroasă să-l recupereze.

Nu-l invită în casă la o cafea. În acea parte a statului Massachusetts gestul echivalează cu o insultă, dar nu are timp de politețuri.

— Hm, cred că trebuie să plec. Trebuie să scot apa din santină. La revedere.

Îl urmărește cum se strecoară printre trestii către debarcader, apoi cară pușca și cumpărăturile în casă și se așază din nou la computer. Îi aruncă o privire suspicioasă. Oare este urmărită prin camerele video ale Mac-ului și iPhone-ului? A citit pe undeva că însuși Mark

Zuckerberg le acoperă cu bandă adezivă, ca măsură de securitate. Scoate o rolă de bandă izolatoare dintr-un sertar de la bucătărie și acoperă temeinic camerele tabletei, laptopului și iPhone-ului.

Se așază la masa din living.

Înapoi la misiunea în curs.

Să răpească un copil? Râde amar. Cum naiba să faci așa ceva? Este o nebunie. Noaptea minții, nu altceva.

Din nou, se întreabă de ce au ales-o tocmai pe ea. Ce au văzut la ea când s-au convins că ar fi capabilă să comită o asemenea mișelie? A fost întotdeauna o fată cuminte. În liceu, la Hunter College High School, a avut numai note maxime. A luat toate examenele cu brio și a trecut proba interviului la Harvard; nu depășește niciodată viteza legală; își plătește la timp impozitele; nu întârzie niciodată la întâlniri; o simplă amendă de parcare îi aduce coșmaruri. Iar acum trebuie să facă unul dintre cele mai rele lucruri care i se pot întâmpla unei familii?

Privește pe fereastră. E o zi superbă de toamnă. Bazinul inundabil la flux este plin de păsări, și câțiva pescari scurmă prin noroi după momeli. Bucata ei din Plum Island este un microcosmos al acestei regiuni din Massachusetts. În partea dinspre interior a bazinului inundabil găsești case mici, specifice zonei mlăștinoase, pe când în partea cealaltă, spre ocean, se înalță trufașe și pustii casele de vacanță. În partea de vest a bazinului locuiesc permanent muncitori, profesori și pescuitori de crabi. Partea de est se umple numai vara, prin mai și iunie, cu bogătași în vacanță. Marty și cu ea se gândiseră că vor trăi mai în siguranță aici – mai în siguranță decât la Boston. Siguranța – ce glumă proastă. Nimeni nu este în siguranță. Cum au putut fi atât de naivi încât să creadă că există vreun loc în America unde poți fi în siguranță?

Marty. De ce nu o sună înapoi? Ce naiba face la Augusta?

Scoate lista de nume culese de pe Facebook și le trece din nou în revistă.

Toate aceste chipuri fericite, zâmbitoare.

Va ațînti arma asupra unui copil hlizit și-l va târî în mașină. Unde să ascundă acest biet suflet, pentru numele lui Dumnezeu? Acasă este exclus. Zidurile sunt făcute din lemn și nu au izolare fonică. Dacă

începe să ţipe, va fi auzit de cel puţin şase vecini. Nu dispune nici de un pod sau de o pivniţă ca lumea. Colin Temple are dreptate, locuieşte într-o colibă cu pretenţii de casă. Poate că ar fi o idee să închirieze o cameră la un motel. Nu, nici nu merită să se gândească. Prea multe întrebări.

Ochii îi alunecă din nou la fereastră, spre casele de vacanţă din cealaltă parte a bazinului. Un plan mult mai bun începe să-i încolţească în minte.

14

Joi, ora 12.41

Se repede în dormitor, își scoate rochia şi trage în loc o pereche de blugi. Își schimbă și pantofii cu toc cu o pereche de tenişi. O bluză roşie, şapca lui Kylie cu echipa Red Sox şi un hanorac cu fermoar întregesc ansamblul. Deschide uşile vitrate şi păşeşte pe terasă.

Se îndreaptă spre cărăruia nisipoasă ce ocoleşte bazinul inundabil printre trestii.

Vânt rece. Miros de alge putrezite. Ecourile unor transmisii radio și TV se scurg dinspre casele de pe plajă.

Se ține aproape de interiorul insulei până când ajunge aproape la jumătatea bazinului, către partea cu oceanul, apoi intră pe Northern Boulevard și, încercând să treacă neobservată, începe să exploreze cartierul de case de vacanţă de pe malul Atlanticului.

Proprietarii estivali sunt absenţi, dar cum poţi afla care sunt locuințele lor și care le aparţin rezidenţilor permanenţi? De când insula a fost dotată cu reţea de apă și canalizare, locuitorii stabili s-au înmulţit, dar bogătanii își gestionează timpul cu minuţiozitate: precum nagâţii, își fac apariţia fix de Memorial Day și își iau zborul spre zări mai calde de Labor Day[4].

E foarte uşor să afli dacă o casă este ocupată: lumini aprinse, o mașină pe aleea de acces, voci. Nu este prea greu nici să determini dacă este liberă temporar: fără lumini, fără mașini pe alee, dar cutia poştală este burdușită și casa nu a fost deconectată de la reţeaua de gaz.

Să determini că o casă este liberă și că nu va fi ocupată prea curând este ceva mai complicat, dar nu imposibil. Luminile sunt stinse, electricitatea şi gazul sunt tăiate, la fel conexiunea internet, cutia poştală este goală. Dar există riscul să aparţină unor rezidenţi de weekend, care lucrează la Boston sau la New York de luni până vineri

[4] Memorial Day – zi de comemorare a soldaţilor americani căzuţi în luptă, se ţine anual în ultima zi de luni din mai; Labor Day – echivalentul american al Zilei Internaţionale a Muncii, se serbează anual în prima zi de luni din septembrie.

și își fac apariția sâmbăta dimineața, cu ghetele și paltoanele lor marca L.L. Bean. Aceștia ar fi foarte neplăcut surprinși să constate că bucătăria le-a fost ocupată de o străină care păzește cu pușca un copil legat pe un scaun.

Ceea ce caută este o casă pregătită de iarnă. Cicloanele dinspre nord-vest sunt deosebit de violente în această perioadă a anului, și casele din buza oceanului, cu toate că sunt construite pe dune înalte, riscă întotdeauna ca o combinație de vânt puternic și flux ridicat să le aducă valurile pe terase și în livinguri, direct prin ferestrele mari și scumpe. Așadar, dacă nu au intenția să revină înainte de Crăciun sau de primăvară, proprietarii protejează ferestrele dinspre est cu panouri și scânduri.

Așa se prezintă câteva dintre casele mari, iar una din apropierea promontoriului insulei chiar i se pare perfectă. Este construită din cărămidă, lucru relativ rar în zonă, unde predomină lemnul. Mai mult, are subsol, ceea ce înseamnă că a fost ridicată înainte de 1990, când, printr-o nouă reglementare, s-a decis ca toate casele noi să fie pregătite contra inundațiilor, adică ridicate pe piloni.

Rachel dă ocol casei, încercând să surprindă cât mai multe detalii. Ferestrele dinspre ocean și cele dinspre est sunt acoperite cu plăci din lemn. Sare gărdulețul ce delimitează curtea și verifică utilitățile. Gazul și electricitatea sunt deconectate, iar prin cutia poștală bate vântul; e limpede că au cerut redirecționarea corespondenței la altă adresă. Pe o plăcuță scrie că proprietatea aparține familiei Appenzeller. Îi cunoaște oarecum. Un cuplu în vârstă. El are aproape șaptezeci de ani, este din Boston și a fost profesor de chimie la Emory. Soția, Elaine, este mai tânără, până în șaizeci. Amândoi la a doua căsătorie. Dacă își amintește corect, își petrec iernile la Tampa.

Rachel urcă pe terasa din spate, orientată spre est. Laturile sunt acoperite, așa că dacă stai pe terasă nu poți fi văzut decât de cei care trec chiar prin față, pe plajă, puțini în această perioadă a anului.

Intrarea din spate dă direct în bucătărie. Ușa exterioară, din plasă antițânțari, se deschide imediat ce o smucește mai tare, iar cealaltă are un mâner sferic banal.

O examinează mai îndeaproape și îi face o poză. După zece minute de căutări pe Google descoperă că este vorba de un mâner Schlage

fals-georgian F40, care, potrivit mai multor site-uri de lăcătușărie, poate fi spart cu o daltă înfiptă cu ciocanul direct în mecanism.

Ceea ce o îngrijorează totuși este abțibildul de pe ușa bucătăriei pe care scrie că proprietatea este protejată de firma Atomic Alarms. Dacă ar deschide ușa din spate ar dispune de numai treizeci de secunde ca să găsească cutia de control a alarmei, iar dacă ar introduce greșit codul ar dezlănțui iadul pe pământ. Totuși, la o privire mai atentă, semnul Atomic Alarms pare foarte vechi. A fost odată albastru strălucitor, dar s-a decolorat în timp până la gri. Și dacă este întrerupt curentul alarma mai funcționează?

Casa mai are o problemă uriașă. Familia Appenzeller locuiește chiar lângă una dintre cărările ce taie dunele, ducând dinspre bulevardul principal spre plajă. La ora asta, nimeni nu circulă pe acolo, dar dimineața trebuie să fie plin de oameni care-și scot câinii la plimbare și de împătimiți ai sportului în aer liber. Țipetele acute ale unui copil pot fi auzite cu ușurință, dacă nu ia măsuri de izolare fonică a subsolului. O placă groasă de pal multistratificat pusă peste fereastra de aerisire ar rezolva problema, deși imperfect. Își amintește cuvintele lui Voltaire, care avertiza împotriva mai binelui ca dușman al binelui. Ar putea să piardă o săptămână întreagă căutând casa ideală, timp în care Kylie ar suferi în acea închisoare improvizată. Dacă nu ia în calcul abțibildul cu alarma și proximitatea cărării dintre dune, casa familiei Appenzeller este destul de aproape de ce-i trebuie. Este la o oarecare distanță de celelalte case de pe promontoriu și parțial izolată de aceleași dune. Se află la circa cincisprezece metri de drumul principal, iar proprietarii au plantat chiparoși ca să se protejeze de soare la apus.

Se așază pe unul dintre fotoliile Adirondack de pe veranda din spate a familiei Appenzeller și formează numărul firmei Newbury Home Security.

— NHS, Jackson la telefon. Cu ce vă pot fi de folos? îi răspunde imediat un bărbat cu un accent de Revere aspru ca șmirghelul.

— Bună ziua, mă puteți ajuta cu o problemă legată de sistemul de alarmă?

— Încerc.

— Mă numesc Peggy Monroe și locuiesc pe insulă. Fiica mea i-a

promis vecinei, Elsie Tanner, să-i scoată la plimbare mastifful napolitan cât este plecată. Vecina i-a lăsat cheia de la intrare, dar pe ușă are un autocolant vechi pe care scrie Atomic Alarms, și fiica mea se teme că dacă deschide ar putea declanșa alarma. Oare ce putem face?

Rachel nu este obișnuită să mintă. Oscilează între tendința de a fi cât mai concisă și cea opusă, de a trăncăni despre detalii, ca să-și confere credibilitate. A ales cea de-a doua cale, iar acum se teme că a dat-o în bară.

De partea cealaltă se aude un căscat plictisit.

— Păi, doamnă, cred că aș putea să vin să arunc o privire, dacă doriți, dar numai deplasarea o să coste cincizeci de dolari.

— Cincizeci de dolari? Dar e mai mult decât a primit ca să plimbe câinele.

— Mda, așa mi-am închipuit și eu. În fine, cred că fiica dumneavoastră n-o să aibă nicio problemă. Atomic Alarms a dat faliment prin anii ’90. Majoritatea clienților lor au fost preluați de Breeze Security și, din câte știu, băieții de la Breeze s-au asigurat că toată lumea a primit autocolante noi. Dacă pe ușă apare sigla celor de la Atomic, e posibil ca alarma să nu mai fie conectată la nimic. Ați văzut și alte autocolante de la vreo firmă de pază?

— Nu.

— Eu aș zice că e în regulă. Dacă fiica dumneavoastră are totuși probleme, sunați-mă, vin până acolo și vedem ce se poate face.

— Vă mulțumesc din suflet.

Odată ajunsă la ea acasă, de partea cealaltă a insulei, găsește în vechea ladă cu scule a lui Marty un ciocan și o daltă potrivită. Marty nici nu le-a atins vreodată. Pete, fratele lui, era cel priceput la bricolaj și la reparații auto. Când s-au mutat aici, Pete s-a ocupat de renovarea casei, într-o pauză dintre deplasările lui.

O trece un frison. Dacă i se întâmplă ceva lui Kylie, Pete va fi distrus. Unchiul și nepoata erau extrem de apropiați. Rachel simte cum ochii i se umplu de lacrimi și trage adânc aer în piept. Plânsul nu i-o va aduce înapoi.

Pune ciocanul și dalta într-o geantă de sport și ia o lanternă. Dacă dă de belea, are și pușca, pe care abia reușește să o înghesuie lângă

scule.

Când iese pe cărarea din jurul bazinului inundabil constată că a început să plouă. Cerul este gri, și în vest se adună nori negri, rău-prevestitori. Ploaia ar fi în avantajul ei, i-ar ţine în casă pe stăpânii de câini și pe maniacii mișcării în aer liber.

Se întreabă dacă răpitorii o ţin pe Kylie într-un loc cald şi sigur. E o fetiţă sensibilă. Are nevoie de grijă constantă. Strânge pumnii şi se loveşte cu ei peste coapse. „Vin acum, Kylie. Vin la tine, vin." Îşi trage gluga pe cap şi o ia pe Northern Boulevard către casa familiei Appenzeller. Da, chiparoşii dinspre stradă fac o treabă excelentă, vor ascunde perfect faptele odioase din interior. Traversează poteca nisipoasă ce duce la plajă şi sare gardul din nou. Examinează fereastra rectangulară a pivniţei, aflată la un lat de palmă deasupra solului. Are nouăzeci de centimetri pe treizeci. Bate cu degetul în geam – nu pare prea gros, dar, dacă o acoperi cu o folie de plastic sau cu o placă groasă de pal ar trebui să poţi înăbuşi zgomotele din interior.

Urcă pe verandă și deschide ușa exterioară. Inima îi bate tot mai repede. Pare o nebunie să spargă uși în plină zi, dar n-are încotro.

Scoate dalta din geantă și o plasează, prin gaura cheii, în centrul mecanismului broaștei. Apoi, ridică ciocanul și o lovește puternic. Se aude un bubuit metalic, însă mânerul sferic rămâne blocat. Fixează din nou dalta și o lovește mult mai puternic, dar ratează ținta, așa că lemnul ușii trosnește de la izbitura grea de ciocan.

„Dumnezeule, Rachel."

Îl ridică din nou și lovește hotărâtă încă o dată. Mecanismul central al broaștei se dezintegrează, peste tot sar așchii și piese metalice mărunte. Rachel lasă sculele jos și încearcă temătoare mânerul.

Se învârte, iar ușa se deschide cu un scârțâit sinistru când o împinge.

Cu pușca într-o mână și lanterna în cealaltă, pătrunde în casă tremurând toată.

15

Joi, ora 13.24

Tocmai a intrat prin efracţie într-o casă, pentru prima dată în viaţa ei. Treizeci de secunde de groază.

Niciun câine nu se repede s-o sfâşie din beznă, nu se aude nicio alarmă, niciun strigăt.

Casa este pustie şi miroase urât, a umezeală. Pe suprafeţele din bucătărie s-a aşternut un strat subţire de praf. Se vede că nimeni n-a mai fost pe aici de la începutul lui septembrie. Închide uşa bucătăriei în spatele ei şi porneşte în explorare.

Două etaje neinteresante şi un subsol extrem de promiţător, cu ziduri de cărămidă și podea de beton, în care nu se află decât o mașină de spălat rufe, una de uscat și un boiler. Observând că fundaţia casei este alcătuită dintr-o serie de stâlpi solizi din beton, se gândește dezgustată că sunt perfecţi ca să lege pe cineva de unul. Verifică ferestruica de deasupra uscătorului. Trebuie să cumpere o placă de lemn cu care s-o acopere.

Rachel se cutremură, pătrunsă brusc de o stare de fascinaţie şi scârbă în același timp. Cum poate să se gândească cu atâta naturaleţe la așa ceva? Este sub efectul traumei pe care a suferit-o?

Da.

Își aduce aminte de zilele de chimioterapie, de amorţeala aceea, de senzația de prăbușire nesfârșită într-un hău negru fără fund.

Urcă înapoi la parter, iese prin spate, închide ușile și se asigură că nu este nimeni pe plajă înainte de a coborî treptele verandei și a o lua spre casă prin ploaia măruntă.

Pune în funcţiune laptopul MacBook pe masa din living şi începe să verifice paginile de Facebook ale ţintelor potenţiale.

Selectarea victimei este esenţială. Trebuie să alegi tipul potrivit, cu familia adecvată, genul care nu se sperie uşor, nu fuge imediat la poliţie, are bani să plătească răscumpărarea şi forţa psihică de a duce la bun sfârşit o răpire pentru a-şi recupera propriul copil.

Din nou, se întreabă cum de a fost aleasă, căci nu corespunde

deloc profilului căutat. În orice caz, ea ar fi optat pentru altcineva. Se va fixa asupra cuiva mai stabil. Probabil un cuplu căsătorit, cu bani.

Își scoate carnețelul și începe să noteze criterii în baza cărora să-și reducă lista preliminară. Nu trebuie să fie cineva care o cunoaște și ar putea s-o recunoască după voce. Nu cineva din Newburyport, Newbury sau din Plum Island, dar nici de la distanţă prea mare. Vermont, Maine sau regiunea de la sud de Boston sunt, de asemenea, excluse. Oameni cu bani, oameni care nu se pierd cu firea. Fără poliţişti, fără jurnalişti şi fără politicieni.

Derulează numele pe ecran şi este din nou uluită de cantitatea uriaşă de informaţii şi detalii intime pe care oamenii le pun voluntar la dispoziţia tuturor. Adrese, numere de telefon, ocupaţii, numărul copiilor, şcolile acestora, toate hobby-urile şi activităţile lor.

Un copilaş este ţinta perfectă. Este uşor de păcălit, incapabil să opună rezistenţă fizică semnificativă şi reprezintă o vulnerabilitate maximă pentru părinţi. Da, dar copiii mici sunt bine păziţi în ziua de azi. Nu va fi deloc uşor să pună mâna pe unul fără să fie văzută.

„Cu excepţia copilului meu. Oricine poate să-mi răpească mie copilul", spune Rachel şi suspină.

O ia de la capăt cu Facebook, Twitter şi Instagram, aplicând lista de criterii. Ajunge la o listă scurtă cu cinci copii. Îi înşiră în ordinea de preferinţă.

1. Denny Patterson, din Rowley, Massachusetts
2. Toby Dunleavy, din Beverly, Massachusetts
3. Belinda Watson, din Cambridge, Massachusetts
4. Chandra Singh, din Cambridge, Massachusetts
5. Jack Fenton, din Gloucester, Massachusetts

— Nu pot să cred că fac asta, oftează ea.

Deşi, desigur, nu este obligată să facă nimic. Se poate duce oricând la poliţia statală sau la FBI.

Începe să se gândească serios la această opţiune. FBI-ul are o reputaţie de profesionalism desăvârşit, dar femeia care i-a răpit copilul nu se teme de autorităţi, ci de Lanţ. Persoana de deasupra ei, din Lanţ, îi ţine prizonier băiatul. Dacă o percepe ca pe un defector,

instrucţiunile îi cer acestei femei s-o ucidă pe Kylie şi să găsească altă ţintă. La telefon, vocea femeii părea tot mai isterică. Rachel nu-şi face iluzii, la fel ca ea, ar face absolut orice ca să-şi recupereze copilul…

Nu, nu poate apela la FBI. Mai mult, când va da la rândul ei telefon familiei viitoarei victime, va trebui să sune la fel de hotărâtă şi de periculoasă.

Se uită încă o dată peste însemnări. Opţiunea numărul unu pare de departe cea mai bună: Denny Patterson. Doisprezece ani. Stă cu mama lui, Wendy, în Rowley. Mamă singură, tatăl dispărut din peisaj. Nu este falită, din contră, pare să o ducă chiar bine.

Rachel analizează acest ultim aspect. Ce vor cu adevărat operatorii din spatele Lanţului? Cel mai important pentru ei este ca Lanţul să continue. Unii dintre indivizii care-l formează sunt mai bogaţi, alţii mai săraci, dar mai importantă decât averea lor este capacitatea de a adăuga încă o verigă, de a asigura funcţionarea mecanismului. Ţintele trebuie să fie relativ înstărite, dar şi capabile, ascultătoare şi îngrozite. Cum este ea în momentul de faţă. O verigă puternică cu câteva sute de dolari în cont este mult mai bună decât o verigă slabă cu câteva milioane.

Kirkegaard spunea că plictiseala și frica sunt rădăcina tuturor relelor. Oamenii răi din spatele Lanţului își doresc banii și se tem de individul care le-ar putea da tot sistemul peste cap cu brutalitate.

Rachel nu va fi acea persoană.

Înapoi la Denny. Mama lui Denny a avut o firmă, cumpărată la un moment dat de AOL. Își iubește copilul ca pe ochii din cap, se laudă tot timpul cu realizările lui. Pare destul de dură, de solidă psihic. Patruzeci și cinci de ani. A participat de două ori la maratonul din Boston, în 2013 și cu un an în urmă, când a scos un timp mai bun. Patru ore și două minute.

Lui Denny îi plac jocurile video, Selena Gomez și filmele, dar cel mai bun lucru – din perspectiva ei – este pasiunea lui pentru fotbal. Se duce la antrenament de trei ori pe săptămână, după şcoală şi, de multe ori, se întoarce acasă pe jos.

Se întoarce pe jos.

Un copil normal, drăguţ, cu părul cârlionţat. Fără alergii, fără probleme de sănătate, nu prea dezvoltat pentru vârsta lui, pare chiar

mai mic de înălţime decât media. E clar că nu joacă pe post de portar.

Mama are o soră care locuieşte în Arizona. Tatăl nu e prin preajmă. Trăieşte în Carolina de Sud. Recăsătorit.

Nu are poliţişti în familie sau conexiuni politice.

Wendy a îmbrăţişat cu inima deschisă revoluţia comunicării moderne. Anunţă pe Instagram și pe Tweeter tot ce face și unde se duce, minut cu minut, zi de zi. Așadar, dacă se duce să-l spioneze pe Denny la antrenament, va şti în permanenţă unde este mama lui.

Copilul 1 pare, într-adevăr, foarte promiţător. Trece la copilul 2: Toby Dunleavy, tot de doisprezece ani, din Beverly. Are o soră mai mică. Mama își alimentează tot timpul pagina de Facebook cu vești despre evoluţia copiilor.

Intră pe profilul lui Helen Dunleavy. O blondă zâmbitoare, drăguţă, la vreo treizeci şi cinci de ani. „Sunt nevrotică, dar n-am timp să fiu nevrotică” e mottoul de sub fotografia ei. Helen locuieşte în Beverly împreună cu soţul ei, Mike, şi cu cei doi copii. Mike este consultant de management la Standard Chartered din Boston. Helen este educatoare cu jumătate de normă la şcoala elementară North Salem.

Amelia are opt ani, e cu patru mai mică decât Toby. Rachel continuă să cotrobăie prin postări. Helen lucrează la grădiniţă două dimineţi pe săptămână, iar restul timpului pare să și-l petreacă actualizându-și pagina de Facebook cu informaţii despre familia ei. Se pare că Mike Dunleavy face des ore suplimentare la Boston și în cele mai multe zile ajunge acasă seara târziu. Rachel a aflat acest lucru dintr-o postare unde Helen îl întreabă cu ce tren se întoarce și dacă vrea să-i culce pe copii sau să-l aştepte cu ei.

CV-ul lui Mike nu este greu de găsit, pe LinkedIn. Are treizeci şi nouă de ani, s-a născut la Londra și a trăit până recent la New York. Nu are legături politice sau cu poliţia și pare destul de stabil psihic. Ţine un blog culinar, îi place fotbalul şi înainte de a se apuca de consultanţă în management a fost conducător de licitaţii. Cea mai mare realizare profesională a fost vânzarea unei cutii de conserve *Merda d’Artista,* de Piero Manzoni.

Helen mai are două surori, una mai mică și una mai mare. Ambele sunt casnice. Una este căsătorită cu un avocat, iar cealaltă este

divorţată de un nutriţionist. Copiii sunt luaţi în fiecare zi de la şcoală, fără excepţie, dar ceea ce-l face atractiv pe Toby este pasiunea lui pentru tirul cu arcul. Frecventează de două ori pe săptămână clubul Salem and District.

Tirul cu arcul este noul lui hobby. De pe Facebook, un link te trimite pe YouTube, unde, într-un filmuleţ încântător, copilul doboară mai multe ţinte pe muzica lui Ini Kamoze „Here Comes the Hotstepper". Partea cu adevărat frumoasă este că de la clubul de tir se întoarce acasă pe jos. Singur. E un copil foarte cuminte. „Copiii ar trebui lăsaţi mai mult să se descurce singuri prin oraş, ca pe vremuri" îşi spune Rachel, apoi îşi aminteşte că părinţii ultraprotectori au apărut exact din cauza unora ca ea.

Copilul 1 şi copilul 2 arată promiţător. Mai are şi trei soluţii de rezervă solide.

Ia maşina şi se duce în oraş la magazinul de bricolaj. Pe drum îi sună telefonul.

— Alo?

— Bună ziua, aş dori să vorbesc cu Rachel O'Neill, dacă se poate.

— La telefon.

— Eu sunt Melanie, de la departamentul antifraudă al Băncii Chase. Voiam să vă avertizez asupra unor activităţi suspecte legate de cardul dumneavoastră Visa și derulate în această dimineaţă.

— OK.

Melanie îi pune câteva întrebări de verificare, apoi trece la subiect:

— Se pare că cineva v-a utilizat cardul pentru a achiziţiona bitcoins în valoare de zece mii de dolari. Sunteţi la curent cu asta?

— Sper că nu aţi blocat tranzacţia?

— Nu, nu am blocat-o, dar ne întrebam dacă…

— Eu eram. Eu am făcut-o. Este o investiţie împreună cu soțul meu. Din păcate, am treabă, nu pot continua convorbirea. Trebuie să închid.

— Așadar, nu a fost nicio activitate suspectă?

— Categoric, nu. Nimic neobișnuit. Totul e în regulă. Dar vă mulțumesc pentru apel. Chiar trebuie să închid. La revedere.

La magazinul de bricolaj găseşte rapid o placă de pal multistratificat potrivită pentru fereastra de la pivniţa familiei

Appenzeller. Pe drumul de întoarcere îi sună iarăși telefonul, dar de data asta e numărul lui Marty. În sfârșit!

Încearcă să nu izbucnească în lacrimi când îi aude vocea veselă și tandră.

— Bună, draga mea, ce s-a întâmplat?

Dintr-un motiv sau altul, orice ar face, nu te poţi supăra pe Marty. Ceva din ochii aceia verzi, adânci, și părul cârlionțat, negru ca abanosul. Mama ei a avertizat-o că a dat peste un golan, dar genul acesta de avertismente se întorc întotdeauna împotriva bietelor mame.

— Tammy mi-a zis ceva despre o spărtură în acoperiș, îi spune el.

— Ce?

— Acoperișul. Tammy zicea că plouă prin el, nu?

— Unde ești, Marty?

Se abţine să nu-i spună direct: „Am nevoie de tine”.

— Sunt la Augusta. Ne-am adunat toţi pentru activităţi de socializare.

— Când te întorci?

— Ajung vineri seară și trec să o iau pe Kylie la mine peste weekend, nu-ţi face griji.

— Of, Marty, murmură ea, străduindu-se să-și reprime suspinele.

— Adică, mâine, iubito. Rezistă.

— Așa voi face.

— Nu este vorba de niciun acoperiș, nu-i așa? Ce s-a întâmplat, iubito? Ceva e în neregulă cu tine. Spune-mi, ce e?

„În afara faptului că sunt pe moarte și că fiica noastră a fost răpită?” îi stă pe buze, dar se abţine. Știe că Marty nu ar înţelege și s-ar duce glonţ la poliţie.

— Ai nevoie de bani? Știu că nu mi-am respectat promisiunea în ultima vreme, dar mă voi revanșa. Pe cuvânt. Ai găsit un constructor?

— Nu, îi răspunde pe un ton neutru. Nu am niciun ajutor.

— Cât de rău curge?

— Habar n-am.

— Ascultă-mă, iubito, tocmai am verificat starea vremii. Niciun tablagiu n-o să se urce pe casă când plouă torenţial. Poate te ajută Pete?

— Pete? Unde este?

— În Worcester, cred.

— O să-i trimit un mesaj. Cred că asta o să-mi dea voie.

— Despre ce vorbești? Cine să-ți dea voie?

— Nimic. Nimeni. Da, poate îl rog pe Pete să mă ajute. Mă mai gândesc.

— Bine, iubito. Acum trebuie să închid, da?

— Bine, Marty, îi spune tristă.

— Pa! mai adaugă bărbatul înainte de a închide.

Fără timbrul lui de bariton, în mașină se lasă din nou tăcerea și frigul.

16

Joi, ora 14.44

Dacă nu eşti vânător cu arcul, paraplegic, pasionat de armele de vânătoare de epocă sau sub optsprezece ani, sezonul de vânătoare la căprioare în Massachusetts nu începe înainte de 27 noiembrie.

Cu toate acestea, pe Pete nu l-a interesat niciodată logica sezoanelor de vânătoare din Massachusetts, aşa cum, de altfel, nu şi-a bătut capul niciodată cu legislaţia şi puzderia de reglementări.

Ştie că dacă este prins de un şerif sau de un pădurar ar putea să primească o amendă ori chiar mai rău. Dar n-au nicio şansă să-l prindă. Pete cunoaşte aceste păduri de la vest de Worcester aşa cum unii oameni cunosc barurile de lângă Fenway sau turele fetelor de la Hurricane Betty. Vânează prin aceşti codri încă de când era copil. Este adevărat că simţurile îi sunt puţin amorţite din cauza problemelor curente, dar asta nu înseamnă că i-ar permite vreunui adjunct de şerif cu caş la gură sau vreunui pădurar îmbrăcat ca o sorcovă să-l surprindă.

Se gândeşte adesea să se mute în Alaska, unde sunt chiar mai puţini pădurari sau şerifi, dar ştie că va rămâne în Massachusetts cel puţin până când Kylie pleacă la colegiu. Îşi iubeşte la nebunie singura nepoată. Nu trece aproape nicio zi fără să schimbe mesaje cu ea şi o duce la cinematograf ori de câte ori Rachel nu e în stare.

Pete urmăreşte un cerb masiv tot mai adânc în pădurea de mesteceni. Animalul nu ştie că este urmărit. Vânătorul s-a plasat sub vânt şi se mişcă fără niciun zgomot. Este foarte bun la treaba asta. A făcut armata la puşcaşii marini, ca ofiţer de geniu, dar, după câţiva ani de construit poduri sub o ploaie de obuze de mortier şi-a luat un an sabatic ca să participe la cursul de pregătire pentru operaţiuni de recunoaştere de la Camp Pendleton. A terminat printre primii din clasă. Superiorii ar fi vrut să-l trimită imediat într-un batalion de recunoaştere, dar n-a acceptat. O făcuse pentru el.

Ridică puşca şi ia în cătare bătrânul cerb, dar, chiar când se pregătea să apese pe trăgaci, simte telefonul mobil vibrându-i în

buzunar. „La naiba, ar fi trebuit să-l închid de tot. Nu m-am gândit că ar putea avea semnal tocmai aici.”

Se uită la aparat. Două mesaje, unul de la Rachel și unul de la fratele lui, Marty. Ambele întrebând același lucru: „Unde ești?”

Încearcă să-i răspundă lui Rachel, dar mesajul nu vrea să plece. Ignoră mesajul lui Marty. Nu-l urăște, dar au prea puține lucruri în comun. Între ei sunt șase ani diferență, iar până când mezinul începuse să umble, să vorbească și să devină interesant, el își dorea deja să plece de acasă. Și plecase, nu glumă. Avea numai doisprezece ani când „împrumutase” Chevroletul Impala al unui vecin și condusese până în nord, la East Franklin, în Vermont. I se păruse o idee bună să se ducă la Montréal, dar fusese oprit la granița canadiană și arestat.

Nu i s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Judecătorul i-a ținut o lecție de morală și l-a amenințat cu degetul. Atât. A continuat să fure mașini, dar a fost mai atent. Nu a mai încercat să treacă frontiere, nu a participat la curse ilegale. A intrat într-o gașcă periculoasă în liceu, dar nimănui nu-i păsa atâta vreme cât primea note satisfăcătoare, ceea ce nu presupunea un efort major. Școala îl plictisea peste măsură, dar a reușit cumva să fie admis la Boston University, la inginerie civilă. Acolo nu a mai reușit să se descurce la fel de bine. Oricum, își petrecea cea mai mare parte a timpului jucându-se cu un software nou de proiectare asistată de computer, creând poduri suspendate fanteziste, care nu aveau nicio șansă să fie construite vreodată, și poduri în consolă, de modă veche, pe care nimeni nu le mai voia. Și-a luat licența în mai 2000, fără să aibă nicio idee despre ce va face în continuare.

S-a mutat la New York și a încercat să-și construiască o carieră de expert în securitate cibernetică în era de expansiune a internetului. Toată lumea vedea rețeaua globală ca pe noul El Dorado, dar Pete a spălat nisipul din râul virtual greșit. Abia reușea să câștige destui bani ca să-și plătească ratele la creditul de studii pe care-l făcuse.

Un an mai târziu însă, s-a produs atentatul de la 11 septembrie.

S-a dus în Times Square a doua zi de dimineață. Niciun locuitor al New Yorkului nu va putea uita vreodată scena. Era ca de pe altă lume. Coada din fața biroului de recrutare din Times Square se întindea

până la Thirty-Fourth Street. Bunicul lui Pete fusese în marina militară. Văzându-i diploma de licenţă şi CV-ul, instructorii l-au pus să aleagă între marină şi puşcaşii marini. A ales puşcaşii marini şi, în următorii treisprezece ani, nu a mai făcut altceva. Şcoala de ofiţeri, cea de genişti, şapte ture în străinătate, dintre care cinci în teatre de război. Când a părăsit armata a călătorit o vreme de plăcere, în cele din urmă mutându-se înapoi la Worcester.

Acest capitol din viaţa lui s-a încheiat. Acum îngroaşă rândurile şomerilor cvadragenari care au nevoie de nişte căprioară gratis ca să iasă cu bine din iarnă.

Animalul îşi lasă în jos capul semeţ ca să se adape dintr-un fir de apă. Pe omoplatul stâng are o cicatrice urâtă. Amândoi au fost la război.

Pete nu are cum să rateze, dar ceva îi spune că cerbul va mai primi o şansă. Are acel sentiment, greu de descris, că ceva este în neregulă, că se întâmplă ceva urât.

Se uită din nou la mesaj: „Unde eşti?”

Rach o fi dat de necaz? Îşi atârnă arma pe umăr şi caută din priviri un loc mai înălţat, unde ar putea prinde din nou semnalul GSM, dar constată că mai are doar unu la sută din baterie.

Se urcă pe colina de lângă cascadă şi încearcă să-i răspundă de acolo, dar până apucă să scrie, bateria îşi dă duhul complet. Cerbul masiv întoarce capul şi se uită la el. Se privesc ochi în ochi trei secunde, apoi, speriat, animalul dispare printre copaci. Pete se uită după el cu regret, dându-şi seama că va rămâne nemâncat. Îşi asigură puşca şi se îndreaptă spre maşină.

Începe să-l furnice pielea. E deja ora aceea? Se uită la cer. Nu, nu poate fi ora trei. Străbate cu paşi siguri pădurea ce a îmbrăcat hainele toamnei şi îşi găseşte camioneta cu tracţiune integrală parcată aşa cum a lăsat-o, într-o poiană. Din păcate, nu şi-a luat la el încărcătorul, aşa că nu va putea afla ce vrea Rachel decât după ce ajunge acasă, în Worcester.

17

Joi, ora 15.27

Kylie stă pitită în sacul de dormit. Ţine tubul de pastă de dinţi cu o mână şi se străduieşte din greu să deschidă cătuşele. Încheieturile o dor îngrozitor. Îşi aminteşte de un filmuleţ pe care Stuart voia să i-l arate, despre trei modalităţi prin care să te eliberezi din cătuşe. Stuart este înnebunit după chestii din astea – Houdini, magie, evadări spectaculoase. N-a vrut să se uite la filmulețul acela, căci era ocupată să vadă, pe propriul telefon, un documentar despre o nouă cameră secretă descoperită în Marea Piramidă.

Data viitoare n-o să-l mai ignore.

„Dacă o să mai existe o dată viitoare", își spune străbătută de un fior de groază.

Respiră adânc și închide ochii.

Egiptenii trăiau într-o lume infestată de zei și de demoni.

Demoni sunt și aici, dar sunt fiinţe umane.

Se întreabă dacă mama ei face ceea ce îi cer răpitorii. Se întreabă dacă nu cumva au luat-o drept altcineva, cineva cu acces la seiful unei bănci sau la secrete guvernamentale...

Inspiră adânc și expiră încet de mai multe ori.

Acum e mai calmă. Nu calmă, ci mai calmă.

Nu reușește să audă mare lucru.

Totuși, se aude ceva – ciripitul păsărilor, un avion, foşnetul unui râu îndepărtat. Secundele ticăie una după alta, apoi minutele. Ar vrea ca râul s-o ia și s-o ducă departe de locul și de oamenii aceștia, departe de toate. Nici nu contează unde. Vrea să se lase pe spate și curentul s-o poarte prin mlaştini până la Atlantic.

Nu. Imaginea asta e falsă. E un vis. Realitatea este aici. Pivniţa, cătuşele, sunt reale. „Trăieşte în prezent", le spunea consilierul şcolar la ora aceea de autoconştientizare de care toţi copiii îşi băteau joc. „Fii alert şi vezi tot ce poate fi văzut în momentul prezent."

Deschide ochii.

Se uită atentă, chiar foarte atentă.

Vede tot ce este de văzut.

18

Joi, ora 15.31

Wendy Patterson îl ia pe Denny de la Şcoala elementară Rowley, îl lasă la antrenamentul de fotbal de la Liceul Rowley, apoi conduce până în Ipswich, unde își comandă un chai latte cu soia la Starbucks. Pune pe Instagram o fotografie cu băutura și o prăjiturică de Ziua Recunoștinței, pe care a luat-o pentru Denny.

Denny s-a schimbat în echipamentul de fotbal și repetă driblinguri cu restul echipei. Rachel îl urmărește din Volvo-ul ei 240, parcat de cealaltă parte a străzii, în timp ce mai verifică din când în când telefonul, ca să vadă ce mai postează mama lui pe Instagram, Twitter și Facebook. Simte că i se face rău. Cum poate să plănuiască așa ceva? Este cel mai rău lucru pe care îl poți face unei mame, unei familii. Își aduce însă aminte de Kylie, încuiată în pivnița femeii aceleia nebune. E cel mai rău lucru pe care-l poate face, dar n-are încotro.

Continuă să-l urmărească pe Denny și, când antrenamentul ia sfârșit, constată cu satisfacție că Wendy este tot în Ipswich, la Starbucks. Ploaia măruntă s-a oprit și se pare că puștiul se duce pe jos acasă. Mama lui nu postează nimic din care să reiasă că ar veni să-l caute.

L-ar putea înșfăca acum?

Își programase doar o operațiune de recunoaștere, nu se gândise la o misiune de tip „înhață-l și fugi". Casa Appenzeller nu era pregătită încă. Nu fixase placa peste fereastră, nu dusese o saltea. Dar dacă nu mai prindea altă ocazie?

Copilul se îndreaptă spre casă, împreună cu un prieten. Îi urmărește rulând încet cu mașina. Trebuie să aștepte ca cei doi să se despartă.

Știe că se comportă cum nu se poate mai suspect, rulând cu zece kilometri la oră în urma unor puști.

Nu, n-a planificat operațiunea așa cum trebuie. Nici măcar nu știe unde anume în Rowley se află casa familiei. O fi la strada principală? Într-o fundătură? Se blestemă în gând că nu a verificat de acasă pe

Google Maps.

Prietenul îl mai însoțește câteva străzi pe Denny, apoi îl salută cu mâna și pleacă. Ținta este singură.

Pulsul i se accelerează. Se uită la locul din dreapta, pe care se află arma, masca de schi, cătușele și o mască de dormit.

Coboară fereastra și verifică situația în oglinzi.

Sunt martori. Un bătrân care-și plimbă câinele, o fată care face jogging. Rowley este un orășel adormit, în general, dar astăzi i se pare agitat. Dintr-odată, Denny cotește pe o alee, scoate o cheie din buzunar și intră în casa părintească.

Rachel parchează Volvo-ul de cealaltă parte a străzii și verifică pagina de Facebook a lui Wendy, de unde află că femeia se îndreaptă spre casă.

Are la dispoziție cam opt-nouă minute. Dar Denny este cu adevărat singur acasă? Dacă au un câine, dacă au o menajeră, de exemplu?

N-ar putea să-și pună masca de schi, să traverseze și să sune la ușă? Cum îl va convinge s-o urmeze rapid la mașină? În filme, răpitorii singuratici folosesc batiste impregnate cu cloroform ca să-și anestezieze victimele. Poți cumpăra cloroform de la farmacie? Dacă folosește prea mult și-i provoacă bietului copil un stop cardiac? Își lasă fața în mâini.

De ce i se întâmplă tocmai ei asta? Când se va trezi din acest coșmar?

Rumegă astfel de gânduri până când este prea târziu. SUV-ul Volkswagen al lui Wendy intră pe aleea din fața casei.

Rachel se blestemă din nou.

A ratat o șansă. A ratat-o aproape intenționat. Aproape intenționat, din lașitate pură.

Dar, aproape imediat ce femeia intră în casă, copilul își face apariția afară și începe să joace baschet cu un puști din vecini, în curtea acestora.

Îi privește pe amândoi cu lăcomie, ca un animal de pradă.

Oricare ar fi bun. Numai dacă ar putea să-l prindă singur pe vreunul...

Își examinează ceasul. Încă nu s-a făcut ora cinci. De dimineață,

când s-a trezit, era cu totul altă persoană. După cum a evidenţiat scriitorul J.G. Ballard, civilizaţia nu este decât un văl fragil, subţire, întins peste legea junglei: „Mai bine să mori tu decât să mor eu. Mai bine copilul tău decât al meu.”

Partida de baschet în doi ia sfârşit, iar Denny se întoarce înăuntru. Câteva clipe mai târziu, în faţa casei opreşte o maşină de patrulă a departamentului de poliţie din Lowell, din care iese un poliţist în uniformă de aproape un metru nouăzeci. Rachel se lasă în jos în scaun, însă omul legii nu o caută pe ea. Cară la subraţ o cutie Lego uriaşă. Sună la uşa familiei Patterson, iar Wendy îi deschide, îl sărută scurt şi intră amândoi în casă. Rachel îi urmăreşte pe fereastra livingului. Poliţistul îl ciufuleşte tandru pe Denny şi-i dă cutia de Lego.

„Cred că Wendy nu postează chiar totul pe Facebook şi pe Instagram”, îşi spune. Tocmai a pierdut copilul numărul 1. Fără legături cu braţul lung al legii. Regulile sunt clare. Îşi ia carneţelul şi telefonul. Copilul numărul 2 a urcat pe locul întâi.

Toby Dunleavy.

Rachel analizează pagina de Facebook a lui Helen Dunleavy. A ales-o pentru că şi ea face parte din acea categorie de oameni care simt nevoia să posteze ce fac şi unde sunt aproape o dată la o jumătate de oră. Cu toate acestea, pare o doamnă drăguţă şi o mamă bună. Exact ce caută: o mamă bună, care ar face orice pentru a-şi recăpăta copilul.

Începe să analizeze profilul lui Mike, soţul lui Helen. Standard Chartered este un loc de muncă extraordinar de plicticos. Probabil că rezistă bine la stres şi că are destui bani ca să plătească răscumpărarea. Mike este englez, dar trăieşte de mulţi ani în Manhattan. Are un blog de gătit şi a scris un articol cu un titlu amuzant: „Ce-a fost mai întâi? Zabar[5] sau Upper West Side?” Încă un tip simpatic, pe care nu-ţi vine să-l faci să sufere câineşte.

În fine, dacă e aşa, atunci nici ea n-ar trebui să treacă prin ce trece.

Ia o pauză şi încearcă, încă o dată, să găsească o modalitate diferită de scăpare, dar nu-i mai trece nimic prin cap. „Continuă Lanţul. Atât

[5] Celebru magazin de delicatese din cartierul Upper West Side din New York.

și nimic mai mult. Dacă asculți Lanțul, îți vei revedea copilul. Dacă nu...”

Telefonul începe să-i sune în mână pe când răsfoia postările de pe Tumblr ale micului Toby. Pe ecran apare: „Număr necunoscut”.

— Alo? răspunde ezitant.

— Cum merge, Rachel? aude o voce filtrată printr-un aparat de distorsionare. Aceeași voce care a contactat-o de dimineață, când era pe șoseaua I-95.

— Cine ești?

— Sunt un prieten, Rachel. Un prieten care vrea să-ți spună adevărul, indiferent cât de amar ar fi acest adevăr. Ești filosoafă, dacă am reținut corect?

— Presupun...

— Atunci, știi cum se spune, viii nu sunt decât o varietate a morților, nu-i așa? O varietate rară, dacă ne gândim mai bine. Ca un leagăn deasupra abisului. Pe fiica ta o cheamă Kylie, corect?

— Da. Este un copil minunat. E tot ce am pe lume.

— Dacă vrei s-o păstrezi pe tărâmul viilor, dacă vrei să scape teafără, va trebui să te murdărești pe mâini.

— Știu. Chiar acum caut ținte.

— Bun. Exact asta trebuie să faci. Ai o hârtie la îndemână?

— Da.

— Scrie: doi-trei-patru-opt-trei-opt-trei-h-u-d-y-k-d-y-doi. Repetă.

Rachel se execută.

— Este numele contului de Wickr pentru această parte a Lanțului. Reține, W-i-c-k-r. Va trebui să instalezi aplicația pe telefon. Trimite acolo detaliile țintelor la care te gândești. Cineva o să-ți analizeze lista. S-ar putea să eliminăm unele persoane. Uneori, îi eliminăm pe toți cei propuși, dar se poate întâmpla să-ți indicăm noi pe cineva. Ai înțeles?

— Așa cred.

— Ai înțeles sau nu?

— Da, am înțeles. Ascultă, s-ar putea să am nevoie de ajutor pentru partea asta, dar nu-l pot implica pe fostul meu soț meu, Marty. S-ar duce direct la poliție.

— Atunci, nu-l implica, vine rapid replica vocii distorsionate.

— Fratele lui, Pete, a fost puşcaş marin, dar nu este un fan al poliţiei. A făcut nişte prostii în adolescenţă şi cred că a fost arestat anul trecut, la Boston.

— Asta nu înseamnă mare lucru. Am auzit că poliţia din Boston te arestează pentru orice.

Rachel miroase o oportunitate. O sământă care s-ar putea să nu prindă niciodată, dar este totuşi o sământă.

— Da, te arestează şi dacă traversezi pe roşu sau dacă întorci pe linia continuă, spune ea cu falsă indiferenţă.

Vocea distorsionată maschează un chicotit şi mormăie:

— E adevărat. S-ar putea să fim de acord cu cooptarea acestui cumnat al tău. Trimite-mi informaţiile despre el pe Wickr.

— Aşa voi face.

— Foarte bine. Înregistrăm progrese. Aşa merge treaba de ani şi ani de zile. Lanţul te va scoate la liman, Rachel, adaugă vocea, după care pune capăt convorbirii.

Poliţistul din Lowell iese din casa familiei Patterson şi se duce la maşină. În urma lui, Wendy îi face cu mâna din prag.

E momentul să părăsească această stradă şi acest oraş.

Introduce cheia în contact. Motorul porneşte cu o mică explozie de gaze prost arse, iar omul legii întoarce imediat capul spre ea. Nu are de ales, e obligată să schiţeze un mic gest de scuze pe geam, în direcţia lui. Încă o persoană care ar putea depune mărturie că a văzut-o astăzi făcând ceva ciudat sau chiar suspect.

Conduce pe Route 1A, intră pe Rolfes Lane şi iese la podul spre Plum Island.

Mai are câteva sute de metri până acasă când îl vede pe Stuart, prietenul lui Kylie, apropiindu-se. La naiba!

Opreşte maşina şi coboară fereastra.

— Bună, Stu! îi aruncă relaxată.

— Bună ziua, doamnă O'Neill, pardon, vreau să zic, doamnă Klein. Mă întrebam... mă întrebam ce face Kylie. N-am primit niciun mesaj de la ea. Doamna M. Ne-a spus că este bolnavă.

— Aşa este, nu se simte bine.

— Da? Ce are?

— O toxiinfecţie alimentară, aşa ceva.

— Uau! Chiar așa? Ieri părea bine.
— Da, s-a declanșat dintr-odată.
— Îmi închipui. Mi-a dat un mesaj de dimineață, dar n-a zis nimic despre asta. Mi-am închipuit că vrea să scape de prezentarea aceea de egiptologie, ceea ce ar fi ciudat, pentru că...
— Știu. Este expertă. Cum ziceam, a fost ceva brusc...
Stuart părea uluit și nu pe de-a întregul convins.
— În orice caz, i-am scris cu toții și nu ne-a răspuns.
Rachel nu știe ce explicație să mai inventeze.
— Da, hm, n-a avut semnal internet. E destul de slab la noi în casă. De aceea nu poate fi contactată nici pe Instagram, nici pe alte aplicații.
— Dar credeam că mai are minute pe cartela GSM?
— Nu. Nu mai are.
— Hei, n-ați dori să mă luați acum cu dumneavoastră? Aș putea să arunc o privire la rețea. Poate că e o problemă cu routerul.
— Nu, mulțumesc. Cred că am și eu un fel de viroză. E foarte contagioasă și nu vreau să iei și tu. O să-i spun lui Kylie că ai întrebat de ea.
— Hm, bine, la revedere, îi răspunde băiatul.
Îl fixează cu privirea până când, intimidat, puștiul ridică mâna într-un salut și se îndepărtează.
Conduce ultimele sute de metri până acasă. Nu se gândise deloc la acest aspect. Kylie și prietenii ei de la școală schimbă mesaje tot timpul. Dacă unul dintre ei face o pauză de comunicare mai mare de o oră, în viețile celorlalți se creează un mare vid. În curând, i se va termina rezerva de scuze plauzibile. Încă un motiv de îngrijorare, de parcă nu avea deja destule.

19

Joi, ora 17.11

Pete n-a ajuns acasă, dar nu mai rezistă. Și-a petrecut toată ziua în pădure.

Îl furnică toată pielea, îl arde. Este mâncărimea care nu poate fi niciodată scărpinată, cum spunea bătrânul Thomas De Quincey[6].

Iese cu camioneta Dodge Ram din Route 2 și intră în rezervaţia naturală Wachusett Mountain. Știe acolo un iaz unde nu vine nimeni niciodată.

Se întinde spre bancheta din spate și își apucă rucsacul.

Ridică ochii la drum. E pustiu. Scoate din rucsac o pungută de plastic cu heroină mexicană de cea mai bună calitate. Represiunea DEA împotriva opiaceelor legale i-a afectat pe toţi pacienţii care își luau medicamentele prin intermediul Departamentului pentru Veterani. Pete a reușit să supraviețuiască făcând apel la surse de pe dark web pentru o vreme, dar poliţia federală a început să se bage și acolo. Acum e mai ușor să faci rost de heroină decât de medicamentul OxyContin, iar heroina este mult mai eficientă, oricum ai da-o, mai ales cea provenită din Asia de Sud-Est, din Triunghiul de Aur, și cea din Guerrero.

Scoate o linguriță, bricheta Zippo, o seringă și un garou din cauciuc. Încălzește heroina, găsește o venă, trage drogul în seringă și lovește ușor acul, ca să iasă bulele de aer.

Își face injecţia și ascunde cu gesturi precise trusa dependentului de droguri în torpedoul mașinii, pentru cazul în care leșină și vreun clovn de pădurar vine să-și bage nasul.

Admiră prin parbriz culorile toamnei și apa azurie a iazului. Frunzele nu s-au scuturat complet și aruncă flăcări portocalii, roșii și galbene. Se relaxează, lăsând heroina să-și facă efectul.

Nu l-au interesat niciodată statisticile, dar își imaginează că numărul veteranilor ajunși dependenţi de droguri este destul de

---

[6] Scriitor și jurnalist britanic (1785-1859), cunoscut mai ales pentru cartea *Confesiunile unui opioman englez*.

mare. Mai ales în rândul celor care au avut experiență de front. În timpul contraofensivei din 2008 nu exista om în compania lui care să nu fi fost rănit mai mult sau mai puțin grav. După o vreme, oamenii au renunțat să se mai prezinte la medic. Ce rost avea? Oricum, nu avea ce să le facă în cazul unei vânătăi, al unei coaste rupte sau al unei coloane vertebrale forțate. Nu făceai decât să ocupi aiurea un pat, pe când camarazii tăi erau în linia întâi, eliberând drumuri și înlăturând încărcături explozive de la picioarele podurilor.

Opioidele, printre care se numără și heroina, înlătură temporar durerea. Toată durerea acumulată în câteva zeci de ani de viață. Durerea osului frecat pe os, durerea căderilor, durerea provocată de camarazi care-ți scapă grinzi în spinare, durerea provocată de operarea greșită a unui echipament, durerea căderii de la treizeci de metri în valea unui râu secat, durerea provocată de unda de șoc a declanșării unui dispozitiv exploziv improvizat, la treizeci de metri în spatele tău.

Asta dacă ne limităm la durerea fizică.

Se lasă pe spate pe locul șoferului așteptând ca heroina să-i aducă ușurarea pe care nu i-o poate oferi nici somnul. Receptorii μ-opioidici din creierul lui activează o cascadă care duce la o eliberare masivă de dopamină și la un val de mulțumire.

Privirea i se împăienjenește și copacii încep să-i danseze prin fața ochilor, într-un vârtej de frunze, crengi și păsări dansând pe deasupra lacului. În asemenea momente, mintea i se umple de amintiri, de obicei neplăcute. De obicei, despre război, uneori despre 11 septembrie. Se gândește la Cara și la Blair. Nici nu a trecut bine de patruzeci de ani, și a fost căsătorit de două ori. Toți cei din jurul lui sunt în aceeași situație, desigur, iar pentru cei rămași în serviciul activ este și mai rău. Sergentul McGrath, care își execută ultimul tur pe front, a fost căsătorit de patru ori.

Cara a reprezentat o greșeală de tinerețe – au fost căsătoriți numai patru luni –, dar Blair... Dumnezeule, Blair a fost ca o melodie de Townes Van Zandt. A plecat cu o bucată mare din inima, din viața și din averea lui.

Banii. Altă bătaie de cap. Încă șapte ani de serviciu militar și ar s-ar fi putut retrage cu jumătate din pensia întreagă, dar adevărul e că a

scăpat la mustaţă de curtea marţială după cele întâmplate la Camp Bastion în septembrie 2012.

„Femeile, banii, nenorocitul de război... la naiba cu toate", îşi spune, închizând ochii şi lăsând heroina să-l repare.

Heroina îl repară.

Îl repară cu vârf şi îndesat.

Doarme vreo douăzeci de minute, iar la trezire o ia spre un magazin 7-Eleven, să cumpere un pachet de Marlboro şi o cutie de Gatorade. Grija pentru Rachel i-a ieşit din minte, momentan.

Odată întors la maşină dă drumul la radio. Bruce Springsteen. E o melodie nouă, pe care nu o ştie, dar sună OK. Îşi aprinde o ţigară, soarbe din Gatorade şi conduce spre Holden, de unde intră în oraş pe 122A.

S-a întors de vreo două luni acasă, la Worcester. Nu simte nimic pentru locul acela. Nu mai are familie, iar prietenii din tinereţe s-au împrăştiat.

Apartamentul lui este într-o fostă moară reamenajată. E doar un loc unde să pună capul jos şi să primească poşta.

Parchează maşina şi intră în casă.

Culege o bere Sam Adams din frigider şi îşi pune iPhone-ul la încărcat. Când aparatul învie, vede încă un mesaj de la cumnata lui:

„Au zis că te pot implica şi pe tine. Sună-mă, te rog!"

Formează rapid numărul, iar Rachel îi răspunde imediat.

— Pete?

— Da, ce e?

— Eşti acasă?

— Da, dar ce s-a întâmplat?

— Te sun eu înapoi.

Telefonul sună. Pe ecran apare „număr necunoscut".

— Rachel?

— Da. Apelez de pe un aparat de unică folosinţă. Of, Pete, trebuie să vorbesc cu cineva. Am încercat să dau de Marty, dar e tocmai în Georgia. Ah, Dumnezeule mare, îngaimă ea făcând eforturi supraomeneşti să nu izbucnească în plâns.

— Ai avut un accident? Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Kylie. Au luat-o pe Kylie. Au răpit-o.

— Ce? Ești sigură că nu e doar...
— Au răpit-o, Pete!
— Ai sunat la poliție?
— Nu. Nu pot suna la poliție, nu pot suna nicăieri.
— Sună la poliție, Rachel. Fă-o acum!
— Înțelege că nu pot, Pete. E mult mai rău decât îți închipui.

20

Joi, ora 18.00

Lui Pete îi trec prin minte aceleași gânduri ca și ei: dacă se ating de un fir de păr din capul fetiței, o să le dea foc și o să le împrăștie cenușa cu bocancii. Își va petrece restul zilelor urmărindu-i și ucigându-i unul câte unul.

Nimeni nu-i va face rău lui Kylie, o vor recupera.

Pete conduce în forță Dodge-ul Ram până la poarta de intrare a centrului de închiriere a spațiilor de depozitare de pe Route 9. Parchează în fața magaziei cu numărul 33. E modelul cel mai mare pe care-l poți închiria, cam cât două garaje. A progresat de la cel mai mic la depozitul mediu, iar acum a ajuns să dețină așa-numita „facilitate de înmagazinare de lux". Deschide lacătul, ridică ușa metalică, aprinde lumina și închide cu grijă în urma lui.

Când mama lui a vândut casa și s-a mutat în locul acela de lângă Scottsdale, Pete și-a strâns toate lucrurile și le-a aruncat aici. Până la cumpărarea apartamentului în care locuiește acum nu a mai avut o casă civilă. A locuit în zona pentru cupluri căsătorite din Camp Lejeune și într-o succesiune de barăci prin Irak, Qatar, Okinawa și Afganistan. Magazia anonimă dintre șosea și gara abandonată este cea mai bună aproximație pentru ceea ce s-ar putea numi casa lui.

Câteodată petrece ore în șir aici, scotocind prin lucruri vechi, dar astăzi nu dă atenție cutiilor cu nostalgie, ci se îndreaptă direct spre dulapul cu arme lipit de zidul din spate. Rachel suna foarte confuză la telefon. Kylie a fost răpită și, în stadiul actual, Rachel nu vrea să meargă la poliție. E limpede că preferă să coopereze cu răpitorii, să le dea ce i-au cerut. Dacă nu o poate convinge să se adreseze FBI-ului, atunci trebuie să fie amândoi înarmați până în dinți. Deschide dulapul și ia cele două pistoale pe care le deține – vechiul calibru .45 Navy Issue lăsat de bunicul și arma lui, un Glock 19. Mai ia și o pușcă Winchester de calibrul 12. Pușca lui de vânătoare este deja în mașină.

Ia muniție de rezervă pentru toate armele și mai adaugă două grenade de diversiune, pe care le-a luat ca amintire din armată. Dacă

treaba se transformă într-o misiune de salvare, de ce ar mai putea avea nevoie? Își ia și echipamentul de spărgător – șperaclu, baros, aparat de bruiere a alarmelor, mănuși de latex, lanternă –, alături de echipamentul de ascultare și de detectare a microfoanelor pe care le-a cumpărat când se gândea să lucreze în domeniul securității după armată.

Încarcă totul în Dodge și se gândește încă o dată: „Ce-ar putea să ne mai trebuiască?”

Scoate pachețelul cu droguri din torpedou.

E momentul să-și păstreze capul limpede. E momentul să se lase definitiv.

Are alte priorități acum.

O astfel de oportunitate nu i se va mai oferi.

Arde-l. Înfruntă durerea. Adu-o pe Kylie înapoi.

Două căi. Noi posibilități. Tot rahatul.

Stă și ezită îndelung.

Se gândește.

Scutură scârbit din cap, pune pachețelul în buzunarul de la jachetă, închide magazia, iese și se îndreaptă spre autostradă.

21

Joi, ora 20.30

Rachel s-a documentat atât de sârguincios în privința familiei Dunleavy, încât o dor ochii și capul îi vâjâie. Îi cunoaște mai bine decât se cunosc ei înșiși.

Le-a citit fiecare blog, fiecare postare de pe Facebook sau de pe Instagram. Fiecare tweet sau retweet. Știe că Toby s-a apucat de tir cu arcul inspirat de videoclipul unui tânăr danez, postat pe YouTube, și nu de pasiunea pentru vânătoarea cu arcul a tatălui său. Știe că Amelia Dunleavy este alergică și că școala elementară pe care a frecventat-o a fost obligată să scoată din meniu untul de arahide din cauza ei.

A citit toate postările despre vânătoarea cu arcul de pe blogul specializat al lui Mike, ca și pe cele de pe blogul lui gastronomic, până la prima postare, din 2012, care era o rețetă de prăjitură Bundt cu ciocolată.

Știe că Helen vrea să se întoarcă la un program de lucru cu normă întreagă, dar e îngrijorată că nu ar avea energia necesară ca să predea la clasa a cincea. Tone și tone de informații ca acestea. Unele dintre ele utile pentru Rachel, majoritatea nu.

Închide fișierele deschise pe computer și își citește notițele. A imprimat o hartă a orașului Beverly și trasează posibilele rute de întoarcere de la clubul de tir cu arcul la casa familiei Dunleavy. Va trebui să facă o recunoaștere la fața locului. Mai are în rezervă o țintă B și o țintă C, dar e tot mai convinsă că micuțul Toby Dunleavy va fi cel ales.

Bazinul inundabil este complet acum. Bărcile au fost adăpostite pentru noapte.

Prin casă, peste tot, sunt haine aruncate, litiera pisicii e plină de mizerie, vasele de la micul dejun au rămas pe masă – toată locuința arată ca o operă de artă contemporană de Tracey Emin, simbolizând o epocă pierdută a inocenței.

Rachel își examinează sânul stâng. Nu pare cu nimic diferit, dar

probabil că doctorița are dreptate să fie îngrijorată. Poate că în interior crește din nou ceva malign. Dacă nu face nimic, acea entitate malignă o va ucide, o va șterge din planul existenței. Ce ușurare ar fi.

Se uită lung pe geam. Lumina limpede s-a dus, iar cerul tulbure a luat nuanțe de bleumarin-închis și negru.

Burnița s-a transformat într-o ploaie în toată regula.

Aude o mașină diesel oprind pe alee.

Iese în fugă din casă și se aruncă în brațele lui Pete. Rămân amândoi îmbrățișați în ploaie o bună bucată de vreme, apoi Pete o conduce în casă și se așază amândoi la masa din living.

— Spune-mi toată povestea.

Rachel îi relatează tot ce s-a întâmplat încă de la primul apel, inclusiv lucrurile pe care le-a făcut ea: plata despăgubirii, achiziția telefoanelor și a armei, intrarea prin efracție în casa familiei Appenzeller, cercetările legate de o potențială țintă. Nu-i spune despre apelul oncologului, considerând că asta e o problemă între ea și doamna cu coasa.

Pete o ascultă fără să spună nimic. O lasă să vorbească.

Încearcă să înțeleagă totul cât mai repede.

Este incredibil.

A văzut răul îndeaproape în Afganistan și în Irak, dar nu se aștepta la ceva atât de nebunesc și de diabolic în inima Americii. Nici în cele mai negre vise nu-și imaginase o forță atât de malefică apropiindu-se de familia lui. Au de-a face cu o grupare serioasă de crimă organizată sau cu vreun cartel al crimei.

— Ce părere ai? îl întreabă când termină.

— Cred că trebuie să mergem la poliție, Rachel, îi răspunde el pe cel mai serios ton din lume.

Rachel se aștepta la acest răspuns, așa că îi arată pe laptop sfârșitul sinistru al familiei Williams. Cât citește el, îi spune și despre tipul de la intrarea în filiala băncii. Îl ia de mână.

— Tu n-ai vorbit cu ei, Pete. Eu am făcut-o. Femeia la care este Kylie e îngrozită pentru soarta fiului ei. Dacă stăpânii Lanțului îi ordonă s-o omoare, o va face. Sunt convinsă. O va omorî pe Kylie și va găsi altă victimă ca să nu aibă necazuri cu ei. Singura noastră opțiune este să ținem Lanțul în funcțiune în continuare.

Știe că sună de parcă ar face parte dintr-o sectă, dar nu găsește cuvinte mai bune. A intrat în jocul lor. Este complet convinsă și ar vrea ca și Pete să fie convins.

— Așadar, ca s-o recuperăm pe Kylie, va trebui să răpim pe cineva în locul ei, spune el clătinând îngrozit din cap.

— Trebuie s-o facem, Pete. Dacă nu, o vor ucide. Dacă mergem la poliţie, o vor ucide. Dacă vorbim cu altcineva despre Lanţ, o vor ucide.

Își amintește de cursul de etică pe care a fost obligat să-l urmeze la baza pușcașilor marini de la Quantico. Instructorul din forţele armate israeliene le făcuse o prezentare, demonstrând de ce este etic să te opui unui ordin ilegal. Moralitatea e o miză importantă chiar și în chestiunile militare. Iar acum, Rachel, cumnata lui, se pregătește să comită o faptă nu numai ilegală, ci și profund imorală. Imorală, indiferent cum puneai problema. Mișcarea etică ar fi fost să se ducă imediat la cel mai apropiat birou al FBI-ului și să dezvăluie totul.

Dar asta ar fi ucis-o pe Kylie. Rachel este convinsă, și a ajuns să o creadă și el. Salvarea fetiței este tot ce contează pentru Pete.

Decizia a fost luată. Dacă trebuie să răpească pe cineva ca s-o recupereze, o va face. Dacă eliberarea ei îl va costa cincizeci de ani de pușcărie, îi va executa bucuros, căci o va ști pe Kylie în siguranță.

— În dimineața asta mi-au trimis o fotografie cu ea ca să văd că e bine, îi spune Rachel întinzându-i telefonul cu o mână tremurândă.

Pete vede imaginea cu Kylie legată la ochi, așezată pe o saltea, într-un subsol. Nu poate sesiza prea multe indicii despre localizare. A primit apă Poland Spring și biscuiți graham, dar astea le găsești oriunde. Nu pare să fi fost agresată fizic, dar cu siguranță este teribil de speriată. Se duce în bucătărie și își toarnă o cană de cafea. Își acordă un moment de reflexie.

— Renunțăm la ideea de a apela la poliție? Definitiv?

— Vocea Lanțului și femeia la care este Kylie au fost categorice. Au zis că dacă încalc vreo regulă, o vor ucide și vor trece la altă țintă.

— De unde vor ști dacă încalci vreo regulă?

— N-am idee.

— Ți-au plantat microfoane prin casă? Ai suferit vreo spargere recent sau ai avut vizitatori neobișnuiți?

— Nu, nimic de genul ăsta, dar cred că mi-au piratat telefonul. Ştiau că eram urmărită de o maşină de poliţie, pe autostradă. Ştiu pe cine apelez și ce vorbesc. Par să ştie tot timpul unde sunt. Cred că mă urmăresc prin camera video a telefonului. E posibil așa ceva?

Pete aprobă din cap, îi ia mobilul, îl opreşte şi îl pune într-un sertar. Procedează la fel şi cu laptopul.

— Sigur că o pot face. Mi-ai spus că ai cumpărat telefoane de unică folosință?

— Da.

— De acum înainte, foloseşte-le numai pe acelea pentru toate apelurile pe care le efectuezi. Şi nu-ţi mai folosi laptopul. L-am adus pe al meu. Probabil că au obţinut acces la camera video a laptopului şi au dezactivat ledul ca să nu-ţi poţi da seama când intră în funcţiune. Camera de la telefon e chiar mai uşor de controlat de la distanţă. Tehnologia ilegală pentru culegerea de informaţii a ajuns la performanţe la care nici nu te gândești.

— Am acoperit camera video cu niște bandă adezivă.

— E o idee bună, dar nu uita că lângă ea este și un microfon, cu ajutorul căruia probabil te ascultă. Voi verifica dacă nu ai microfoane prin casă. Ai zis că nu ai remarcat nicio intrare prin efracţie? N-a venit niciun tip să-ți verifice semnalul televizorului sau vreun instalator dornic să-și ofere serviciile? Ceva în genul ăsta?

— Nu, absolut nimic.

— Bine. S-ar putea să fie doar niște softuri de spionaj. Acum, ce i-ai spus lui Marty?

— Până acum, nimic. E la Augusta, joacă golf.

— E fratele meu mai mic și-l iubesc, dar e gură spartă. Dacă ești convinsă că fiica voastră este în pericol și nu vrei să afle FBI-ul...

— Nu voi face nimic care s-o expună mai mult decât este.

— Totul va fi bine, îi spune Pete luându-i mâna rece într-a lui.

— Ești sigur? îl întreabă privind adânc în ochii lui negri.

— Sunt sigur. O s-o luăm înapoi.

— De ce eu? De ce familia mea?

— Nu știu.

— A zis că m-a căutat pe internet. A văzut că am participat, cu Marty, la proiectul acela al Peace Corps în Guatemala. A văzut că am

absolvit la Harvard și că am supraviețuit cancerului, mi-a citit CV-ul și s-a gândit că sunt o femeie capabilă. Dar eu nu sunt, Pete. Sunt o ratată. Sunt slabă.

— Nu-i adevărat, ești...

— Mi-am ratat toată viața. Am mizat totul pe Marty și nu pot nici măcar să am grijă de propria mea fiică!

— Gata, Rach.

— Nu aveam nicio armă. Am cumpărat astăzi una.

— Încă o decizie înțeleaptă.

— Azi am și tras cu arma pentru prima dată în viață. Pete îi ia ambele mâini între ale lui.

— Crede-mă, Rachel, te-ai descurcat foarte bine până aici. Iar eu sunt gata să te ajut.

— Ai făcut parte din Corpul Pușcașilor Marini, știu că ai fost pe front ca genist, dar ai avut ocazia să...

— Da, îi răspunde simplu.

— O dată sau de mai multe ori?

— De mai multe ori.

— Am fost până în New Hampshire ca să cumpăr arma și alte accesorii. Era cât pe ce să fiu zărită de o vecină de pe insulă, dar cred că am fentat-o.

— Foarte bine.

— Mă întreb cum poți să duci o viață de infractor în New England, unde toată lumea se cunoaște cu toată lumea.

— O să vezi că nu e așa de greu, Rach, zâmbește Pete. Ce-ai mai făcut?

— Astea sunt țintele alese de mine, îi răspunde întinzându-i lista copiilor vulnerabili care respectă criteriile Lanțului.

— Căutăm părinți stabili emoțional, care par în stare să nu dea fuga la poliție și să ducă la bun sfârșit o răpire?

— Nu au voie să cedeze și nu trebuie să întrețină legături cu polițiști, jurnaliști sau politicieni. Trebuie să aibă copii de vârsta potrivită, care să nu prezinte nevoi speciale. Fără diabetici și alte cazuri din astea.

— Dar ce-ar fi dacă am răpi un soț sau o soție în loc de un copil?

— Nu poți pune bază pe sentimentele partenerului de viață. Uită-

te la noi, avem împreună trei divorţuri la activ. În schimb, ceea ce ştim sigur este că părinţii își iubesc copiii, nu?

— Corect. Lista mi se pare solidă. Toby Dunleavy este prima ţintă?

— Da. Am avut un alt favorit, dar am descoperit că mama lui se întâlnește pe ascuns cu un poliţist.

— Ai fost la familia Dunleavy acasă?

— Nu. Vreau s-o fac diseară, dar, mai întâi am nevoie să mă ajuţi cu salteaua și cu placa de pal cu care o să blocăm fereastra de la casa familiei Appenzeller.

— Unde e casa asta?

— De cealaltă parte a bazinului. Vino să-ţi arăt.

Ies amândoi în ploaie și refac drumul pe cărarea ferită.

— Multe vile sunt libere în perioada asta a anului, îi explică Rachel.

— Ai intrat singură într-una din ele? o întreabă Pete.

— Da. Știam că familia Appenzeller este plecată. Mi-am făcut griji cu alarma, dar, din fericire, nu funcţiona.

— Te-ai descurcat excelent. Și eu am dat spargeri, și am avut emoţii groaznice de fiecare dată.

— Putem intra prin spate, îi spune Rachel când ajung la drumul de nisip ce duce la plajă pe lângă casă.

— Ai făcut o alegere bună. Îmi place că e din cărămidă groasă. Cum ai descuiat?

— Nici n-am încercat. Am lovit mecanismul cu o daltă.

— Unde ai învăţat să faci așa ceva?

— Pe Google.

Intră, urcă la primul etaj și iau salteaua de pe patul din camera de oaspeţi, pe care o cară în subsol. Rachel a adus deja placajul pentru fereastră.

— Îl vom fixa cu bormașina lui Marty, care cred că face mai puţin zgomot decât dacă ne-am apuca să batem cuie, decide Pete.

Montează placa de pal și încearcă să transforme pivniţa într-un loc cât mai plăcut cu putinţă, cu cearșafuri, pături și câteva jucării și jocuri pe care Rachel le-a cumpărat mai devreme. O doare inima când se gândește că, dacă planul funcţionează și nu sunt uciși sau arestaţi, vor încuia aici un biet copil speriat. În cele din urmă leagă un lanţ

gros de unul dintre stâlpii din fundaţia casei, scenă care-i trimite lui Pete un fior de gheaţă pe şira spinării.

Închid uşa şi se întorc acasă.

— Acum ce facem?

— Te rog să verifici dacă nu sunt microfoane ascunse. Urăsc ideea că aş putea fi urmărită tot timpul.

— Nicio problemă.

Pete scoate detectorul din geantă. Pe vremuri, când se folosea tehnologie analogică, avea nevoie de o staţie radio şi de echipamente complicate. Acum, e suficient un mic aparat de cincizeci de dolari. Caută metodic prin toată casa, apoi se apucă să analizeze telefonul şi computerul.

— În general, negativ. Am verificat cu atenţie, de sus până jos. Am fost şi la subsol şi chiar şi în spaţiul dintre piloni, de sub bucătărie.

— Ai spus *în general* negativ?

— Da. Asta înseamnă că nu ai microfoane ascunse prin casă. În schimb, mi-e teamă că laptopul ţi-a fost complet compromis.

— Cum aşa?

— Pe Mac-ul tău a fost instalat un program de spionaj care, atunci când te conectezi la internet, ia controlul asupra camerei video şi transmite în direct o copie a ecranului tău. Apoi, a fost o joacă de copii să-ţi afle parola. Programul are o denumire generată aleatoriu, care nu înseamnă nimic, iar destinaţia către care transmite este criptată.

— De unde ai învăţat toate astea? îl întreabă impresionată.

— Doar mă cunoşti, de mic mi-au plăcut computerele, încă din Epoca de Piatră a internetului. Acum încerc să revin pe piaţă. Serviciile de protecţie private sunt cel mai bun debuşeu pentru cei ca mine.

— Poţi scoate virusul?

— Nu e mare lucru, dar absenţa lui va fi sesizată imediat.

— Şi atunci, persoanele care mă urmăresc vor şti că am aflat.

— Exact. Iar dacă vor afla că te-ai prins, vor trece, fără niciun dubiu, la un set de contramăsuri. Aşa că, până o recuperăm pe Kylie, lasă deoparte Mac-ul şi telefonul. După aceea, voi ucide virusul şi îţi voi curăţa echipamentele.

— Mă vor suna pe iPhone, am nevoie de el.

— Atunci, ţine minte că te vor asculta chiar când nu-l foloseşti şi că aparatul are şi un transmiţător GPS, desigur.

— Ar putea să aibă şi pe cineva afară, pus să-mi supravegheze casa?

— De ce nu? Ne-ar putea urmări chiar în clipa asta. După părerea mea, este puţin probabil, dar nu poţi fi sigur niciodată.

— Îmi tot vine în minte imaginea cu Kylie în acea pivniţă, spune Rachel cutremurându-se. Cred că este tare speriată.

— Eu am încredere în ea. E un copil puternic. O nucă tare. „Poate prea tare, sper să nu facă vreo încercare prostească", îşi continuă Pete ideea în gând.

22

Vineri, ora 1.11

Kylie aşteaptă până când i se pare că s-a făcut foarte târziu, căci, evident, nu poate afla cât este ceasul. Nu are iPhone, nu are iPad, nu are Mac. Nu poartă ceas la mână. Cine mai poartă în ziua de azi?

Întinsă pe saltea, aude traficul auto de pe o şosea îndepărtată şi, din când în când, avioane care schimbă regimul motoarelor când coboară spre Logan. Avioane foarte îndepărtate care se deplasează spre un aeroport Logan foarte îndepărtat.

Se ridică în şezut pe saltea, cu spatele la ochiul camerei video, şi ciuguleşte dintr-un biscuit graham. Primul plan a eşuat. Partea de jos a tubului de pastă de dinţi nu poate fi folosită ca să deschidă cătuşele. A încercat câteva ore în şir, fără niciun succes. Cel de-al doilea plan, însă, s-ar putea să meargă mai bine.

Chiar după ce s-a lăsat seara, bărbatul i-a adus un hotdog şi un pahar cu lapte. A aşezat tava lângă ea, pe jos. Având mâinile ocupate, ţinea pistolul într-un buzunar al hanoracului. Femeia s-a întors să ia tava cu arma în mână. Sunt întotdeauna înarmaţi. E doar o fetiţă de treisprezece ani, legată cu lanţul de un cuptor de o sută de kile, dar nu vor să-şi asume niciun risc. Coboară întotdeauna cu arma pregătită.

Iar asta, observă Kylie, s-ar putea întoarce în avantajul ei.

A văzut ceva mai devreme, după-amiază. Pe când soarele cobora la asfinţit, a văzut ceva lucind într-un colţ al pivniţei. S-a apropiat, şi nu mică i-a fost mirarea când a constatat că lucirea metalică venea de la o cheie fixă abia vizibilă lângă perete, sub boiler. O cheie fixă abandonată acolo, de care uitase toată lumea. Era clar că pregătiseră cu minuţiozitate subsolul, dar ca s-o vezi ar fi trebuit să te apleci aproape de nivelul solului şi să priveşti în direcţia potrivită la asfinţit, când soarele îşi aruncă ultimele raze acolo.

Cheia este scăparea ei.

Aşteaptă. Aşteaptă în continuare.

Până înainte de ivirea zorilor, probabil, căci maşinile şi avioanele

se aud tot mai rar.

O obsedează polițistul statal. L-or fi omorât? Sigur că l-au omorât. Asta înseamnă că este prizoniera unor criminali. Nu arată ca doi criminali, dar asta sunt. Încearcă în zadar să alunge gândul terifiant; acesta rămâne acolo, dând târcoale prin colțurile minții...

Se gândește la mama ei.

Trebuie să fie atât de îngrijorată. Săraca, va fi zdruncinată. Nu este atât de puternică pe cât pretinde. N-a trecut niciun an de când a terminat chimioterapia. Și tatăl ei – are un tată extraordinar, numai că nu prea te poți baza pe el la nevoie.

Ridică ochii din nou spre camera de supraveghere de deasupra scărilor. Cât o fi ceasul? Oare s-au culcat? Poate au decis să nu doarmă deloc? Trebuie totuși să se odihnească.

Se hotărăște să mai aștepte.

Trebuie să fie ora două. „Gata, ce-o fi o fi”, își spune.

Se ridică, apucă lanțul și începe să smucească mașina de gătit cu toată forța. Este teribil de grea, își dă seama, dar mai devreme a turnat puțină apă pe podeaua netedă de beton, pe lângă picioarele metalice ale cuptorului. Speră ca asta să o ajute.

Trage de lanț cât o țin puterile, lăsându-se pe spate ca în jocurile marinărești. Transpiră, o dor toți mușchii, își spune că este imposibil pentru o fetiță să...

Cuptorul se hurducă brusc înspre ea. Surprinsă, picioarele o trădează și cade în fund pe podea cu un zgomot surd.

Își mușcă buzele ca să nu țipe de durere.

Se rostogolește pe podea în agonie. „La naiba, la naiba, la naiba!”

Când durerea începe să se disipeze, își face o examinare rapidă. Nimic nu pare rupt. Nu și-a rupt niciodată vreun os, dar își imaginează că durerea ar fi mult mai rea. Când Stuart și-a frânt încheietura la patinaj, pe lacul înghețat de la Newbury Common, a urlat minute în șir.

Dar, pe de altă parte, așa este Stuart.

Se ridică și-și scutură durerea din membre. „Durerea este slăbiciunea care ne iese din corp”, i-a zis odată unchiul ei nebun, Pete. „Așa că sunt mult mai puternică acum”, își spune, fără să o creadă cu adevărat.

Apucă din nou lanţul şi trage tare. Maşina de gătit se urneşte din nou şi, de data asta, continuă să se mişte încet. Totul este frecare şi impuls, îşi aduce aminte de la orele de ştiinţe. Cuptorul este greu, dar podeaua e perfect netedă.

E greu, teribil de greu, dar se mişcă. Milimetru cu milimetru, dar se mişcă. Zgomotul pe care-l face este oribil. Un scrâşnet ascuţit, despre care speră că nu poate fi auzit de afară sau din casă.

Mai trage vreo două minute, leoarcă de transpiraţie, până ce efortul o doboară, aşa că se lasă să cadă gâfâind pe marginea saltelei.

Întoarce ochii spre camera de supraveghere, ca şi cum ar aştepta un mesaj de acolo. Nu este dotată cu un led care să-ţi indice când funcţionează. Trebuie să presupui că funcţionează *tot timpul*.

Se târăşte spre cheia de sub boiler. Lanţul legat de încheietura mâinii stângi e încordat la maximum şi, când se întinde ca Mister Fantastic, tot e la vreo doi metri distanţă. Se vâră înapoi în sacul de dormit şi se pune pe socotit. Ar putea să-l mai mute în noaptea asta vreo treizeci de centimetri. E posibil să mai aibă nevoie de o noapte întreagă ca să ajungă la cheie, dar e hotărâtă să o facă.

E fericită. Are un plan şi ştie cum să-l ducă la îndeplinire. Riscă să fie ucisă. Dar şi dacă nu face nimic riscă să fie ucisă.

23

Vineri, ora 4.20

Poseidon Street nu este departe de centrul oraşului Beverly şi nici de ocean. Este o stradă de suburbie tipică pentru New England, umbrită de copaci groşi, cu case mici, cu etaj, dotate cu ferestre meschine şi acoperişuri ascuţite, ce par oarecum ruşinate de suratele lor noi, cu suprafeţe şi ferestre generoase, care au răsărit în preajmă. Familia Dunleavy locuieşte la numărul 14, într-o casă dintre cele mai noi, cu două etaje, încadrată cu lemnărie de stejar pictată într-o culoare retro maro-muştar, în stil fals-georgian. În curtea din faţă se vede un arţar roşu superb, de care atârnă un leagăn. La lumina felinarelor stradale se mai disting jucării, o minge de fotbal şi o mănușă de baseball, risipite prin iarbă.

Rachel și Pete au parcat în capătul celălalt al străzii, în umbra unei sălcii plângătoare masive, care nu și-a pierdut încă tot frunzișul.

Oricât s-ar strădui, își dau seama că dau de bănuit. Din fericire, deși nu este genul de cartier unde oamenii dorm prin mașini, nu este nici din acelea unde vecinii te toarnă la poliţie dacă te văd moţăind în mașină la patru dimineaţa.

Pete urmărește paginile de socializare ale familiei Dunleavy pe laptopul lui.

— Încă nu s-a trezit nimeni.

— Mike va face ochi cam într-o oră, apoi Helen, urmată de copii. Câteodată, Mike prinde trenul de la șase dimineaţa din South Station, dar, de obicei, pleacă cu cel de la șase și jumătate, îi răspunde Rachel.

— Ar face mai bine să se ducă cu maşina, la ora asta traficul e aproape inexistent. Hei, ştii la ce ar trebui să fim foarte atenţi?

— La ce?

— La încălţările cu emiţătoare GPS. O mulţime de părinţi ultraprotectori le pun astfel de mici emiţătoare în rucsac sau în talpa unui baschet. Dacă dispar, îi pot localiza în câteva secunde cu o aplicaţie de pe telefon.

— Chiar aşa? se minunează Rachel.

— Ah, da. Pune mâna pe un copil dotat cu așa ceva, și o să te trezești urgent cu FBI-ul pe cap.

— Și ce putem face?

— Pot să scanez copilul, să văd dacă emite ceva, iar ca măsură de siguranță, îi vom arunca pe undeva iPhone-ul și pantofii. Ar trebui să fie suficient.

— Helen pare genul care s-ar lăuda dacă ar folosi așa ceva pentru a-și monitoriza copilul, dar nu a menționat nimic pe site-urile de socializare, spune Rachel, uluită concomitent de ciuda din glasul ei. Își amintește de un citat faimos din Tacit, despre cum îi detestăm întotdeauna pe cei cărora le-am făcut o nedreptate. Sau pe cei față de care suntem pe cale să o comitem, în cazul de față.

— Poate că ai dreptate, dar tot îi vom verifica încălțările, ca să fim siguri.

Urmăresc în continuare casa, sorb din cafele și așteaptă.

Niciun semn de viață pe stradă. Au trecut de mult vremurile în care lăptarul trecea dis-de-dimineață. Primul om care își scoate câinele la plimbare apare pe la cinci și jumătate.

În casa Dunleavy, primele mișcări se înregistrează la șase și un minut, când Mike retransmite un tweet al lui Tom Brady. Este urmat de Helen, care se activează pe Facebook. Dă like la o serie de postări de-ale prietenilor și distribuie un filmuleț despre femeile militar care luptă contra ISIS în conflictul din Siria. Helen este o democrată moderată, iar soțul ei pare să fie un republican moderat. Se țin la curent cu ce se întâmplă prin lume, au grijă de mediul înconjurător și de propriile progenituri. Sunt cu totul inofensivi și, în alte circumstanțe, Rachel le-ar fi putut deveni prietenă.

Copiii sunt și ei adorabili. Nu sunt răsfățați, dar nici lăsați să se sălbăticească, pur și simplu niște copii buni.

— Fii atentă, Helen tocmai a pus pe Instagram o fotografie cu restaurantul Seafarer de pe Webb Street, din Salem.

— Da, tocmai a apărut și pe Facebook, îi răspunde Rachel.

— Spune că va lua micul dejun acolo, cu prietena ei, Debbie. Cât faci de-aici până la Salem?

— Nu prea mult. Cinci minute, poate zece, dacă traficul este aglomerat.

— Nu e bine. Dar un mic dejun între două prietene care nu s-au mai văzut de ceva vreme va dura probabil vreo patruzeci și cinci de minute, nu-i așa?

Rachel clatină din cap.

— Nu știu ce să zic. Dacă iau un mic dejun modest, cu gogoşi şi cafele, durează mai puţin. Dar atunci de ce nu se duc mai bine la Starbucks? De ce, ce-ţi trece prin cap?

— Mă gândesc că după ce Mike pleacă la muncă, copiii la şcoală şi Helen la întâlnirea ei, casa rămâne liberă.

— Şi?

— Intru prin spate, fac o recunoaştere rapidă, poate plantez un soft de spionaj pe computerul familiei.

— Poţi face asta?

— Sigur.

— Cum?

— Partea de intrare prin efracţie este destul de simplă, așa cum ai constatat și tu la familia Appenzeller. Partea de informatică am învăţat-o de la amicul meu, Stan, cât am lucrat pentru el, după ce am plecat din armată.

— Nu ştiu dacă e bine, spune Rachel, în continuare sceptică.

— Ne-ar da un mare avantaj. Am şti ce gândesc. În momentul când îl răpim pe Toby se va declanșa haosul.

— Cât de sigur este?

— La fel de sigur ca toată povestea în care am intrat.

Mike Dunleavy pleacă, în sfârșit, la șapte și cincisprezece minute. Conduce până la gara din Beverly și își lasă BMW-ul în parcarea de acolo. Helen scoate copiii din casă la ora opt și un minut. Nu e atât de frig, dar i-a înfofolit bine. Rachel îi găsește absolut adorabili cu hăinuţele de iarnă prea mari, căciulile și fularele colorate.

— Vrei să-i urmărim? întreabă Pete.

— Nu, n-are rost. Helen ne va anunţa când îi lasă la şcoală şi ajunge la restaurant.

Stau în liniște în Volvo și, așa cum a prezis Rachel, la opt și cincisprezece minute Helen pune pe Facebook un selfie din interiorul restaurantului Seafarer.

Pete scrutează strada. Un puști se antrenează la baschet, o fetiță

iese din casă şi începe să ţopăie pe o trambulină.

— Fii atentă, uşa din faţă este închisă, fetiţa se joacă singură, ar fi perfectă.

— Da, dar nu aşa e planul.

— Nu. Bine, mă duc în casă.

— Eşti sigur, Pete?

— Avem nevoie de toate informaţiile pe care le putem obţine despre oamenii ăştia. Când pregăteşti un raid, încerci să afli cât mai multe despre inamic, îl analizezi zile în şir, poate chiar săptămâni. Din păcate, noi nu dispunem de atâta timp, aşa că trebuie să ne mişcăm rapid.

Rachel începe să înţeleagă.

— De aceea, trebuie să intru în casă acum, cât putem presupune că este goală. Dacă bătrânul unchi Kevin cam dus cu pluta se foieşte pe acolo cu o puşcă în mâini, am încurcat-o. Dacă nu apar înapoi cam în cincisprezece minute, trebuie să pleci de aici.

— Ce vei face înăuntru?

— Voi încerca să aflu cât mai multe, în cincisprezece minute.

— Înseamnă că vei ieşi la opt şi jumătate.

— Corect.

— Dacă nu ieşi la opt şi jumătate, atunci eu ce să înţeleg?

— Înseamnă că am fost compromis cumva. Nu voi vorbi, stai liniştită, dar tu vei fi nevoită să treci la ţinta B sau, chiar mai bine, să găseşti o alta, despre care eu să nu ştiu nimic.

— Te sun dacă văd vreo mişcare suspectă pe stradă.

— Bine, dar promite-mi că, dacă se împute treaba, te cari de-aici imediat.

Pete îşi pune rucsacul pe umăr, mai verifică o dată că nu-l vede nimeni şi fuge până la gardul dintre casa Dunleavy şi un şir de copaci înghesuit între plajă şi stradă. Rachel îl vede căţărându-se rapid pe gard şi sărind în curtea din spate.

Aşteaptă urletul bătrânului unchi Kevin şi bubuitura puştii, dar nu aude nimic.

În oglinda retrovizoare o vede pe fetiţa care sare pe trambulina ei. Nimeni nu pare s-o supravegheze. Uşa de la intrarea în casa ei este închisă. Într-adevăr, ar fi destul de simplu să intri în curte şi să pleci

cu copilul.

„Dumnezeule, ce fel de om se poate gândi la așa ceva? În ce dracu' te-ai transformat, Rachel?" Își activează telefonul și verifică ora: 8.22. Închide ochii, gândindu-se la Kylie. O fi reușit să doarmă? După cum o cunoaște, probabil că a stat trează toată noaptea, frământată de spaima prin care trec părinţii ei.

„Oh, Doamne, Kylie, vin să te iau. Nu te mai scap nicio clipă din ochi. Voi fi o mamă mai bună. Te voi păzi tot timpul. Îmi voi închide toate conturile de pe site-urile de socializare. Nu voi mai avea încredere în nimeni. Au dreptate conspiraţioniştii ăia care umblă cu un coif de aluminiu pe cap."

Verifică ora din nou: 8.23.

O dubă albă trece încet pe stradă. Una dintre acele utilitare dubioase, vechi, cu caroseria ferfeniţă. Fără să-i acorde atenţie, şoferul își vede de drum.

Se scotocește prin buzunare după pachetul de ţigări al lui Marty, dar nu dă de el. De undeva se aude un câine lătrând furios.

Unde latră? Familia Dunleavy nu are câine. Rachel ar fi aflat.

Poate au vecinii lor? Poate că un câine din vecini l-a văzut pe Pete intrând în casă și nu l-a recunoscut? Telefonul arată 8.28.

Pornește radioul. Una dintre acele interminabile reluări ale emisiunii *Car Talk*. Unul dintre fraţi se plânge de microbuzele Volkswagen.

Este 8.31.

Unde e Pete?

Câinele începe iarăși să latre.

Fetiţa se dă jos de pe trambulină, ia în mână ceva ce seamănă cu o cutie de suc și se urcă înapoi.

„Proastă idee, iubito. Nu cu hăinuțele astea frumoase."

Este 8.34.

O mașină a Departamentului de Poliţie din Beverly, dintre acelea vopsite în alb și negru, apare în oglinda retrovizoare. „Ah, nu!" bombăne Rachel printre dinţi, învârte cheia în contact, și bătrânul motor revine fidel la viaţă.

Mașina de poliţie, cu doi agenţi înăuntru, patrulează fără grabă. Vine direct înspre ea.

Este 8.37.
Câinele latră și mai tare.
Poliția se apropie.
Bagă Volvo-ul în viteză și rămâne cu piciorul stâng pe ambreiaj, în timp ce dreptul abia atinge accelerația.
Fetița de pe trambulină reușește inevitabilul și își varsă sucul pe haine. Începe să țipe. Cei doi polițiști întorc capetele spre ea.
Pete își face apariția pe coama gardului. Se lasă să cadă printre copaci, ajunge la Volvo în fugă și se aruncă înăuntru.
— Dă-i drumul!
— Totul e în regulă?
— Da. Nicio problemă. Pornește!
Rachel lasă ambreiajul, iar mașina țâșnește înainte. Se îndreaptă către est, spre Manchester, apoi spre nord, către Ipswich și Route 1A. Polițiștii nu se angajează în urmărire. Pete, în spate, se joacă cu telefonul.
— Totul e în regulă? îl întreabă din nou, fără să-și dea seama.
— Da, stai liniștită.
— Ce s-a întâmplat acolo, înăuntru?
— Nimic. A mers ca pe roate. Fereastra din spate era larg deschisă, așa că am intrat în două secunde. Am găsit computerul familiei într-un birou de la parter, încă pornit. I-am plantat un program spion. N-am putut găsi telefonul fix, așa că acolo n-am putut instala tehnica, din păcate. Mulți oameni nici nu mai au linie fixă. Dar, imediat ce încep să-și folosească Mac-ul, vom avea acces la tot, mesagerie, Skype, FaceTime, iMessage, cu parole cu tot.
— Incredibil! exclamă Rachel, sincer impresionată.
— Mda.
— Amicul tău, Stan, te-a învățat să faci asta?
— Cea mai mare parte. Întotdeauna am avut o latură de om certat cu legea.
— Da, Marty mi-a povestit că ai furat o mașină și ai condus-o până în Canada când aveai unsprezece ani.
— Mă rog, n-am reușit să ajung în Canada și aveam doisprezece ani, nu unsprezece, o corectează Pete cu falsă modestie.
— Ai întârziat peste limita de cincisprezece minute în casă.

— Știu. Am găsit camera lui Toby și nu m-am putut abține să arunc o privire. E un copil normal. Nu am sesizat să aibă probleme de sănătate speciale. Ține cu echipa Red Sox, îi plac X-Men și serialul *Stranger Things.* Nimic deosebit.

— Înseamnă că e potrivit? întreabă Rachel simțindu-se ca ultimul om.

— Da, este potrivit.

Trec podul și revin în Plum Island.

În momentul în care deschide ușa casei, Rachel nu-și poate stăpâni un căscat puternic.

— Când ai dormit ultima dată? o întreabă Pete îngrijorat.

— Mai pun de o cafea, îi răspunde ea alungându-i preocuparea cu un gest al mâinii. Avem treabă.

Urcă la etaj și se duce la șifonierul lui Kylie, așteptându-se parcă să o găsească ascunsă acolo și să afle că a fost victima unei elaborate glume sadice.

Nu e acolo, dar camera miroase a fetița ei. Parfumul acela ieftin, Forever 21, care-i place ei. Colecția de cochilii, coșul de haine murdare care dă pe dinafară, cărțile despre Egiptul antic și astronomie. O cutie cu toate felicitările primite la aniversări. Posterele cu Brockhampton și cu Keira Knightley în *Mândrie și prejudecată.* Dosarele cu teme pentru acasă aranjate perfect. Montajul de fotografii cu familia și prietenii.

Rachel simte că leșină. Se agață de șifonierul alb, iese pe hol și închide încet ușa în urma ei.

Jos, împreună cu Pete, realizează un tabel cu programul lui Toby. Face tir cu arcul astăzi și duminică seara. Antrenamentul se încheie la șapte și se întoarce pe jos acasă. Aceea este fereastra lor de oportunitate.

— Clubul de tir cu arcul funcționează într-o sală numită Old Customs Hall din Beverly, pe malul mării, la un clic de casa familiei Dunleavy, spune Pete cu ochii la Google Maps.

— Ce e un clic?

— Ah, iartă-mă, un kilometru. Am analizat de câteva ori traseul. Iese din Old Customs Hall, o ia pe Revenue Street, apoi face stânga pe Standore Street, dreapta pe Poseidon Street și ajunge acasă. N-ar

trebui să facă mai mult de șapte, poate opt minute. Zece, cel mult.

E un interval destul de strâns, sunt conștienți de asta.

— Trebuie să atacăm ținta între șapte fix și șapte și zece minute seara. De fapt, ca să reușim, trebuie să-l prindem cât este pe Standore Street, căci Revenue Street este prea circulată la ora aceea. De asemenea, nu-l putem sălta din fața casei, pe Poseidon, fiindcă riscăm ca mama lui să-l aștepte în curte, spune Rachel.

Pete își freacă gânditor bărbia. Este o fereastră foarte mică, atât geografic, cât și temporal, dar nu comentează. Nu mai au timp. Asta este ținta planificată. Rachel încearcă să caște discret.

— De ce nu tragi un pui de somn? îi sugerează Pete.

— Nu, n-am nevoie. Hai să mergem.

— Acum?

— Da.

Ies din casă, se urcă în Volvo și ajung în Beverly în mai puțin de un sfert de oră. Victima locuiește cam aproape de casa ei, își spune, dar nu mai au ce să facă.

Străzile sunt mai aglomerate acum. Îngrijorător de mulți imbecili ies cu câinii sau să se plimbe pur și simplu. Imbecili, pentru că se poartă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cum pot fi așa de fericiți când le cade cerul în cap? Când a căzut deja? Old Customs Hall e lângă ocean, alt loc de plimbare intens frecventat.

— Starea vremii, anunță Pete cu ochii în laptop: burniță la noapte, dar nu plouă. Să sperăm că va fi suficientă lăcăraie încât să-i descurajeze pe plimbăreți, dar nu cât să o facă pe mama lui Toby să-l ia de la antrenament.

— Când o recuperez, n-o s-o mai las pe Kylie să facă niciun pas singură, până pe la cincizeci de ani, declară Rachel, deși își dă seama cât de prostește sună.

De la Old Customs Hall o iau pe Revenue Street, apoi pe Standore Street și în cele din urmă pe Poseidon Street, un drum de trei minute cu mașina, prin una dintre cele mai banale suburbii din New England. Standore Street este străjuită de castani bătrâni, încă plini de frunze.

— O acoperire excelentă, remarcă Pete.

Se întorc și pornesc înapoi spre centrul orașului.

— Bun, iată planul, începe Rachel. Unu – mergem cu mașina la Old Customs Hall; doi – așteptăm să iasă copiii; trei – îl urmărim pe Toby către casă, pe Revenue și Standore Street. Ne rugăm să se întoarcă singur. Patru – tragem mașina chiar lângă el; cinci – îl apucăm și-l băgăm în mașină; șase – plecăm de aici.

— Vrei să mă ocup eu de punctul cinci?

— Da. Eu voi conduce mașina.

— OK, așa facem.

Îi aruncă o privire lungă.

— Multe ar putea să meargă prost, Pete. Îți mulțumesc că ești alături de mine.

Pete se gândește din nou la noaptea aceea de la Camp Bastion, din septembrie 2012, când totul a mers prost. Își mușcă buza.

— Va ieși bine, Rach.

— Da, dar și dacă totul merge șnur, tot va fi o experiență absolut oribilă, îi răspunde ea scrâșnind din dinți.

24

Vineri, ora 11.39

Kylie se trezeşte într-un sac de dormit. „Unde...?”

Într-o clipă de groază îşi aminteşte brusc ce s-a întâmplat. Este într-o pivniţă, undeva la nord de Newburyport, unde doi indivizi, soţ şi soţie, o ţin ascunsă până când mama ei plăteşte răscumpărarea. Simte cum i se umflă gâtul. Se pune în șezut, înfășurată în sacul de dormit, și face eforturi să respire normal. Aerul din pivniţă e umed şi miroase a praf.

Îl trage, totuși, cu nesaţ în plămâni şi face tot posibilul să se calmeze. „O să mă omoare, o să mă omoare... Nu. N-o vor face. Nu sunt nişte psihopaţi. Nu-mi vor face niciun rău dacă mama le îndeplinește cererile. Ce s-a întâmplat cu polițistul statal a fost un accident.”

Şi încă nu a murit.

Lucrează la un plan. Ah, da, cheia fixă!

Dacă socotește după soare, probabil că a dormit până târziu. E curios că a reușit să adoarmă. Acum are nevoie să facă pipi urgent. Se întoarce cu spatele la camera video, ia găleata prevăzută în acest scop și folosește sacul de dormit ca pe o carapace, ca să n-o vadă nimeni.

Câteva minute mai târziu se deschide uşa. În capul scărilor este bărbatul. În spatele lui se vede o peluză cu un copac. Lasă ușa de la beci deschisă cât coboară cu o tavă în mână. Poartă pijama, iar pe cap și-a tras masca de schi. Îl aude respirând greu, ca și cum coborârea scărilor ar fi reprezentat un efort.

— Bună dimineaţa, îi spune. Dacă mai este încă dimineaţă. Da, cred că mai este. Ţi-am adus un fel de mic dejun târziu. Cereale Cheerios. Îţi plac Cheerios, sper?

— Sigur.

Se apropie şi aşază tava lângă ea. Un castron de cereale cu lapte, un pahar cu suc de portocale, încă o sticlă de apă plată. Mânerul armei i se iţeşte din buzunarul prea mic al pantalonilor de pijama.

— Îmi pare rău că nu ţi-am adus micul dejun mai devreme. Ne-am

culcat foarte târziu aseară. Nu ne aşteptam, hm... nu ne aşteptam ca lucrurile să meargă aşa de... îmi închipui că ţi-e foame. Ai reuşit să dormi un pic?

Scutură din cap fără convingere.

— Nici nu mă miră. E o situaţie cu totul neaşteptată. Nici în visele cele mai rele...

— De ce faceţi asta? îl întreabă.

— Pentru că ne-au răpit băiatul, îi răspunde el, apoi oftează adânc şi clatină din cap. Ai reuşit să arunci o privire prin cărţile pe care ţi le-am lăsat?

— Da. N-am citit *Moby Dick* până acum, răspunde repede, sesizând oportunitatea. Până acum, am crezut că este plicticoasă.

— Dar ţi-a plăcut? o întreabă bărbatul, vizibil interesat.

— Da. Atât cât am apucat să citesc.

— Mă bucur. E un mare roman clasic. Cam plictisitor la început, recunosc, pentru cineva din generaţia ta. Odată ce intri în modul de a gândi al personajelor, însă, naraţiunea începe să curgă.

— Aşa este. Îmi place tipul tatuat.

— Queequeg? E fantastic, nu-i aşa? Melville a trăit aproape un an printre băştinaşii din insulele Pacificului de Sud, cărora le schiţează un portret plin de afecţiune, nu ţi se pare?

Kylie încearcă cu disperare să găsească ceva de spus, ceva ce l-ar impresiona pe profesorul ei de engleză dacă ar fi fost pusă să vorbească în faţa clasei despre o carte pe care n-a citit-o.

— Da. De fapt, tot romanul este o mare metaforă, nu-i aşa?

— Da, aşa este. Foarte bine. Eşti...

— Ţi-am spus să laşi doar tava şi să urci înapoi! se aude o voce de sus.

— Mai bine plec, şopteşte el. Mănâncă, stai cuminte şi nu încerca să scapi. N-am văzut-o niciodată în halul acesta.

— Vino odată! strigă femeia, iar bărbatul urcă repede şi încuie uşa în urma lui, lăsând-o singură din nou.

Şi de această dată, a coborât cu arma la el.

Pistolul acela este cheia.

25

Vineri, ora 15.13

Îi sună alarma telefonului. A programat o alertă care s-o anunţe în momentul în care ultima tranşă de bani a părăsit sistemul bitcoin şi a intrat în contul lor dintr-o bancă elveţiană. Uneori Visa sau Mastercard, dar mai ales AmEx blochează transferurile, însă acum se pare că a funcţionat fără probleme.

Fratele ei o ia peste picior pentru că ar face micromanagement. Când îl lasă pe el la conducerea Lanţului, se laudă că nu face aproape nimic, că lasă lucrurile să curgă de la sine. Ei îi place să intervină, să ştie ce şi când se întâmplă. Lanţul e copilul ei, la urma urmei.

Se uită la telefon. Mda, tocmai a câştigat douăzeci şi cinci de mii dolari, imposibil de urmărit datorită spălătoriei bitcoin.

E foarte bine, desigur, dar când ţintele livrează banii atât de repede înseamnă că ar fi putut obţine mai mult. Greșeala îi aparţine. *Ea* a stabilit valoarea despăgubirii. *Ea* a umblat prin contul bancar al lui Rachel, i-a analizat veniturile și s-a gândit că nu-i puteau cere mai mult de douăzeci și cinci de mii de dolari. „Să fim serioși, până de curând lucra ca șoferiță pe Uber și provine dintr-o familie săracă.”

Filosofia generală este de a nu-i stoarce pe oameni de ultima leţcaie, de a cere sume rezonabile. „Banii nu înseamnă totul, bla-bla-bla...”

Şi totuşi...

Declanşează programul spion care-i aduce în oglindă activitatea computerului lui Rachel pe ecranul telefonului, dar constată că iMac-ul nu a mai fost pornit de noaptea trecută. Probabil că folosește un alt terminal. Iată un semn că Rachel nu este complet tâmpită.

Aruncă o privire pe geam, la ploaia care cade fără sens în portul Boston. Oare încearcă s-o păcălească? Ar fi o greșeală teribilă din partea ei.

Deschide aplicaţia Wickr şi-i trimite lui Rachel un mesaj: „Ești pregătită să abordezi ţinta Toby Dunleavy?” După un interval de cinci minute vine răspunsul: „Da. O vom face în seara asta, dacă putem,

dacă nu, duminică seara.”

„De ce nu mâine seară? Sau mâine dimineață?” „Băiatul se antrenează la tir cu arcul și se întoarce acasă pe jos. Are antrenamente doar în seara asta sau duminică seara”, răspunde Rachel.

Nu-i place tonul femeii. Nu este suficient de speriată, nu este suficient de umilă. Rachel nu înțelege că ea este cățeaua gamma și că trebuie să fie respectuoasă cu cățeaua alfa.

„Te pot distruge într-o clipă. E de ajuns să fac un semn ca să mori ca o târfă drogată de pe D Street”, își spune.

În loc de asta, îi scrie: „Anunţă pe Wickr imediat ce iei băiatul. Voi informa personal familia. Tu o să-i suni cinci minute mai târziu. Vreau să începi cu următoarele cuvinte: «Trebuie să ţii minte două lucruri. Numărul unu: nu eşti prima şi, cu siguranţă, nu vei fi ultima. Numărul doi: banii nu contează, important este Lanţul.» Ai înţeles?”

„Da”, răspunde Rachel.

Iarăși, un răspuns scurt și arogant. Nu-i place deloc asta.

Închide mesageria și rămâne pe gânduri câteva minute.

Olly îi tot repetă să nu lase afacerile să devină chestiuni personale. Ca și cum ar fi mai bătrân și mai înțelept. Da, mai bătrân cu cincisprezece minute. E adevărat, nu trebuie să se grăbească. Viteza nu contează. Cel mai important este ca angrenajul să funcționeze fără sincope.

Conform modelului pus la punct de Olly, cu cât intră mai mulţi oameni în Lanţ, cu atât crește riscul de expunere și de defecțiune majoră. De aceea, teama joacă un rol extrem de important. Frica este principala componentă mentală a sistemului.

Vieţile fiinţelor umane sunt guvernate de instincte profunde. Oamenii aleși sunt ca șoarecii, șoarecii de câmp, mai precis. Ea este uliul, care-și proiectează umbra peste vieţile lor mărunte, ajungând să le cunoască fiecare gest.

Se gândește la Noah Lippman. Avusese intenţii serioase cu el, dar bărbatul o părăsise și se mutase în New Mexico, cu o nouă iubită. Cumva, însă, Lanţul își întinsese tentaculele și acolo, departe în inima deşertului. În Taos, viaţa lui cunoscuse câteva întorsături nefericite. Iubita îi fusese ucisă într-un accident auto cu autor necunoscut,

fusese dat afară de la spitalul unde lucra, fusese jefuit și bătut crunt de un grup de răufăcători. Până la urmă, își găsise un loc de muncă greu și prost plătit, ca infirmier într-un azil de bătrâni din Santa Fe. Acum, Noah are multe fire de păr alb și a rămas cu un șchiopătat pe viaţă de la bătaia încasată.

Lanţul nu trebuie înţeles ca un lucru fundamental rău, își spune. Uneori, el îi ajută pe oameni. Îi ajută să se concentreze asupra lucrurilor cu adevărat importante în viaţă. Într-un fel, ea le face o favoare șoriceilor de câmp. „Vreau să spun că acum înţelegi mai bine, Rachel, care este scopul tău pe lume, nu-i așa? Știi ce ai de făcut dacă vrei s-o revezi pe adorabila Kylie vreodată. Panica aceea oarbă? Valul de adrenalină? Trezirea la realitate? Acesta este darul Lanţului. Lanţul te-a eliberat.” închide laptopul.

„Nu te băga, lasă lucrurile să curgă”, parcă îl aude pe Olly.

Pe de altă parte, are și ea dreptul la puţină distracţie. Deschide din nou aplicaţia Wickr și-i scrie un mesaj lui Heather Porter: „Răscumpărarea pe care trebuie s-o achite Rachel tocmai s-a dublat. Cincizeci de mii de dolari. Diferenţa trebuie plătită astăzi. Informeaz-o imediat. În plus, trebuie să rezolve partea a doua a procedurii tot astăzi. Dacă nu plătește restul răscumpărării și nu rezolvă răpirea până la miezul nopţii, trebuie s-o ucizi pe Kylie O’Neill și să cauţi altă ţintă.”

„Da, așa vom pune lucrurile la punct”, își spune mulţumită.

26

Vineri, ora 15.57

Rachel e sub duş. Alternează apa fierbinte cu cea rece ca gheaţa, dar nu simte nimic. Nu reuşeşte să se trezească din coşmar. *Alţi* oameni îşi pierd copiii, cei care nu sunt destul de atenţi. Oameni care-şi lasă plozii de treisprezece ani să se întoarcă pe jos acasă din staţii de autobuz pustii, aruncate pe lângă şosele din Mississippi ori Alabama. Așa ceva este imposibil într-o zonă civilizată, intens urbanizată, sigură, ca nordul statului Massachusetts.

Iese pe podeaua rece a băii și își scutură părul. Exact această automulţumire, această neglijenţă, a adus-o în situaţia în care se află, le-a permis indivizilor acelora să-i răpească fiica. E ameţită. Sânul stâng o doare. Se simte complet pierdută. Își imaginează din nou ce imagine i-ar prezenta oglinda inexistentă. Faţa aceea hăituită, epuizată, golită, stupidă, care nu-i aparţine. Ce idee ridicolă, să arunce toate oglinzile din casă. Să se ascundă de adevăr. Toate acele cioburi de oglinzi ajunse la groapa de gunoi a orașului. Și-a atras un ghinion uriaș, care o lovește acum nemilos.

„În mijlocul iernii, am descoperit în mine o vară invincibilă”, spunea Albert Camus.

O porcărie.

Nu descoperă în ea decât frică și tristeţe. Frică, mai ales. Da, are dreptate în privinţa iernii, aici a nimerit-o. Se află în mijlocul epocii de gheaţă, la un Pol Nord lipsit de soare. „Fiica mea a fost răpită și, pentru a o salva, trebuie să răpesc un biet băieţel de pe stradă și să-l ameninţ convingător, atât pe el, cât și familia lui. Să-i ameninţ că-l voi ucide, pentru că altfel n-o voi revedea niciodată pe Kylie a mea.”

Își trage pe ea un tricou, puloverul roşu şi blugii şi trece în living.

Pete ridică ochii de la computer. Nici nu-i trece prin cap ce haos e în sufletul ei. Nu-i poate cunoaște frica și nesiguranţa. Nu vrea s-o facă. Pete e un om bun, un veteran de război. Va trebui să joace teatru à la Lady Macbeth.

— Bun. Suntem gata de acţiune, constată ea cu răceală.

Pete o aprobă din cap. Tocmai ce s-a întors de la casa Appenzeller.

— Cum arată lucrurile pe acolo?

— Perfect. În pivniță e o liniște deplină. Am făcut rost de o găleată unde să facă pipi. I-am adus și niște benzi desenate, să nu se plictisească. Niște animale de pluș și câteva jucării. Dulciuri.

— Starea vremii?

— Burniță. Nu se anunță ploi puternice.

— Ce face familia?

— Mike e încă la birou. Restul sunt acasă. Helen Dunleavy redactează o postare lungă despre smochinul lor din curtea din spate. Ah, am aflat că Toby nu i-a moștenit alergia la arahide.

— Excelent. Eram în avion odată cu o femeie alergică la arahide și i s-a făcut rău numai de la mirosul de unt de arahide din sendvișul vecinului. Groaznică scenă. Rachel oftează adânc, apoi murmură: Îţi mulţumesc încă o dată, Pete. Eşti tare ca o stâncă. Nu m-aş fi descurcat fără tine.

Bărbatul o privește și înghite cu dificultate. Deschide gura fără să scoată niciun sunet. Trebuie să-i spună două lucruri. Trebuie să-i spună despre heroină și despre incidentul de la Camp Bastion. Nu este tare ca o stâncă. Din contră, este iresponsabil. E un ratat. Ar fi ajuns în fața curții marțiale dacă nu și-ar fi dat demisia la timp.

— Simt nevoia să-ți spun ceva...

Telefonul lui Rachel începe să sune: „Număr necunoscut".

Apasă pe opțiunea „speaker", ca să audă și Pete.

— Da?

— A apărut o schimbare de plan, îi spune femeia care o ține ostatică pe Kylie.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să mai trimiți douăzeci și cinci de mii de dolari în contul firmei InfinityProjects.

— Cum? Am plătit deja răscumpărarea. Este...

— S-a schimbat. Uneori, ei mai modifică regulile. Trebuie să mai plătești douăzeci și cinci de mii. Mai mult, trebuie să finalizezi astăzi partea a doua a procedurii. Ai înțeles? Dacă nu faci lucrurile astea *azi,* mi-au ordonat s-o omor pe Kylie.

— Nu, te rog! Voi face tot ce mi-au cerut. Vreau să cooperez!

— Știu. Tocmai am primit mesajul. Nu avem încotro, Rachel, trebuie să facem ce ni se spune. Încă douăzeci și cinci de mii de dolari și partea a doua până la miezul nopții. Dacă nu o faci, va trebui să o ucid pe fiica ta. Iar dacă eu nu o fac, îmi vor ucide fiul, așa că voi fi obligată să o fac.

— Nu. E o nebunie. Nu ne-am opus, facem…

— Ai înțeles ce ți-am spus, Rachel?

— Da, am…

Convorbirea se întrerupe.

Încă douăzeci și cinci de mii de dolari. De unde?

— Vine o mașină, anunță Pete uitându-se pe fereastră.

— Vine aici?

— Da. Doi pasageri. Un bărbat și o femeie. Parchează lângă camioneta mea. Ce mașină mai conduce Marty?

Rachel se repede la fereastra bucătăriei. Un Mercedes alb. Bărbatul de la volan este Marty și, fără niciun dubiu, femeia de lângă el e Tammy. Rachel nu a mai văzut-o decât o dată, dar Tammy e o blondă cu picioare lungi și o tunsoare drăguță, paj, iar pasagera corespunde acestei descrieri.

— E Marty!

Pete vine și el la fereastra din bucătărie.

— Dumnezeule, ai dreptate. Ce caută aici? ziceai că e în Georgia!

— E vineri seara, oftează Rachel. A venit s-o ia pe Kylie pentru weekend.

— Nu avem timp, trebuie să scăpăm de ei urgent.

— Știu!

Marty le face vesel cu mâna. Rachel rămâne înlemnită lângă chiuvetă cât timp cei doi urcă treptele din dreptul ușii. Marty deschide ușa bucătăriei, îi zâmbește, se apleacă în față și o sărută pe obraz. Arată bine. Superb. Frumos ca un star de cinema. A pierdut câteva kilograme, a prins culoare în obraji și, în sfârșit, a găsit un frizer care știe ce să facă cu claia aceea de păr des, negru. Ochii îi strălucesc, dar sprâncenele apropiate trădează îngrijorarea.

Se luptă cu tendința puternică, atavică, de a se arunca la pieptul lui, de a-l cuprinde cu brațele și de a da drumul unui șuvoi de lacrimi. Își trage nasul, se adună și reușește să schițeze un zâmbet.

— Măi, măi, arăţi fantastic! minte Marty ca un politician. O tuse discretă din spatele lui îl face să se întoarcă. Cred că aţi făcut cunoştinţă deja? întreabă împingând-o pe noua lui iubită în faţă.

Tammy e înaltă, blondă, drăguţă, cu ochi albaştri banali.

— Rachel! o salută teatral şi o strânge la piept. Cum te mai simţi?

— Sunt bine, mulţumesc.

Acum, după ce a reuşit să treacă peste şocul vizitei neaşteptate, nu mai are decât două obiective: să scape de ei cât mai repede şi să nu le provoace suspiciuni în legătură cu absenţa lui Kylie.

— Pete, ce surpriză să te găsesc aici! exclamă Marty.

— Salut, Marty, îi răspunde Pete înaintând spre el şi strângându-l scurt la piept.

— Pete, Doamne, de când nu ne-am mai văzut! Uau, eşti bronzat ca o alună. Ia te uită, ce bine arăţi. Tammy, el e fratele meu mai mare, Pete.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit, în carne şi oase, îi spune ea venind să-l sărute pe obraz.

— Sper că e clar că eu sunt cel mai arătos şi mai deştept din familie, glumeşte Marty. Ce te-aduce pe aici, frăţioare?

Rachel vede cum rotiţele din capul lui Pete încep să se învârtă frenetic.

— L-am chemat să repare acoperişul.

— Da, acoperişul, o aprobă Pete. L-am rezolvat.

— Îmi pare rău, draga mea, spune Marty cu un aer mâhnit. Păreai chiar supărată la telefon.

— S-a rezolvat, nu mai e nicio problemă, îi răspunde Rachel aruncând o privire spre ceas.

— Unde e comoara mea de fetiţă? Am ajuns puţin prea devreme? schimbă fostul ei soţ subiectul, evident mulţumit să scape de o ceartă pe tema acoperişului. O caută pe Kylie din priviri.

— Vrei s-o duci pe undeva? îl întreabă Pete, încercând să sune cât mai neutru.

— Ne-am gândit să-i oferim puţină distracţie cu tăticul ei şi cu mătuşa nebună. Eu sunt mătuşa nebună, în scenariul ăsta, îi răspunde Tammy euforică.

— Kylie! strigă Marty înspre etaj.

— Oh, aproape am uitat, nu mai e mult până ce serbezi un an, zice Tammy scoţând din geantă o sticlă de şampanie pe care i-o întinde lui Rachel.

— Un an? Dar am divorţat în februarie! exclamă stăpâna casei complet luată prin surprindere.

— Nu e vorba de divorţ. Un an de când ai terminat chimioterapia. Aşa a zis Marty, că a trecut un an şi boala n-a recidivat.

— Ah, da, ai dreptate. A trecut un an. Cum zboară timpul, nu? parează Rachel, încă furioasă pe ea însăşi fiindcă a uitat complet de venirea fostului soţ.

— Un an în remisie completă. E ceva. Ar trebui să sărbătoreşti. Ai tot restul weekendului liber, fă-ţi o bucurie. Uite, du-te la concertul acela al lui Max Richter la care tot încercai să mă târăşti.

Rachel aşază sticla de şampanie pe blatul din bucătărie. Politicos ar fi să le ofere câte un pahar, dar asta ar consuma minute preţioase. Mintea îi funcţionează în regim de urgenţă. Ce naiba să le spună? Nu poate pretexta că fetiţa este bolnavă, căci Marty ar insista s-o vadă.

— Ia zi, cum e la Augusta? întreabă Pete ezitant, nedorind să deschidă o conversaţie lungă, ci încercând să câştige puţin timp de gândire.

— Ah, chiar trebuia să aduci vorba despre asta? întreabă Tammy în glumă, mimând că se spânzură.

— Omule, ce să zic, Augusta National este fantastică şi... se lansează Marty.

— Unde e Kylie, o fi gata? întreabă Tammy.

O ia pe Rachel de mână, îi aruncă un zâmbet larg şi începe să-şi verifice mesajele pe telefon.

„Pe bune? Of, copiii ăştia sunt de-a dreptul insuportabili. Nu poţi ascunde orice după un zâmbet”, îşi spune Rachel retrăgându-şi mâna.

„Nu poţi ascunde orice...”

O bănuială îi încolțește în suflet.

Ceva oribil.

Ceva diabolic.

— Ce lanţ drăguţ ai la gât, îi spune lui Tammy. Şi eu mă gândeam să fac rost de un *lanţ*. Ce părere ai?

— Poftim? exclamă blonda ridicând ochii din telefon.

— Mă gândeam să-mi cumpăr un lanţ. Ca al tău. Nu costă prea mult, nu?

— Vai, dar ţi-l ofer chiar pe ăsta, draga mea. L-am cumpărat de la Filene, la reduceri.

Nicio ezitare. Nu, Lanţul nu are nicio legătură cu ea. Nu se poate. Procesul de selecţie este complet aleatoriu. Aici rezidă geniul lui. Rachel se întoarce spre fostul soţ.

— Marty, trebuie să-mi cer iertare. Am greșit, am uitat să te sun. Kylie nu e acasă.

— Nu e acasă?

— Nu. Îmi pare rău că aţi venit degeaba până aici. Am uitat complet că trebuia să veniţi. Sunt atât de stresată de ideea că voi relua cursurile după atâţia ani, plus nervii pe care mi i-am făcut cu acoperișul, că încercam să-mi sistematizez lecţiile și, pur și simplu, am uitat.

— Unde e Kylie?

— A plecat la New York.

— La New York? întreabă Marty uluit.

— Da. Lucrează la un proiect despre faraonul Tut, iar la Metropolitan Museum e o mică expoziţie pe tema asta. A avut note bune la școală în ultimul trimestru, așa că am lăsat-o să se ducă s-o vadă.

— La New York?

— Am suit-o chiar eu în autocar aici, iar bunica a așteptat-o la Port Authority și a dus-o la apartamentul ei din Brooklyn. Stă acolo câteva zile, să înveţe tot ce poate despre Egiptul antic.

Sprâncenele lui Marty se strâng și mai tare.

— Suntem în noiembrie, mama ta nu trebuia să fie în Florida?

— Nu, n-a plecat încă. Rămâne la New York ceva mai mult, vrea să profite de vremea neobișnuit de caldă de anul ăsta.

— Și când se întoarce Kylie?

— Ţi-am spus, în câteva zile. S-ar putea să se ducă și la un spectacol. Mama a pus mâna pe niște bilete la *Hamilton,* pe Broadway.

— Oh, chiar trebuie să discut cu Kylie despre asta. Când se duc, mai precis? O să-i dau un mesaj, se bagă în discuţie Tammy.

— Cum, ai telefonul ei? o întreabă Rachel șocată.

— Da, sigur. Suntem și prietene pe Instagram. Dar nu cred că am văzut să fi postat ceva despre excursia la New York...

— Nu? Hmm...

— E ciudat, exclamă Tammy, holbându-se în telefon. Kylie n-a mai postat nimic pe Instagram de joi. În mod normal, postează de două sau de trei ori pe zi.

— Ești sigură că e bine? întreabă Marty îngrijorat.

— Da, e foarte bine, insistă Rachel. Probabil că bunica i-a confiscat iPhone-ul. Tot timpul bombăne că tinerii din ziua de azi nu mai văd ce se petrece în jur fiindcă stau tot timpul cu nasul în ecranele alea blestemate.

— Da, asta sună a Judith, aprobă Marty. Și totuși, Rachel, de ce naiba nu ne-ai sunat? Un simplu mesaj ar fi fost suficient. Ne-ai fi scutit de tot deranjul ăsta.

Rachel simte cum îi crește tensiunea. Cum își permite? Cine a plecat la golf la Augusta, pe când fiica lor era răpită? Cine și-a lăsat nevasta bolnavă de cancer pentru o femeie mai tânără? El este cel care...

Nu. Nu e momentul să declanșeze un război. Trebuie să se controleze și să rezolve cât mai repede situația.

— Iartă-mă, Marty. Am făcut o prostie. Sunt complet varză, nu mai suport stresul, mă înțelegi? O nouă slujbă, o clasă plină de copii, acoperișul... îmi pare rău.

Bărbatul e impresionat de intensitatea remușcărilor ei.

— Of, bine, am înțeles. În fine, nu e nicio nenorocire. Oricui i se poate întâmpla să uite.

„Scapă de ei, acum!” urlă o voce în capul ei. Hotărăște să joace totul sau nimic.

— Vreți să rămâneți la masă? Îmi pare rău că v-am făcut să veniți degeaba și acum trebuie s-o luați înapoi. Aș putea să vă pregătesc niște... Amintindu-și la repezeală felurile pe care Marty le detestă, adaugă repede: Niște scoici. „Da, niciodată nu i-au plăcut scoicile cu usturoi.” Pot să improvizez o salată, și am cumpărat din piața de pește niște scoici excelente.

Marty deja scutură dezamăgit din cap.

— Nu, nu, mai bine plecăm, până nu se aglomerează iarăşi traficul.

— Traficul? Dar noi mergem în sensul celălalt, observă Tammy, care e clar că nu înţelege nimic.

— Da, dar poate deveni infernal şi pe sensul nostru.

— Îmi pare aşa de rău, suspină Rachel.

— Stai liniştită, o consolează Marty. Ia zi, rămâne pe săptămâna viitoare?

— Sigur. O aduc cu maşina la Boston, ca să nu mai trebuiască să veniţi până aici. Măcar atâta lucru pot face şi eu.

În sinea ei se întreabă dacă Kylie va fi înapoi până atunci. Dacă da şi va fi în siguranţă, nimic altceva nu va mai conta. Marty poate să o ducă la nenorocitul de acvariu în fiecare weekend, până la sfârşitul lumii.

— Nu va fi necesar, îi răspunde el, îmbrăţişând-o de plecare.

Tammy îi dă şi ea un pupic pe obraz. În cinci minte, sunt afară şi înapoi în maşina lor.

Pete şi Rachel le fac cu mâna din prag, intră la loc şi închid bine uşa.

E deja ora cinci şi douăzeci. Au pierdut atâta vreme. Antrenamentul de tir începe la şase, iar Toby o ia spre casă la şapte.

— Mai vor douăzeci şi cinci de mii de dolari până la miezul nopţii, altfel o ucid pe Kylie, spune Rachel, încercând să-şi alunge panica.

— Mă ocup deja de asta, răspunde Pete, care a intrat deja pe un site de bitcoin de pe dark web.

— Ce vrei să faci? îl întreabă ea.

— Cincisprezece mii de dolari limita de credit pe un card, plus zece mii pe celălalt, problema e ca şi rezolvată.

— Ai destui bani ca să acoperi creditele astea?

— Nu contează, nu-i aşa? Tot ce contează acum este s-o recuperăm.

Rachel îl sărută pe ceafă şi-l ajută să-şi facă un cont şi să trimită banii.

— Ai văzut cât e ceasul?

— Aproape am terminat. Du-te şi încălzeşte motorul Dodge-ului. Asigură-te că avem măştile şi mănuşile.

Rachel se repede afară, încarcă maşina, bagă cheia în contact şi

pornește motorul.

E șase fără cinci minute.

— S-a făcut, o anunță Pete când se întoarce. Cu ochii la pagina de Facebook a lui Helen Dunleavy, adaugă: Pleacă la clubul de tir. Trebuie să ne grăbim. Aduc armele.

— Nu vreau ca băiatul ăla să pățească ceva, îi spune Rachel.

— Nu cred că va trebui să rănim pe cineva, dar s-ar putea să fim nevoiți să tragem un foc în aer, ca să-i speriem pe eventualii buni samariteni. Am un Colt calibrul .45 foarte zgomotos, o asigură el.

Rachel încuviințează din cap. Se gândește la cuvintele pe care tocmai le-a rostit: „Nu vreau ca băiatul ăla să pățească ceva.” Băiatul are un nume, îl cheamă Toby. E Toby Dunleavy. Dar îi e mai ușor să gândească despre el în termeni de *băiatul ăla.* Ceva abstract. Nu ca la un copil. S-ar putea să se vadă obligați să-l amenințe. S-ar putea chiar să fie nevoiți să ducă la îndeplinire amenințarea.

Se cutremură de groază.

— Bun, hai să mergem, spune în cele din urmă.

Își ocupă locurile în Dodge și pornesc pe Route 1 spre Beverly. Traficul este ceva mai intens decât de obicei, dar nu sunt îngrijorați. Drumul nu poate dura mai mult de douăzeci de minute, iar ei mai au o oră la dispoziție înainte să ia sfârșit antrenamentul de tir cu arcul.

— Poate că ar fi o idee bună s-o suni pe mama ta și s-o avertizezi, în cazul în care o sună Marty ca să întrebe de Kylie.

Îi ia mâna și i-o strânge ușor.

— E o idee bună, îi răspunde ea punând mâna pe telefon.

— Ce e? Sunt în mijlocul unei partide de bridge, răspunde Judith.

— Mamă, ascultă-mă, i-am spus lui Marty că Kylie e cu tine la New York.

— Ce? De ce ai făcut asta?

— A venit astăzi pe aici s-o ia pentru weekend, dar Kylie n-o suportă pe iubita lui, Tammy, și nu voia să stea cu ea, așa că am intrat puțin în panică și n-am știut ce să inventez altceva. Le-am spus că stă cu tine la New York câteva zile.

— Păi, eu sunt în Florida.

— Mamă, știu foarte bine că ești în Florida, dar, dacă te sună Marty, spune-i că ești în Brooklyn și că fetița e cu tine.

— Şi ce facem noi două la New York?

— Kylie vrea să vadă tot ce au la Metropolitan despre Egiptul antic.

— Da, asta chiar că ar amuza-o.

— Mai mult, ai făcut rost de bilete la *Hamilton.*

— Cum am reuşit eu aşa ceva? se miră Judith.

— Nu ştiu. Spune-i că ai o prietenă în vârstă care n-a mai putut să meargă şi ţi le-a cedat ţie.

La celălalt capăt se lasă o tăcere lungă.

— M-ai băgat într-o plasă de minciuni, Rachel. Acum va trebui să mă prefac că am văzut *Hamilton,* dacă ex-ginerelui meu îi dă prin cap să sune. Ce naiba o să-i spun?

— Hai, mamă, nu poţi să te gândeşti şi singură la ceva? Ah, şi spune-i că i-ai confiscat iPhone-ul, mai adaugă Rachel chiar când trec pe lângă un indicator pe care scrie cu majuscule: BEVERLY, URMĂTOAREA IEŞIRE.

— De ce aş confisca telefonul nepoţelei mele de treisprezece ani?

— Pentru că te enervează că a venit tocmai până la New York şi stă tot timpul cu nasul vârât într-o bucăţică de sticlă.

— Da, asta mi s-ar potrivi.

— Bine, mamă, îţi mulţumesc. M-ai salvat. Trebuie să închid, se precipită Rachel văzând că intrau în Beverly.

— Ai grijă de tine, draga mea. Îmi fac griji pentru tine.

— Sunt bine, mamă, totul e în regulă.

Plouă mărunt şi dinspre ocean bate un vânt rece.

— Nu-mi place deloc vremea asta, mormăie Pete. Helen s-ar putea hotărî oricând să vină să-l ia pe Toby cu maşina. Mai bine verific.

Pe Facebook nu apare nimic nou, dar, folosind programul spion plantat în computerul familiei, descoperă că Helen i-a scris surorii ei că-i urmează recomandarea şi se uită, împreună cu Mike, la *Atomic Blonde: Agenta sub acoperire.*

Fereastra de oportunitate rămâne deschisă.

La şase şi jumătate, când parchează pe Revenue Street, constată că, din motive necunoscute, din clădirea Old Customs Hall iese un şir lung de adulţi şi copii.

— Ce dracu' se întâmplă? Cine sunt toţi copiii ăştia? Cred că este

tot clubul de tir cu arcul! strigă Pete.

— Uită-te la tolbele cu săgeţi şi la arcurile din spinare. Ei sunt! Am dat-o în bară deja! îl completează Rachel.

— Dă-i drumul, ia-o pe traseu! vine răspunsul lui Pete.

— Am pornit! strigă Rachel băgând maşina în viteză.

— Nu înţeleg ce se întâmplă. Trebuia să iasă la şapte. Cum de au terminat mai devreme? Cu o jumătate de oră mai devreme! N-are niciun sens, exclamă Pete.

— Ah, Doamne, Doamne! repetă încontinuu Rachel.

— Calmează-te, o sfătuieşte el pe o voce egală. Abia au ieşit. Va fi în regulă.

Rachel conduce rapid pe Revenue Street. Ia virajul pe Standmore Street şi, dintr-odată, la circa o sută de metri în faţă, apare un copil într-o pelerină de ploaie, cu o geantă de sport în care pare să se desluşească un arc compozit. Puştiul are gluga trasă pe cap şi se îndreaptă cu paşi rapizi spre casa familiei Dunleavy.

— El este?

— N-am idee, dar sunt sigur că are un arc în geantă. Nu e nimeni pe stradă. Deocamdată, îi răspunde Pete.

— Ne punem măştile de schi, decide Rachel.

— Calea e liberă.

— Du-te!

Pete sare de pe locul pasagerului, cu pistolul de calibru .45 în mână. Brusc, se întoarce spre ea şi clatină rapid din cap.

Ce naiba se mai întâmplă?

— Care-i problema?

— E o fetiţă.

Rachel îşi trage şi ea masca pe faţă şi coboară. Descoperă imediat că, într-adevăr, au de-a face cu o fetiţă slăbuţă, şatenă, de opt sau nouă ani. Geanta de sport pe care o duce în spinare e mult prea mare pentru ea.

— Ai plecat acum de la clubul de tir cu arcul? o interpelează Rachel.

— Da, răspunde micuţa.

— De ce aţi plecat mai devreme? o întreabă Pete.

— Nu funcţiona încălzirea, şi instructorul a zis că e prea frig ca să

continuăm. De ce purtați măștile astea de schi pe față?

— Cum te cheamă?

— Amelia Dunleavy.

— Unde este fratele tău, Toby?

— S-a dus acasă la Liam. M-a rugat să-i duc eu geanta.

— Ce facem acum? o întreabă Pete pe Rachel.

— O luăm pe ea, îi răspunde femeia printre dinți.

— Dar nu ăsta era planul.

— Planul tocmai s-a schimbat.

Ştie că nu va mai fi capabilă să treacă printr-o asemenea tensiune şi că, dacă nu rezolvă, Kylie e ca și moartă.

— Hai cu noi, Amelia, se aude vocea lui Pete. Te ducem acasă cu maşina.

O urcă atent în maşină, îi pune centura de siguranţă, se aşază lângă ea în spate şi închide uşa. Rachel face o întoarcere din trei mişcări şi se îndreaptă spre ieşirea către Route 1A.

— Nu pot să cred ce facem. Cum rămâne cu problemele ei de sănătate?

— Ne vom descurca. Fără alune sau produse ce conţin alune ori derivate. O să cumpărăm un EpiPen[7]... rahat! strigă Rachel izbind cu pumnul în bordul maşinii.

— Nu este frumos să vorbești urât, se aude imediat vocea Ameliei.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze. Câţi ani, draga mea?

— Am opt ani și o să împlinesc nouă în decembrie.

— Cine lasă un copil de opt ani să se întoarcă singur acasă, noaptea, în vremurile pe care le trăim? Prin ploaie și vânt? Cine e capabil să facă așa ceva? bombăne Rachel.

— Trebuia să mă întorc împreună cu Toby. A fost primul meu antrenament de tir. Am voie să folosesc un arc special, mai mic. Toby trebuia să mă ducă acasă, dar, fiindcă am terminat mai devreme, s-a dus să se joace cu prietenul lui, Liam.

— Și Toby te-a lăsat să te duci singură acasă?

— A spus că sunt destul de mare. M-a lăsat să-i car și geanta cu arcul.

---

[7] Medicament ce se prezintă sub formă de soluție autoinjectabilă și este folosit în tratamentul de urgență al crizelor alergice

— Ei bine, acum vei veni cu noi. Mama ta îți dă voie. Plecăm într-o aventură, îi spune Rachel.

Vede în oglinda retrovizoare cum fetița scutură din cap.

— Nu vreau să merg cu voi. Vreau să merg acasă.

— Nu poți să mergi acasă, trebuie să vii cu noi, insistă Rachel.

— Vreau să merg acasă, repetă Amelia izbucnind în lacrimi.

Începe să se agite și să tragă de centură și de mânerul portierei blocate. Rachel simte că-i urcă ceva pe gâtlej și se îneacă.

— Vreau să merg acasă! urlă acum din toate puterile Amelia, însă Pete îi blochează mișcările cu mâinile lui mari și aspre.

Când ies din oraș și ajung într-o zonă izolată, prin pădurile mlăștinoase dintre Beverly și Wenham, Rachel oprește Dodge-ul pe marginea drumului, coboară și vomită violent.

Scuipă și vomită din nou. Are un gust acru în gură și gâtul parcă i-a luat foc. Pe obraji îi curg râuri de lacrimi.

Vomită până simte că icnește în gol.

Pete deschide ușa mașinii și aruncă afară pantofii de sport ai Ameliei și geanta cu arcul.

— Zvârle astea pe undeva prin mlaștină. Să scăpăm de-o grijă, în caz că are vreun transmițător GPS ascuns.

Rachel îndeasă adidașii lângă arc, închide parțial fermoarul genții și îi face vânt înspre un ochi de apă, unde constată că pachetul plutește. Nu are timp să repete scena cu mașina care se scufundă încet, în stilul lui Norman Bates[8], așa că se duce până acolo și împinge geanta sub apă cu piciorul, după care își trage la loc masca de schi pe figură.

— Vrei să conduc eu? o întreabă Pete când urcă înapoi în mașină.

Refuză clătinând din cap și se întoarce către Amelia, care plânge amarnic în continuare. Fetița are ochii larg deschiși și este complet terifiată.

— Totul va fi bine, draga mea. Nu vei lipsi decât câteva zile. Jucăm un joc. Mămica și tăticul tău știu totul despre asta, stai liniștită.

— Și ei joacă jocul ăsta? întreabă micuța printre suspine.

— Da, bineînțeles. Totul va fi în regulă, îți promit, îi răspunde

---

[8] Referință la o scenă celebră din filmul horror *Psycho* (1960), în regia lui Alfred Hitchock, cu Anthony Perkins în rolul principal.

Rachel, după care bagă în viteză și pleacă de pe loc.

— Acum, o să te rog să-ţi pui masca asta de dormit pe ochi, da? Face parte din joc, intervine Pete.

— Ca un fel de baba-oarba?

— Exact.

— Știu jocul ăsta, l-am mai jucat.

Își pune masca de dormit pe ochi, iar Rachel și Pete își descoperă chipurile.

Abia au ieşit din Newbury, când observă că sunt talonaţi de o maşină a poliţiei.

— Poliţia, anunţă Rachel calm.

— N-am comis nimic ilegal. Continuă să conduci, nu accelera, nu încetini.

— Știu ce am de făcut, mârâie ea. Dă-mi o armă. Dacă ne oprește, nu putem scăpa cu vrăjeala.

— Rachel...

— Dă-mi arma!

Pete îi întinde vechiul pistol de calibru .45, pe care ea și-l așază în poală.

— Știi cum să-l folosești?

— Da. E clar ce vom face dacă suntem opriţi?

— Da, îi răspunde el și își ţine respiraţia.

27

Vineri, ora 18.57

Maşina de poliţie îi mai urmăreşte vreo treizeci de secunde, apoi rulează încet în paralel o vreme, depăşeşte şi se pierde în zare.

Aşa cum era de aşteptat.

Rachel nu a comis nicio abatere.

Conduce direct spre casa familiei Appenzeller.

Amelia este fie confuză, fie speriată. Nu contează, de fapt. E ascultătoare şi asta e suficient.

— Tu o duci în casă, eu dau telefoanele, spune Rachel.

După ce se asigură că nu e nimeni pe stradă, Pete o scoate pe fetiţă din Dodge şi o conduce la subsol.

Rachel, rămasă la volan, accesează aplicaţia Wickr pe telefon.

„S-a făcut”, transmite contactului anonim.

„Ce s-a făcut?” vine rapid răspunsul.

„Am răpit-o pe Amelia Dunleavy. Este cu mine, acum.”

Sună telefonul. Răspunde și aude aceeași voce distorsionată, metalică.

— Bine. Foarte bine. Voi telefona imediat familiei. Apoi o să-i suni tu şi o să le ceri o sută de mii de dolari, de transferat în bitcoins, în contul cunoscut.

— O sută de mii?! Mi se pare...

— E doar jumătate din suma pe care o au disponibilă în contul de economii. O pot achita fără probleme. Ascultă-mă, Rachel, nu e vorba de bani.

— Știu, e vorba de Lanț.

— Exact. O să-i sun şi o să le spun să facă rost de o bucată de hârtie şi de ceva de scris. Peste cinci minute le vei telefona şi tu, de pe un telefon de unică folosinţă. Vor aştepta apelul tău.

Convorbirea ia sfârşit.

Rachel îl sună pe Pete de pe unul dintre telefoanele noi.

— Alo?

— Totul e în regulă?

— E speriată, evident. I-am spus că suntem prieteni cu familia ei, am impresia că m-a crezut doar pe jumătate.

— Ai grijă de ea, Pete. Fereşte-o de alune. Nu ştiu cât de sensibilă este, dar trebuie să fim extrem de prudenţi. Să nu facem ca dădacele alea nebune care tot apar prin filme.

— Nu, nu vom ajunge într-o astfel de situaţie.

— Trebuie să citim etichetele oricărui produs alimentar pe care i-l dăm și să cumpărăm un EpiPen.

— Se rezolvă. Mă ocup eu. Cred că se găseşte pe eBay. I-ai sunat părinţii?

— Încă nu.

— Foloseşte alt telefon, nu pe cel de pe care mă suni. Îndepărtează-te de casă când apelezi.

— Bună idee. Așa voi face.

Conduce rapid până într-o parcare de pe malul oceanului, unde formează numărul familiei Dunleavy.

— Alo? se aude vocea unei femei speriate.

— Fiica ta, Amelia, este cu mine. A fost răpită. Nu ai voie să suni la poliţie. Dacă încerci să contactezi poliția sau orice altă autoritate legală, o omor. Ai înţeles?

Helen începe să urle.

Rachel o calmează, repetându-i că, dacă nu încetează cu istericalele, îi va zbura creierii fetiței.

Conversaţia durează zece minute.

După ce închide, Rachel coboară din mașină și vomită din nou în neştire.

Se holbează o vreme la valurile oceanului întunecat care se sparg de țărm, apoi se așază pe nisipul umed, sub ploaia rece, torențială ce tocmai s-a pornit.

O doare groaznic capul. Simte că este pe cale să-i explodeze.

Mai stă așa cinci minute, apoi se ridică, zdrobește în picioare telefonul ieftin și aruncă bucățile în apă. Își scufundă chipul în valurile glaciale, sperând că apa o va curăța. Nu funcționează.

Îl sună pe Pete de pe un alt telefon de unică folosinţă.

— Am rezolvat. Totul e în regulă la tine?

— Nu tocmai. I-am pus cătușele și am legat-o cu lanțul de stâlp.

Nu s-a opus. Nici nu ţipă sau altceva, doar plânge şi zice că vrea la mama ei şi că nu poate să doarmă fără Boo. Se pare că e vorba de un ursuleţ de pluş. I-am dat o mulţime de jucării de pluş, dar nu vrea să audă de nimic în afară de Boo.

— Am înţeles.

Rachel conduce înapoi acasă şi urcă în camera lui Kylie, de unde îl ia pe Marshmallow, iepurele de pluş al fetiţei. Cum ar putea să doarmă Kylie fără el sau fără pisica ei? Își pune un hanorac cu glugă şi se repede la casa Appenzeller.

Bate la uşa din spate şi Pete îi deschide, cu telefonul în mână.

— Ce se întâmplă?

— AmEx verifică transferul, îi răspunde acoperind cu palma microfonul.

— La fel mi-au făcut şi mie cei de la Visa. Dar, dacă banii nu pleacă în seara asta, o vor ucide.

— Ştiu. Fac tot posibilul să plece.

Pete arată tot mai rău, tremură, are ochii injectaţi şi transpiră intens.

— Te simţi bine?

— Da, sunt bine. Rezolv cu banii.

Rachel își pune masca de schi pe față și coboară în pivniță.

Amelia este epuizată. A plâns, s-a zbătut, a mai plâns puțin, iar acum tot ce-și dorește, probabil, este să doarmă, doar că nu poate fără ursulețul Boo. Stă în fund pe saltea, înfășurată în sacul de dormit și înconjurată de piese de Lego și de nenumărate animăluțe pufoase pe care nu le bagă în seamă. Rachel se așază lângă ea.

— Știu că ești speriată, dar nu ai de ce să te temi. Îți dau cuvântul meu că nu ți se va întâmpla nimic.

— Vreau la mama.

— Știu și asta. Stai liniștită, te vei întoarce în scurt timp acasă. Uite, am auzit despre ursulețul Boo și m-am gândit să ți-l aduc în locul lui pe iepurașul Marshmallow, prietenul cel mai bun al fiicei mele, Kylie, încă de când s-a născut. E un iepure foarte, foarte special. Are în el treisprezece ani de iubire.

— Îl vreau pe Boo, suspină Amelia privind suspicioasă jucăria.

— Boo nu e aici, dar Marshmallow este prietenul lui cel mai bun.

— Sunt prieteni?

— Da, sigur, foarte apropiaţi. Rachel îi întinde iepuraşul de pluş, iar Amelia îl acceptă, încă ezitantă. Vrei să-ţi spun o poveste?

— Da, cred că da, răspunde fetiţa.

— Îţi place laptele cu biscuiţi?

— Da.

— Aşteaptă-mă puţin, mă duc să văd ce pot găsi pentru tine.

Urcă la parter. Pete continuă, din pragul casei, discuţiile în contradictoriu cu funcţionarii de la American Express. Dacă nu reuşeşte să-i convingă, peste numai două ore fiica ei va fi asasinată de o femeie nebună.

Când bate la uşa bucătăriei, Pete se întoarce către ea.

— Ce-au zis?

— Încă n-am terminat de discutat.

Rachel citeşte ingredientele de pe cutia de biscuiţi Lorna Doone şi apoi caută pe internet elementele care i se par suspecte, ca să fie sigură. Nu, nu conţin alune. Coboară înapoi în beci cu biscuiţii şi laptele.

Îi spune Ameliei povestea cu Bucle-Aurii şi cei trei urşi, ceea ce o distrează pe fetiţă, pentru că o ştia deja. Trece la povestea cu Hansel şi Gretel, dar micuţa o cunoştea şi pe aceasta. Poveşti cu copii ce supravieţuiesc prin forţe proprii, în pădure.

Biata Amelia, dispărută la fel ca altă fetiţă, pe care o chema tot aşa, cu nişte ani în urmă.

E un copil bun şi deştept. Lui Rachel îi place din ce în ce mai mult de ea. Cum să nu-i placă? Cum ar putea să-i facă vreun rău?

O jumătate de oră mai târziu, Pete se înfiinţează în capătul scărilor şi-i face semnul universal „OK" cu degetul mare.

— Au plecat banii?

— Da.

— Slavă Domnului!

— Ce face Amelia?

— Vino să vezi.

— Doarme? Cum ai reuşit? şopteşte Pete, odată ajuns în subsol.

— Se pare că reţeta este lapte, biscuiţi şi iepuraşul Marshmallow.

— Ce fel de biscuiţi?

— Lorna Doone. Am verificat, nu conţin alune.
— Dispozitivul EpiPen e pe drum. L-am comandat pe eBay.
— Sper că n-ai dat adresa de aici?
— Nu. Îl voi ridica de la o căsuţă poştală din Newbury.
— Bine.
— Aş rămâne aici, jos, peste noapte. Poţi să te duci acasă, pari terminată de oboseală.
— Nu, nu. Vreau să stau aici.
— Te rog, du-te acasă.
Nu vrea să se certe cu el. Este la pământ cu nervii. Complet zdrobită. Îi face o fotografie Ameliei cu unul dintre telefoanele de unică folosinţă.
— Asta le-o voi trimite lor.
— Du-te şi dormi puţin, Rachel.
— Nu sunt obosită.
Pete se scarpină maniacal la o mână şi pare că se clatină.
— Tu eşti sigur că n-ai probleme? îl întreabă.
— Eu? Ce probleme să am? Hai, du-te acasă. Mă descurc eu aici.
Acceptă într-un sfârşit şi urcă afară. Iese pe poartă, trece pe lângă plajă, o ia înspre casă.
Se simte bine în ploaia rece ca gheaţa. Merită să fie pedepsită, merită să sufere de frig. Se opreşte în faţa casei şi sună la familia Dunleavy de pe un alt telefon de aruncat.
— Da? se aude vocea panicată a lui Helen.
— Ar fi cazul să vă ocupaţi de bani și de țintă. Îți trimit o poză cu Amelia. Doarme. E bine.
— Lasă-mă să vorbesc cu ea.
— Ți-am spus că doarme, îți trimit poza.
Se asigură că fișierul cu imaginea a plecat, apoi distruge aparatul.
Intră în casă, își face o cafea și începe să analizeze activitățile familiei Dunleavy cu ajutorul programului spion instalat de Pete pe PC-ul lor. Niciun e-mail, niciun mesaj la poliţie.
Fix la miezul nopţii aude că-i sună iPhone-ul.
— Alo?
— Rachel? şopteşte o voce.
— Da.

— Nu era în plan să te sun, dar vreau să știi că băiatul meu a fost eliberat din captivitate acum o oră. E cu noi acum!

— Ți-ai primit băiatul înapoi?

— Da! Nici nu-mi vine să cred! Sunt atât de fericită! Îmi era frică și să sper, dar... s-a întors.

— Atunci... dacă e așa... n-ai putea să o eliberezi pe Kylie acum?

— Nu. Nu pot, știi foarte bine. Lanţul trebuie să continue. Trebuie să ai încredere în proces. Dacă întrerup Lanţul, va urma represiunea. Eu şi familia mea vom fi în pericol, la fel tu şi Kylie.

— Doar dacă nu cumva blufează.

— Nu sunt genul de oameni care să blufeze. Cred că i-ar distra dacă lucrurile ar lua-o razna şi am începe să ne măcelărim. Ai văzut ce s-a întâmplat cu familia aceea...

— Da.

— Mi-au spus că, la un moment dat, cineva a încercat să iasă din sistem, iar pedepsele au mers pe fir cu șapte zale în urmă, până când Lanţul s-a reconstituit.

— La naiba!

— Dar voiam să știi că ești mai aproape cu un pas să o recuperezi pe Kylie. Se va termina curând, Rachel. Sunt sigură.

— O, Dumnezeule, ce n-aș da să ai dreptate.

— Așa va fi.

— Cum ai reușit, cum ai putut să treci prin acest chin? De unde ai avut atâta putere?

— Nu știu. Cred că ar trebui să te concentrezi asupra clipei când vei fi din nou împreună cu fiica ta. Fiecare gest, fiecare alegere te aduc cu un pas mai aproape de ea. Înțelegi?

— Da.

— A avut loc un incident când am luat-o pe Kylie. Ea nu a pățit nimic, stai liniștită, dar eu a trebuit să comit un act odios. Cea care am fost înainte de toată povestea asta ar fi înnebunit probabil de remuşcări, dar cea care am devenit acum nu simte nimic. Nimic altceva decât uşurare. Am făcut ceea ce trebuia să fac ca să-mi salvez copilul. Atât. Restul nu contează.

— Cred că te înţeleg.

— Trebuie să mai rezişti încă puţin.

— Așa voi face.

28

Sâmbătă, ora 0.07

Mike Dunleavy își privește soția, care plânge încovrigată pe jos, în baie. Se lasă lângă ea și începe să plângă și el.

Așază arma lângă ei, pe gresie. Nu are niciun rost să umble prin casă cu un pistol încărcat.

Oricum, arma este inutilă. N-are pe cine să omoare.

— Cum e Toby? îl întreabă Helen cu lacrimi curgându-i pe obraji.

— A adormit. I-am spus că Amelia a rămas la o prietenă pentru câteva zile.

— Te-a crezut?

— Nu-i pasă. Nu-l interesează decât ce s-a întâmplat cu echipamentul lui de tir. I-am spus să nu-și facă griji.

— Crezi că ar ajuta dacă ne-am ruga la Dumnezeu?

— Vrei să o facem?

— Trebuie.

— Nu, nu suntem obligați. Am putea să mergem la poliție.

— Au zis că o omoară dacă anunțăm poliția. Femeia care a răpit-o este un monstru crud. Se citește în vocea ei. Suntem cei mai răi părinți din America. Îi știi pe drogații ăia, care își bagă o supradoză când sunt la volan în propria mașină? Ei bine, noi suntem chiar mai proști.

Helen începe să plângă din nou, cu suspine puternice, adânci, ca și cum ar trage să moară. Îi privește chipul în lumina slabă ce vine prin geamul mat al sălii de baie.

Pare împuținată și distrusă. Nu mai are cuvinte.

— Cum o fi adormit fără ursulețul Boo?

— Nu știu.

— O vom găsi, nu-i așa? Spune-mi că o vom recupera, îl imploră Helen.

— O vom salva. Vom face tot ce putem. O vom lua înapoi chiar dacă va trebui să-i omor pe toți nenorociții ăștia.

29

Sâmbătă, ora 5.38

E încă întuneric, dar i se pare că la răsărit cerul e ceva mai luminos. Kylie nu poate să doarmă. N-a mai închis un ochi de când a reușit să pună mâna pe cheia fixă. Somnul i-a fost făcut imposibil de adrenalina ce-i circulă prin vene. Nu are decât o singură șansă, și este hotărâtă să n-o rateze.

Planul este simplu. Toate planurile bune sunt simple, nu?

Urcă-te în barcă, găsește balena, omoar-o.

Urcă-te în barcă, găsește rechinul, omoară-l.

Unul dintre ei, bărbatul sau femeia, va veni să-i aducă o tavă pe care se vor afla un castron cu cereale și un pahar cu suc de portocale. El sau ea se va apleca s-o pună pe jos, lângă sacul de dormit. Apoi, el sau ea va lua castronul și sucul de portocale din tavă.

În acea clipă, Kylie va lovi cu cheia, cât de tare poate, în creștetul respectivului. Cu siguranță, o lovitură cu ambele mâini îl sau o va face să-și piardă cunoștința.

Acea persoană va fi knockout. Cu puțin noroc, va găsi cheia de la cătușe. Kylie se va elibera, va fugi în sus pe scări și către cel mai apropiat drum public. Dacă, totuși, nu va găsi cheia, va opta pentru armă. Pistolul joacă un rol crucial în planul ei, căci adulții au coborât întotdeauna, fără excepție, înarmați.

Dacă nu pune mâna pe cheie, Kylie va lua arma și va aștepta ca bărbatul sau femeia să-și revină. Apoi, va aținti pistolul spre capul respectivului, îl va chema și pe celălalt și îi va obliga să-i dea cheia, sub amenințare.

Dacă nu o cred capabilă să tragă, va fi nevoită să-l schilodească pe unul dintre cei doi, să-l împuște în genunchi. A tras cu arma de câteva ori în pădure, cu unchiul Pete. Știe cum se folosește un pistol automat. Tragi siguranța, verifici să fie glonț pe țeavă și apeși pe trăgaci. Partenerul persoanei rănite o să-i dea cheia, dar dacă refuză, le va propune o înțelegere: când ajunge acasă, la mama ei, va pretinde că a fost amnezică și că nu-și amintește unde au dus-o. Nu-și va

aminti nimic o zi întreagă, oferindu-le astfel douăzeci și patru de ore să dispară din ţară.

Kylie e mulţumită de planul pe care și l-a făcut. Este logic, raţional, nu-i găsește niciun cusur. Partea cea mai grea va fi chiar primul pas, dar acela va trece repede, într-o secundă. „O poţi face, Kylie. Chiar poţi”, își tot repetă. Dar tremură de frică în sacul de dormit.

„Tremur” nu este cuvântul potrivit. „Convulsii” ar fi o descriere mai adecvată. Dar nimeni din familia ei nu a fost laș. Se gândește la mama ei, care a trecut prin chimioterapia aceea groaznică. Se gândește la bunica ei, care s-a luptat cu New York University ani de zile ca să poată rămâne în căminul facultăţii, după ce bunicul a fugit cu una dintre studentele lui. Se mai gândește şi la Irina, străbunica ei, o copilă care doar prin forţa voinţei şi-a urcat toată familia într-o căruţă trasă de un măgăruş şi a dus-o spre est, odată cu Armata Roșie în retragere, până la un tren care i-a purtat până în oraşul acela ciudat, plin de cupole, numit Taşkent. Au trăit acolo ani de zile ca niște străini săraci lipiţi pământului, iar când, în sfârșit s-au întors în ștetlul lor din Belarus, în toamna lui 1945, au descoperit că toţi cei rămași acolo fuseseră uciși de nemţi. Fără curajul străbunicii, Kylie n-ar fi ajuns niciodată unde a ajuns.

Acum are nevoie de tot curajul și hotărârea pe care au dovedit-o mica Irina, mama și bunica ei. Toate femeile din familia ei. Examinează din nou cheia. E grea. Are vreo douăzeci de centimetri lungime. Probabil că a fost uitată acolo de persoana care a reparat boilerul. Mai curând un meseriaș decât vreunul dintre proprietarii casei. Nu par genul care să știe să umble la un boiler. E o cheie cu care nu poţi rupe un lanţ, dar cu care poţi sparge capul cuiva.

În curând, va afla la ce este bună.

30

Sâmbătă, ora 6.11

Rachel verifică alertele portocalii[9], comunicatele poliţiei şi ştirile despre eventualele dispariţii ale unor copii, fără a pierde din ochi fereastra în care vede tot ce rulează pe computerul familiei Dunleavy.

Orele cele mai grele. „Ora sconcşilor”, cum ar spune poetul Robert Lowell[10]. E atât de târziu, se simte atât de obosită.

„Nu adormi, nu adormi, nu adormi...”

Închide ochii doar pentru o fracţiune de secundă.

Hău.

Soare.

Cântec de păsărele.

La naiba!

Ce zi e azi?

Orele trec încet ca anii și zilele ca deceniile. De câte milenii se zbate în nenorocitul ăsta de coșmar?

Încă o dimineaţă. Senzaţia aceea din stomac. Fluturii de groază, de oroare viscerală. Nu știi ce înseamnă frica dacă viaţa copilului tău n-a fost pusă niciodată în primejdie. Moartea nu este cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla. Cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla este cel care i se întâmplă copilului tău. Apariţia unui copil te transformă instantaneu în adult. Absurditatea este nepotrivirea ontologică dintre a tânji după sens și incapacitatea de a-l găsi în această lume. Un lux pe care părinţii de copii dispăruţi nu și-l pot permite.

Se aşază la masa din living. Motanul Eli miaună disperat pe lângă ea. N-a mai primit de mâncare de două zile.

Îi umple castronaşul, dă pe gât o cană de cafea rece şi iese pe

---

[9] Amber Alerts – cod pentru anunţurile autorităţilor americane privind cazurile urgente de răpiri de copii.

[10] „Skunk Hour”, de Robert Lowell (1917-1977), poet american din Boston, afiliat curentului confesionalist ce a marcat puternic scena literară a Statelor Unite în anii ’60-’70.

prispă. Apoi își pune un pardesiu și se îndreaptă, pe cărarea ce mărginește bazinul inundabil, către casa familiei Appenzeller.

Soarele răsare deasupra Atlanticului și peste toate vilele masive din partea de est a insulei. Îi sună iPhone-ul: „Număr necunoscut”. I se strânge stomacul.

— Alo?

— Am nevoie de tine! Vino imediat! îl aude pe Pete urlând în aparat.

— Ajung în două minute.

— Aleargă! Am nevoie de ajutor.

O ia la goană pe cărare și traversează în fugă Northern Boulevard. Cu inima la gură, străbate drumul ce duce la plajă și se repede la intrarea din spate a casei Appenzeller.

Ciudat, ușa este deschisă.

Intră.

Pe masa din bucătărie vede pistolul de calibru .45 al lui Pete și ceva ce seamănă cu droguri. Ce naiba? Pete se droghează? Face eforturi să priceapă.

Poate avea încredere în el? Dumnezeule, o fi și el parte din complot?

Rachel crede că-l cunoaște bine, dar poți cunoaște cu adevărat pe cineva? Ține la Kylie, însă are câteva arestări la activ. Ce-a făcut în toți acești ani de când a părăsit armata?

Clatină sceptică din cap. Nu, e totuși Pete, pentru numele lui Dumnezeu. Nu trebuie să se lase copleșită de paranoia. Lanțul nu avea nicio legătură cu Tammy, așa cum nu are nici cu cumnatul ei.

Droguri? Asta e o problemă serioasă. Va trebui să...

— Rachel! Coboară în pivniță. Cu masca.

Își trage masca de schi pe figură și aproape că se rostogolește pe scări.

Pete o ține în brațe pe Amelia, care este înfășurată într-un prosop. Fetița se zvârcolește și tremură necontrolat. Peste tot pe jos sunt împrăștiate cereale.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am dat cereale Rice Krispies. M-am gândit că sunt în regulă! N-am văzut că scria cu litere mici că „ar putea conține urme de

alune”.

— Dumnezeule!

— Seringa EpiPen trebuie să ajungă în câteva ore, adaugă Pete vizibil panicat.

Buzele Ameliei sunt umflate și este albă ca varul. La colțurile buzelor i s-a format o spumă albă, respiră cu greutate, întretăiat.

Rachel îi ia temperatura cu dosul palmei pe frunte.

Arde.

Îi ridică bluza.

Urticarie.

Îi deschide gura și o examinează. Căile respiratorii nu sunt obstrucționate, limba nu i s-a umflat. Încă.

— Respiri greu, Amelia? Răspunde-mi.

Fetița aprobă din cap.

— Ce a făcut mama ta când ai mai pățit asta?

— Doctor.

E leoarcă de transpirație și abia mai suflă.

— Trebuie s-o ducem la spital, hotărăște Pete. Rachel îl privește în ochi. „Ce naiba e în capul lui? Spital? Exclus. Dacă o duc la spital, Lanțul se rupe și Kylie moare.”

— Nu, îi răspunde.

— Dar are o reacție alergică.

— Pot vedea și eu asta.

— Trebuie să ajungă la un doctor. Nu avem nici măcar EpiPen.

— Niciun doctor. Dă-mi-o mie.

Ia fetița și Pete pare că a înțeles, în sfârșit.

— Ești sigură că așa vrei să facem?

— Da. Îmi asum toată răspunderea.

O decizie groaznică la care o obligă Lanțul.

Micuța fie va muri aici, în brațele ei, fie își va reveni.

— Rămân aici cu ea. Încearcă să faci rost cumva de un dispozitiv EpiPen!

— Cum?

— Nu știu! Jefuiește o farmacie! Du-te!

Pete se repede pe scări.

— Îți las arma pe masă, o anunță din bucătărie.

— Bine, numai pleacă odată!

Aude ușa trântindu-se.

— Doctor, geme Amelia din brațele ei.

— Da, scumpa mea, îi șoptește.

Nu vor merge nici la doctor, nici la spital.

Dacă moare, vor abandona casa și vor încerca din nou, în altă parte. Polițiștii vor găsi, la un moment dat, o fetiță moartă, legată de un stâlp, murdară de salivă și de vomă, înconjurată de jucării, păpuși și animale de pluș. Își vor spune că n-au mai văzut în viața lor o faptă atât de abominabilă.

Chipul Ameliei e alb ca varul. Ochii îi sticlesc stins, începe să tușească.

Ar putea scăpa dacă ar ajunge la urgențe.

O echipă de paramedici de la postul de pompieri din Newburyport ar putea-o salva.

Însă Rachel nu are de gând să cheme ambulanța și nici să o ducă la spital, căci ar însemna să o piardă pe Kylie. Dacă trebuie să aleagă între Amelia și Kylie, o va alege întotdeauna pe fiica ei. Disperată de acest gând, începe să plângă.

— Încearcă să respiri mai lent. Încet, ușurel, respirații adânci.

Pulsul Ameliei este tot mai slab. Fetița începe să capete o culoare verzuie. Pielea i se încrețește, ca și cum ar fi făcut o baie lungă.

— Vreau la tati, îngaimă ea.

— Vine imediat salvarea, îți promit.

O leagănă ușor la piept. Moare. Amelia se stinge, și Rachel nu poate face nimic pentru ea. Poate că niște antihistaminice ar ajuta-o? Ar trebui să caute în dulăpiorul cu medicamente de sus.

Își ia telefonul și caută înfrigurată pe Google „alergie la alune și antihistaminice”. Primul articol care apare o avertizează că este nerecomandat să administrezi antihistaminice unui copil care suferă o criză alergică gravă, deoarece acestea nu tratează simptomele de anafilaxie și ar putea chiar să agraveze situația.

— Hai odată, Pete! strigă Rachel. Vino odată!

Amelia e moale ca o cârpă și fierbinte. La gură i se formează bulbuci de spumă.

— Mami, abia reușește să articuleze.

— E bine, scumpa mea, e bine.

O strânge și mai tare la piept.

Minutele trec, starea fetiței pare să fi intrat într-o fază staționară.

În casă este atât de liniște, încât poate auzi pescărușii, un fel de „rat-tat-tat...”

Ce?

Se ridică în șezut pe saltea și ascultă cu atenție.

Aude din nou acel „rat-tat-tat”.

Ce e asta?

— Elaine! se aude o voce de femeie strigând.

Cineva bate la ușa din față.

Cineva urcă la etaj.

O lasă pe Amelia cu grijă pe saltea, iese din subsol și o ia tiptil pe coridorul ce duce la bucătărie.

„Rat-tat-tat” din nou și un nou strigăt:

— Elaine! E cineva acasă?

De jos se aude vocea pierită a Ameliei:

— Mami...

— Elaine? Hei, sunteți pe aici?

Rachel ajunge în bucătărie. Pachetul cu droguri a dispărut, dar pistolul de calibru .45 este pe masă. Îl ia și se strecoară înapoi. Femeia aceea e un model de prostie. Chiar dacă ar fi acasă, Elaine nu s-ar bucura prea tare să o audă la ora șase și jumătate dimineața.

— Uhh, geme fetița.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Rachel coboară cu atenție scările cât pe-aci să alunece și să-și rupă gâtul. Se repede la Amelia și îi lipește degetul arătător pe buze.

— Șșș!

— Elaine! Elaine, ești acolo sau nu? se face tot mai autoritară vocea din pragul casei. Mi s-a părut că te-am văzut pe lângă casă!

Cum Amelia geme și mai tare, Rachel nu are de ales și-i acoperă gura cu mâna, deși copilul abia mai respiră, începe să se zbată în brațele ei, dar e prea slăbită ca să-i pună cu adevărat probleme.

— Șșș, repetă Rachel. Stai cuminte! Stai cuminte! Va fi bine.

O strânge în brațe.

De sus nu se mai aude nimic.

Trec zece secunde.
Cincisprezece.
Douăzeci.
Treizeci.
— Cred nu e nimeni acasă, se aude vocea femeii.
Peste câteva secunde percepe zgomotul paşilor ce coboară treptele de la intrare şi, imediat după aceea, aude închizându-se poarta principală. Rachel îi eliberează gura fetiţei, care începe să înghită aerul cu nesaţ.
Fuge pe scări până la ferestrele de la parter. Băgătorul de seamă este o bătrânică în galoşi, îmbrăcată cu o pelerină de ploaie mov. „Uau!” îşi spune Rachel.
Frântă de oboseală, se aşază pe podea şi aşteaptă să apară poliţia.
Până la urmă, constatând că nu vine nimeni, hotărăşte să coboare înapoi în beci.
Amelia pare că se simte ceva mai bine. Sau poate confundă ea dorinţa cu realitatea?
Îl sună pe Pete, care nu răspunde.
Mai așteaptă două minute și sună din nou. Nimic.
Unde e? Ce naiba face?
O fi de la droguri? Oare zace drogat pe undeva? A auzit că a fost internat de mai multe ori la spitalul din Worcester în ultimul an, dar nu cunoaște motivul. Pete nu este genul să-și povestească afecţiunile, iar ei i-a fost rușine să-l întrebe.
Pe unde o fi?
Le-a abandonat?
Amelia zace pe o parte. Tușește.
Rachel o îndeasă în sacul de dormit și o înconjoară cu brațele, așa cum ar face o mamă. O mângâie pe frunte și o leagănă încet.
— Totul va fi bine, scumpa mea. În câteva ore, te vei simţi mai bine, îţi promit.
O ţine în braţe, o consolează și se simte ca cea mai ticăloasă femeie din lume. Mai trec cinci minute. Fusese gata s-o lase să moară. Ar fi lăsat-o să moară. O va lăsa să moară dacă...
Cioc.
Cioc.

Cioc.

Se strecoară iarăși din subsol, în vârful picioarelor.

Cioc.

Cioc.

Cioc.

Urcă la etaj, la fereastra dormitorului.

În fața ușii se află un polițist local, din Newburyport.

Bătrâna care o căuta pe Elaine chiar a chemat poliția.

— Bună ziua! strigă omul legii bătând cu putere în ușă.

Rachel își ține respirația. Dacă Amelia reușește să scoată un țipăt, cu siguranță va fi auzită.

— E cineva acasă?

Se uită prin fanta cutiei poștale și examinează ferestrele. Rachel se retrage rapid în spatele perdelei. Dacă are vreo bănuială, agentul va sparge ușa. Ce se va întâmpla atunci? Dacă îl împușcă, nu va rezolva problema. Vor veni și mai mulți polițiști să investigheze dispariția colegului lor. Răpirea va fi compromisă, iar Kylie va fi ucisă. Dar, dacă o găsește pe Amelia, Rachel va fi arestată și Kylie va fi ucisă.

Polițistul face câțiva pași în spate și examinează latura casei unde dă ferestruica pivniței. Dacă vede că cineva a fixat o placă de lemn nou-nouță...

Rachel coboară scările în fugă.

Amelia horcăie. Un sunet oribil, de om pe cale să se înece.

Probabil că a intrat în stop cardiac. Rachel se repede în bucătărie și vâră pistolul la spate, pe sub centura pantalonilor. Trebuie să-l oprească într-un fel sau altul pe omul legii. Dacă Lanțul se rupe, Kylie moare. Nimic mai simplu.

Sprintează pe cărarea nisipoasă ce duce la plajă și iese în fața casei.

— Bună ziua! salută din stradă, pe tonul cel mai natural.

Polițistul se întoarce să o vadă. Acum îl recunoaște. L-a mai văzut pe lângă chioșcul de înghețată din Ipswich de câteva ori, ba chiar o dată i-a dat amendă lui Marty pentru parcare, căci mașina bloca accesul la un hidrant. Are vreo douăzeci și cinci de ani. Îl cheamă Kenny, parcă.

— Bună, îi răspunde.

— Ați venit după apelul meu? îl întreabă.

— Dumneavoastră aţi sunat la poliţie?

— Elaine Appenzeller m-a rugat să mai arunc din când în când o privire pe aici, cât stă ea în Florida. Am văzut nişte puşti care dădeau târcoale casei. Le-am spus să se care sau chem poliţia, apoi...

— Nu s-au cărat?

— Nu. Acum au dispărut, evident, când aţi venit dumneavoastră. Îmi pare rău de deranj. Am procedat greşit? I-am văzut, totuşi, intrând în curte. Asta e o încălcare a legii, corect?

— Cum arătau?

— Ah, dar n-are rost să facem un caz federal din atâta lucru. Nu aveau mai mult de zece ani. Acum, chiar îmi pare rău. Glumeam când i-am ameninţat că sun la poliţie. Le-am arătat că sunt gata să formez numărul, apoi, nu ştiu cum s-a întâmplat că, din greşeală, m-am trezit apelând.

— N-aţi comis nicio greşeală, doamnă, zâmbeşte Kenny. Nu cred că puteam acuza nişte copii de zece ani de încălcare a proprietăţii private cu circumstanţe agravante, dar, dacă nu le atragi atenţia când sunt mici, la adolescenţă chiar se apucă de spart case. Nici nu ştiţi câte dintre aceste case de vacanţă goale sunt vandalizate în afara sezonului.

— Chiar aşa?

— Ah, da. Mai ales puşti. De fapt, puţine jafuri propriu-zise. Majoritatea intră ca să consume droguri recreaţionale sau în scopul întreprinderii unor activităţi imorale.

— Activităţi imorale?

— Sex, răspunde scurt Kenny, înroşindu-se la faţă.

— Oh, se arată surprinsă Rachel.

Se privesc într-o tăcere jenantă.

— În fine, o să dau o tură, verific dacă uşile de la intrare şi din spate sunt bine încuiate, apoi mă întorc la secţie.

Rachel nu-l poate lăsa să facă asta. Dacă vede că uşa de la bucătărie a fost forţată, totul e pierdut.

Se întreabă dacă Amelia mai trăieşte, acolo în subsol. Este uluită să-şi întâlnească acest alter ego, care îşi poate pune o asemenea întrebare într-un mod atât de relaxat, de rece. Nu mai e cea de ieri. Acea femeie ar fi fost devastată de durere. Acea Rachel e moartă de-a

binelea.

Trage de firul ieșit din marginea puloverului ei roșu și simte apăsarea pistolului de la spate. Arma polițistului este fixată în toc. Ar putea să-l urmeze în casă, să-l împuște în spate de la apropiere, s-o ia pe Amelia și să o mute în altă parte.

— Nu ne-am întâlnit cumva la standul de înghețată White Farms, din Ipswich, de câteva ori? îl întreabă.

— Cred că da, am trecut de multe ori pe acolo.

— Eu sunt înnebunită după înghețata cu alune și ciocolată.

— Eu prefer zmeura.

— Pe aia n-am încercat-o.

— E bună.

— Știi ce n-am încercat niciodată? Înghețata Scandaloasă, cum o numesc ei. Cea care are puțin din toate aromele.

— Da, nici eu. Sunt ciudat.

— Poate într-o zi, dacă nu ai treabă... cine știe... îi aruncă ea zâmbind.

Kenny e cam greu de cap și probabil că nu primește în fiecare zi avansuri de la o femeie mai în vârstă, își spune Rachel. Într-un târziu, îi pică fisa. E posibil să creadă că a inventat toată povestea cu puștii care dau târcoale casei doar ca să agațe un polițist tânăr.

— Dacă îmi dai numărul tău de telefon...

— Da, cum să nu, îi răspunde prefăcându-se bucuroasă. Săptămâna asta e cam dificil, dar săptămâna viitoare, dacă nu ești prea ocupat... putem să ieșim la un pahar sau așa ceva. Mi se pare prea frig pentru înghețată, adaugă ea cu un zâmbet radios.

Kenny zâmbește și el.

— Ai un pix și ceva pe care să scrii? îl întreabă, dându-și seama rapid că nu e cazul. Poate că ai în mașină?

În timp ce se îndreaptă amândoi spre mașina de poliție, Rachel îl atinge din când în când, ca din întâmplare, cu cotul. Îi dă numărul ei de telefon și îi mulțumește pentru deplasare.

— Pot să verific eu ușile, oricum trebuie să intru să hrănesc peștii.

— Pot să vin cu tine, se oferă polițistul.

— Nu, n-are rost. Am o inimă de leu... am furat-o de la grădina zoologică din Boston.

Kenny n-a mai auzit poanta și pufnește în râs. Se suie în mașină și demarează, cu semne prietenești de rămas-bun.

Când se asigură că a ieșit din raza lui vizuală, Rachel fuge la ușa din spate, intră în bucătărie și coboară la subsol, fără să uite să-și pună masca de schi.

— Rezistă, scumpa mea! Rezistă!

Amelia este plină de pustule și transpiră îngrozitor, dar trăiește. Încă.

— Ah, Doamne, te rog, iubita mea, nu muri.

Din gură îi curg bale. Aproape că nu mai respiră.

O scoate din sacul de dormit.

Trupul fetiței arde. Dă ochii peste cap.

Respirația i se încetinește progresiv și se oprește complet.

— Amelia?

„Nu mai respiră. Dumnezeule, trebuie reanimată! Cum se face...”

Își amintește vag ceva și se apucă să-i facă respirație gură la gură.

Trage adânc aer în piept și-l împinge în plămânii Ameliei, încercând să-i insufle viață. O dată, de două ori.

Schimbă poziția și apasă ritmic, cu ambele mâini, pieptul fetiței, puternic și rapid, de treizeci de ori.

— Hai odată! Revino-ți!

Tastează 911 pe telefon, dar nu apasă butonul de apelare.

Ar putea fi salvată de un simplu apel.

Paramedicii ar salva-o pe Amelia și ar condamna-o la moarte pe Kylie.

Strânge în mână iPhone-ul atât de puternic, încât se teme că-l va sparge.

Chipul Ameliei.

Chipul lui Kylie.

Nu. N-o va face. Calmă, fără să mai ezite, așază aparatul lângă ea.

31

Sâmbătă, ora 7.27

Uşa pivniţei se deschide brusc.

— Micul dejun soseşte la ora potrivită în dimineaţa asta, anunţă jovial bărbatul coborând încet cu un pahar cu suc de portocale, pâine prăjită şi un castron cu cereale. Kylie se asigură că pistolul este la locul lui, înfipt în partea din faţă a pantalonilor. Unchiul Pete i-a zis că niciodată nu trebuie să porţi astfel o armă încărcată. Te-ai trezit? o întreabă.

— Da, îi răspunde ridicându-se în şezut pe sacul de dormit.

— Foarte bine. Vrei şi nişte marmeladă? Mie îmi place foarte mult. Nici nu știam că există până când am ajuns la Londra, acum câţiva ani și am mâncat pe pâine la micul dejun.

— Și mie îmi place. Mama mai cumpără câteodată.

— Pâine prăjită tăiată triunghiuri, unt din Maine – de la vaci crescute în libertate, desigur –, Coco Pops şi suc de portocale. Ar trebui să-ţi umple burtica pentru o vreme.

Aşază tava jos, pe podeaua de ciment.

Kylie a aşezat special cartea *Moby Dick* pe podea, deschisă, cu faţa în jos, pe la jumătate. Știe că bărbatul o va ridica, impresionat.

— Ia te uită, ai avansat bine. Aproape ai terminat-o.

Când se apleacă, Kylie îl lovește cu cheia în cap cât de tare poate. Faptul că poartă acea mască de schi o ajută, permiţându-i să-şi imagineze că nu are de-a face cu o fiinţă umană. Bărbatul geme, dar nu se prăbușește, așa că-i mai dă o lovitură.

Cade înainte şi aterizează cu un bufnet oarecum ridicol pe marginea saltelei.

Habar n-are unde anume în cap l-a lovit, dar se pare că a funcţionat. Acum, ştie că s-a angajat într-o cursă contracronometru.

Trebuie să-l răstoarne pe spate, să-i ia cheia din buzunar, să se elibereze şi s-o rupă la fugă.

În curte s-ar putea să dea peste vreun câine sau peste femeie, dar va fi înarmată. Dacă va fi nevoită, va trage. Dacă nu e nimeni, trebuie

să fugă cât de repede poate. Dacă se găsesc în acea parte a statului New Hampshire pe unde crede ea, va ajunge într-o zonă de pădure mlăştinoasă, dar dacă o ţine spre est ar trebui să iasă în autostrada I-95 sau în Route 1 sau la ocean. Va continua să meargă, indiferent ce i-ar promite răpitorii ei.

Bărbatul este greu, dar reuşeşte să-l întoarcă, împingându-i pieptul şi subsuorile umede, care miros a ceapă.

Îi ia arma din pantaloni şi-i scotoceşte prin buzunare căutând cheile de la cătuşe. Nimic. Nici portofel, nici carte din identitate, dar, mai ales, nicio cheie.

Caută din nou ca să fie sigură. Poartă pantaloni largi, cu buzunare adânci şi complet goale. Nu are buzunare la spate, în schimb are unul la piept, la cămaşă. Locul perfect unde să pună cheia.

„Da!” se gândeşte, dar cheia nu este nici acolo. „La naiba!”

Trece la planul B şi examinează arma. E un revolver cu şase gloanţe în butoiaş. „OK”, îşi spune. „Acum, nu mai trebuie decât să se trezească.”

Trece un minut.

Două.

Ah, Dumnezeule, l-o fi omorât? N-a făcut decât să-l lovească puţin cu cheia. În filme, nimeni nu moare din atâta lucru. Nu a vrut să-l omoare...

Bărbatul începe să se mişte.

— Auu, capul meu, geme el zâmbind şters. Chiar în creştet. Mi-ai tras-o, nu glumă.

Mormăie şi, după câteva secunde, se ridică şi se uită la ea. Fetiţa îl ţine la respect cu arma încărcată.

— Cu ce m-ai lovit? o întreabă.

Îşi strecoară mâinile sub mască şi se freacă la ochi.

— Am găsit o cheie pe podea.

— Ce cheie?

Kylie ridică unealta în mâna stângă.

— La naiba! Cum de ne-a scăpat aşa ceva?

— Era sub boiler.

— Imposibil! Am verificat cu atenţie toată camera.

— Trebuia să te găseşti într-un anumit loc, la o anumită oră, ca să

o poţi vedea. Mi-am amintit ce a spus Howard Carter când a găsit mormântul faraonului Tut: Mulţi se uită, puţin văd.

— Îmi place zicătoarea asta. Eşti foarte isteaţă, Kylie, spune el aprobator. Acum, care este pasul următor al planului tău?

— Te-am căutat prin buzunare, nu ai cheile de la cătuşe la tine, dar *ea* le are. Vreau să o strigi şi să-i spui să aducă cheile.

— Sau?

— Sau te împuşc.

— Crezi că eşti capabilă de asta?

— Da. Cred că da. Unchiul Pete m-a învăţat să folosesc o armă şi am tras la ţintă de câteva ori. Ştiu ce am de făcut.

— Da, dar una e să tragi într-o ţintă de hârtie şi cu totul altceva să împuşti un om, nu crezi?

— Întâi te voi împuşca în genunchi, ca să vezi că nu glumesc.

— Apoi?

— Femeia o să-mi dea cheile şi o să plec.

— De ce te-ar lăsa să pleci?

— Pentru că altfel te-aş omorî. Dar ştiu că nu m-aţi răpit de bunăvoie, aşa că vă voi propune o înţelegere. După ce plec de aici, îi voi spune mamei că nu-mi amintesc nimic şi voi lăsa să treacă douăzeci şi patru de ore până când povestesc totul la poliţie. Asta vă lasă o zi întreagă ca să plecaţi unde vreţi. În orice ţară în care nu există un... din ăsta...

— Tratat de extrădare?

— Da.

— Îmi pare rău, Kylie, spune el clătinând trist din cap. Planul tău era bun, dar există un element pe care nu aveai de unde să-l ştii. Lui Heather nu-i pasă de mine cu adevărat. Te-ar lăsa să mă împuşti. Te-ar lăsa să mă ciuruieşti de gloanţe.

— Minţi! Sunt sigură că nu m-ar lăsa să te omor. Cheam-o! Spune-i să aducă cheia!

— Nu. Nu-i mai pasă de mine de ani de zile, dacă i-a păsat vreodată. Jared e fiul ei dintr-o căsnicie anterioară. Eu cred că am fost un fel de pasarelă provizorie pentru ea, între două relaţii. O pasarelă pe care a rămas blocată. O iubesc, dar mi-e teamă că ea nu-mi împărtăşeşte sentimentele.

Kylie își spune că trebuie să rețină cele două nume care îi scapă bărbatului, în starea lui de confuzie: Heather şi Jared. Informaţia i-ar putea fi utilă mai târziu, dar acum trebuie să scape din pivniță.

— Nu-mi pasă de nimic, domnule. Nu vreau decât să ies de aici, şi nu mă joc!

— Nici eu nu cred că blufezi, pari o tânără domnişoară extrem de hotărâtă. Ar trebui să apeşi pe trăgaci.

— O voi face.

— Atunci, te rog.

Se ridică în picioare, ţinteşte cu atenţie spre genunchiul bărbatului şi apasă pe trăgaci, aşa cum a învăţat-o unchiul Pete.

Cocoşul loveşte capsa detonantă. Se aude un clic, apoi tăcere. Apasă din nou pe trăgaci. Butoiaşul se roteşte, cocoşul se ridică şi loveşte din nou, în fundul altui cartuş. Încă un clic şi, din nou, nimic. Apasă disperată de mai multe ori, până ce numără şase rotiri ale butoiaşului.

— Nu înțeleg! exclamă.

Bărbatul întinde mâna și îi ia arma. Deschide revolverul și îi arată cele șase cămăși de glonț *goale* pe care le-a pus în butoiaș.

32

Sâmbătă, ora 7.35

De sus, din bucătărie, se aude un zgomot.

S-a întors polițistul?

Rachel își ia arma și o îndreaptă către partea de sus a scărilor.

— Cine e acolo?

Ochește cu atenție și își ține respirația.

Pete coboară treptele două câte două.

— Am găsit EpiPen. A venit în căsuța poștală!

— Slavă Domnului!

Rachel face un pas în spate, iar Pete îi face injecția Ameliei. Funcționează aproape instantaneu. Ca un miracol. Amelia trage aer în piept de două ori și începe să tușească puternic.

Tușește, trage aer în piept și tușește din nou.

Pete îi dă să bea apă, iar ea bea și se îneacă.

— Pulsul îi revine la normal și respiră bine.

Rachel dă din cap ușurată și urcă la parter, unde se repede la dulăpiorul cu băuturi al familiei Applenzeller și își toarnă un pahar de scotch. Îl dă pe gât și își mai pune unul.

Pete i se alătură după douăzeci de minute.

— Cum îi merge?

— Mult mai bine. Febra i-a scăzut drastic.

— A fost într-o stare foarte gravă, Pete. Nu mai respira.

— E vina mea. Ar fi trebuit să verific mai atent cerealele.

— Aș fi lăsat-o să moară, Pete.

Bărbatul dă din cap neîncrezător, dar știe că așa este și că el ar fi acționat la fel, probabil.

— Am ajuns la fel ca ei, șoptește Rachel.

Rămân câteva minute uitându-se unul la celălalt. Privirile lor exprimă același lucru: rușine, oboseală, frică.

— Cât ai fost plecat a venit o femeie la ușă, să o caute pe Elaine Appenzeller. A plecat, dar a simțit nevoia să sune la poliție.

— Au venit?

— Da.

— Suntem descoperiţi?

— Nu cred. Am flirtat cu agentul și cred că am reușit să-l conving că sunt o nimfomană bătrână care reclamă doar ca să agaţe poliţiști.

— Nu eşti bătrână, îi spune Pete cu un zâmbet, încercând să mai destindă atmosfera.

„Cred că sunt pe moarte, Pete. Poţi să ajungi mai bătrân de atât?" îi vine să-i răspundă.

— Deci, Amelia e în regulă?

— E pe calea cea bună, da.

— O să cobor s-o văd.

Fetiţa îşi regăseşte tonusul şi culoarea obrajilor abia după vreo oră şi jumătate. Dacă numai o urmă de alune a adus-o în starea asta, probabil că o expunere completă ar ucide-o.

— De ce purtaţi tot timpul măştile astea? vrea ea să ştie.

— Pentru că, atunci când te vom duce înapoi la mama ta, nu vrem să ne poţi recunoaşte.

— Mami nu ştie cum arăţi?

— Nu.

— Ar trebui să te împrietenești cu ea pe Facebook. Atunci ar şti, dă fetiţa verdictul.

— Poate că așa voi face.

— E suc de mere?

— Da, îi spune Rachel întinzându-i cutia.

— Urăsc sucul de mere. Toată lumea știe că nu-mi place sucul de mere, strigă Amelia și aruncă recipientul cât acolo, urmat de căluțul Lego, care se răspândește în zeci de cărămizi colorate. Nu-mi place aici și nu-mi place de tine!

— Încetează cu ţipetele, iubito. Au lucrat destul de bine la izolarea fonică, dar...

— De ce?

— Pentru că dacă vei continua să ţipi, n-o să am încotro şi o să-ţi lipesc o bandă autoadezivă peste guriță.

Amelia o privește șocată.

— Dar cum aş mai respira?

— Pe nas. Ai respira pe nas.

— Ai face asta?
— Da.
— Ești rea.
Rachel o aprobă din cap. Micuța are dreptate. E rea. E atât de rea, încât ar fi fost în stare s-o lase să moară acolo pe jos. Scoate telefonul din geantă.
— Vrei să vorbești cu mama ta?
— Da! exclamă Amelia bucuroasă.
Rachel formează mobilul lui Helen Dunleavy.
— Alo?
Vocea femeii denotă nesiguranță, oboseală și teamă.
— Vrei să vorbești cu Amelia?
— Da, te rog.
Pune telefonul pe speaker și i-l dă fetiței.
— Scumpa mea, mă auzi? întreabă Helen.
— Mami, mami, când o să mă întorc acasă?
— În curând, iubito, în curând.
— Nu-mi place aici. E întuneric și mi-e frică. Când vine tati să mă ia? Nu mai vreau să stau aici. Mă plictisesc.
— În curând, draga mea. Va veni curând.
— Voi lipsi mult de la școală?
— Se pare că da. Nu știu.
— Urăsc lanțul ăsta de la mână. Îl urăsc!
— Știu.
— Hai, gata, spune-i la revedere mamei tale, intervine Rachel întinzându-se după telefon.
— Trebuie să închid acum, spune fetița.
— La revedere, scumpa mea! Te iubesc!
Rachel ia aparatul și urcă rapid scările.
— După cum vezi, este bine, sănătoasă. Deocamdată. Trebuie să rezolvi rapid partea întâi și partea a doua.
Închide ușa beciului în urma ei și intră în bucătărie.
— Cred că putem transfera banii în seara asta, spune Helen.
— Fă-o acum! Apoi, găsește o țintă. O vom ucide pe Amelia dacă nu avem încotro. Îmi vreau fiica înapoi, și tu îmi stai naibii în cale! țipă Rachel la ea, apoi rupe telefonul ieftin în mâini, scoate SIM-ul și

îl calcă în picioare până îl rupe în două. Aruncă resturile în sacul de gunoi organizat de Pete în bucătărie.

Tremură de frică și de frustrare.

Linii orizontale de praf plutesc în razele de soare ce se strecoară printre scândurile bătute în ferestre. Aude marea lovind ţărmul la mai puţin de o sută de metri de ea. În subsol, fetiţa își fredonează singură ceva.

Respiră adânc. Inspiraţie-expiraţie. Viaţa este o cascadă de momente „acum” ce cad unul peste altul, fără sens şi fără niciun scop. Dintre toţi filosofii, numai Schopenhauer a reușit s-o înțeleagă într-adevăr.

— Mă duc acasă, îi strigă lui Pete.

După ce verifică să nu fie nimeni pe drum, se strecoară pe uşa din spate și peste dune. Simte că îi vine să plângă, dar nu poate. E ca o stâncă. Stânca Gibraltarului. Îi vine din nou în minte același gând – Rachel de ieri a murit. Și-a stins lacrimile în Lady Macbeth de-o veşnicie. Acum este o persoană diferită.

33

Sâmbătă, ora 7.41

Bărbatul ia o pauză, încercând să-și revină.

Kylie îl privește șocată.

Planul A a eșuat; planul B a eșuat.

Nu are un plan C.

— Nu înțeleg, de ce nu era încărcată arma? reușește să întrebe într-un târziu.

— Crezi că sunt în stare să ameninț un copil cu o armă încărcată? Eu? Când toată viața mi-am dedicat-o copiilor... au, capul meu! Mai ales după incidentul cu... după ce s-a întâmplat când te-am răpit. Ia te uită, încă simt cum îmi crește cucuiul. M-ai pocnit de două ori? Ești tare. Acum, fii o fetiță bună și dă-mi cheia aia...

Kylie îi întinde unealta, iar bărbatul o așază pe tava cu micul dejun.

— Trebuie să recunosc, Kylie, că ești de admirat. Ești plină de inițiativă, hotărâtă și curajoasă. În orice altă ocazie, mi-aș fi dorit să câștigi.

— Atunci, lasă-mă să...

— Nici nu vreau să crezi că sunt vreun fraier sau că glumesc. Nu, sunt cât se poate de serios. Suntem foarte aproape de final și am trecut prin atâtea împreună. Așadar, mi-e teamă că va trebui să te pedepsesc ca să nu mai încerci așa ceva altă dată.

— N-o să mai încerc. Nici nu mai pot.

— E cam târziu să promiți.

Bărbatul se apleacă înainte și o lovește peste față atât de puternic, încât o aruncă în spate pe podeaua de beton cât îi permite lanțul.

Capul îi vuiește dureros.

În fața ochilor i se învârt pete albe.

Timpul parcă se oprește în loc.

Alte pete albe.

Durere.

Din nas și din gură îi curge sânge.

Unde se află?
Miros de stătut.
Un pod?
Un subsol?
Un...
Ah, da.
Cât timp a zăcut inconștientă? Un minut? Două? O zi?
Când deschide ochii, e singură. Bărbatul a luat cheia și arma cu el. Tava cu micul dejun este tot acolo.
Faţa o ustură. E ameţită.
Se ridică în şezut. Ştie că dacă încearcă să se ridice în picioare riscă să se prăbuşească.
Nu reuşeşte să-şi focalizeze privirea. Zidul îndepărtat al pivniţei pluteşte într-o culoare incertă.
Din nas îi curge sânge pe sacul de dormit.
Pic. Pic. Pic.
Sângele de un roşu aprins se adună pe suprafaţa strălucitoare formând o mică băltoacă de forma Americii de Sud.
Își înmoaie degetul arătător în bolul de cereale. Laptele încă e cald. Înseamnă că nu a zăcut inconștientă decât câteva minute.
Începe să plângă. E atât de singură și de speriată. Toată lumea a abandonat-o. Nu mai are idei, nu mai are speranţe, nu mai are niciun plan.

34

Sâmbătă, ora 16.00

Rachel se duce cu maşina până la mall-ul din New Hampshire şi revine cu o trusă de prim ajutor, cu păpuşi, DVD-uri, un cort ca un palat pentru prinţese şi câteva jocuri. Vinovăţie, pur şi simplu. Vinovăţie, *post factum.* Acum, Amelia e bine. S-a jucat „şerpi şi scări" cu Pete şi a mâncat un sendviş cu şuncă.

Montează împreună cortul și pun *Regatul de gheață* la un DVD player portabil. O urmăresc cum se uită la film timp de o oră, până când aplicaţia Wickr instalată pe iPhone-ul lui Rachel semnalează primirea unui mesaj. Urcă la parter ca să-l citească.

Expeditorul este 2348383hudykdy2.

„Răscumpărarea Dunleavy a fost achitată." Atât.

Rachel ia unul dintre telefoanele de unică folosință și formează numărul lui Helen.

— Alo? îi răspunde femeia.

— Răscumpărarea a fost plătită. Știi ce ai de făcut acum.

— Cum să facem așa ceva? E o nebunie. E imposibil, spune Helen.

Se aude un zgomot violent și o voce care exclamă: „Nu!"

Intră pe fir Mike Dunleavy.

— Ascultă-mă... începe el, dar Rachel îi taie vorba imediat.

— Dă-mi-o imediat pe soţia ta, sau fiica voastră moare.

— Vreau să știu cine...

— Dă-mi-o pe soţia ta, nenorocitule! Ţin pistolul lipit de capul Ameliei! urlă Rachel în receptor.

— Îmi pare rău... se aude vocea lui Helen.

— Ai toate motivele să-ţi pară rău, căţea proastă! Fă ce ţi-am spus, sau îţi iei adio de la Amelia. Când ai lista de ţinte, trimite-o pe Wickr pentru aprobarea finală, mai mârâie Rachel înainte de a pune capăt convorbirii.

Scoate cartela SIM din aparat şi le zdrobeşte pe amândouă temeinic cu călcâiul. Aruncă telefonul în sacul de gunoi.

Câteva minute mai târziu accesează computerul familiei Dunleavy

pe laptopul lui Pete și constată cu satisfacție că părinții Ameliei cotrobăie intens prin diverse conturi de Facebook și de Instagram. Da, așa se face în zilele noastre.

Pete apare lângă ea.

— Ceva nou?

— Au plătit răscumpărarea.

— Își puteau permite. A doua parte e mai...

— Da, știu. Cum e fetița?

— E bine. Se uită în continuare la desene animate. I-am promis că ne jucăm „Operation” mai târziu.

Rachel dă din cap absentă.

— Hei, Rach, poți să te duci acasă. Mă ocup eu aici.

— Nu, nu pot. Voi petrece noaptea cu Amelia.

— Vrea să stau eu cu ea, nu tu, îi spune Pete cu tandrețe.

— De ce?

— Se teme de tine.

— Am înțeles.

— Îmi este și mai ușor. Sunt obișnuit să dorm pe jos.

— Atunci, așa facem, ce pot să zic? se dă bătută Rachel.

— Așa facem.

Se privesc în tăcere unul pe celălalt. Rachel îl scrutează atent. Simte că ceva e în neregulă, dar n-ar putea spune ce anume. Ceva legat de punguța plină cu ceva ce ar putea fi droguri?

— Sper că te simți bine, Pete.

— Sunt bine, mulțumesc.

— Mă bazez pe tine, să știi.

— Poți avea încredere în mine. Sunt în regulă.

Pete știe că ea știe. E timpul să-și bage din nou în venă. Are nevoie de drog. Tot corpul i-o cere. A sperat că ar putea să profite de această experiență extremă ca să se lase, dar și-a dat seama că nu este deloc simplu. Nu degeaba unei doze i se spune și „tratament”.

În sfârșit, Rachel se ridică în picioare.

— Să mă suni, da?

— Sigur.

Îi adresează un salut trist și iese din casă.

Marea biciuiește dunele, iar vântul rece și umed o face să se

înfioare. Plouă pieziș, și fulgerele se înfig în stâncile Dry Salvages de la capul Ann.

Imediat ce ajunge acasă, Rachel își scoate o cutie de Sam Adams din frigider. Berea n-o ajută să se relaxeze, își toarnă o jumătate de pahar de votcă și o stinge cu apă tonică. Se gândește la primul apel necunoscut. Vocea aceea de la telefon. Lucrul acela pe care l-a spus despre viață ca o varietate a morții. E genul de observație isteață pe care o făcea la un pahar cu amicii în primii ani de facultate. Ideea unui puști despre profunzime. Ca și cum persoanei din spatele Lanțului îi place să se pretindă un înțelept la vreo cincizeci de ani, dar, în realitate, are aceeași vârstă sau e chiar mai tânăr decât ea.

Ar fi crezut că ai nevoie de o viață întreagă ca să ajungi la un asemenea nivel de răutate. „Dar, cum rămâne cu tine, Rachel? Un hoț și un torționar de copii, o mamă incompetentă. Toate cele de mai sus. Știi în sufletul tău că ai fi lăsat-o pe Amelia să moară. Intenția era acolo, iar în filosofia morală, în doctrina dreptului și în viață asta e ceea ce contează.

Prăbușirea ta a fost rapidă și vertiginoasă. Ești într-un lift ce gonește spre iad. Și nu este decât începutul. Ce va urma va fi mai rău. Întotdeauna vine ceva mai rău. Cancerul, urmat de divorț, apoi fiica ta este răpită, iar tu te transformi într-un monstru.”

35

Duminică, ora 2.17

Mike şi Helen Dunleavy erau tot ce-şi putea dori mai mult. Depăşiseră momentul de panică de sâmbătă dimineaţă şi acum îşi dădeau toată osteneala.

Au ales un puşti din East Providence suferind de o afecţiune care-l condamna la scaunul cu rotile, pe nume Henry Hogg. Tatăl lui tocmai fusese numit vicepreşedinte la o companie petrolieră, aşa că-şi putea permite să plătească 150.000 de dolari fără să clipească. Sâmbătă seara, domnul Hogg a participat la un dineu al Rotary Club la Boston. La ora nouă, mama vitregă l-a cules pe Henry de la un prieten de acasă, din apropiere, şi a pornit împingând scaunul cu rotile pe străzile din Providence. Soţii Dunleavy s-au asigurat că nu vor ajunge niciodată la destinaţie.

Kylie nu știe nimic despre toate acestea, dar, duminică, la puţin timp după miezul nopţii, ușa pivniţei se deschide, și femeia – Heather – îi spune să se trezească.

Nici Rachel nu știe nimic până când începe să-i sune soneria, la ora două și șaptesprezece minute, duminică dimineaţa.

E acasă, ghemuită pe canapea, trecând prin reprize scurte de somn și conștienţă. Se simte ca un cadavru ambulant. Nu mai mănâncă, nu se mai spală, nu poate dormi mai mult de câteva minute neîntrerupt.

Capul îi bubuie încontinuu și sânul stâng o doare.

I Ching – cartea transformărilor stă deschisă lângă ea la hexagrama „hsieh”, care înseamnă eliberare. Degetele urmăresc legenda: „Vei ucide trei vulpi pe câmp și vei primi o săgeată galbenă”. Oare săgeata galbenă înseamnă că fiica ei este în siguranţă?

Apelul telefonic o smulge din torpoare. Înnebunită, apucă aparatul cu frenezia cu care se agaţă un înecat de colacul de salvare.

„Număr necunoscut”.

— Alo?

— Rachel, am vești bune pentru tine, îi spune femeia care a răpit-o pe Kylie.

— Da?

— Fetița ta va fi eliberată în următoarea oră. Va primi un telefon nou de pe care o să te contacteze.

Rachel izbucnește în lacrimi.

— Dumnezeule! Vorbești serios?

— Da. Este perfect sănătoasă. Nu a avut de suferit. Dar ține minte în permanență că sunteți amândouă în mare pericol. Trebuie să-ți păstrezi victima până când primești aprobarea din partea Lanțului. Dacă încerci să ieși din sistem, te vor ucide. Amintește-ți de cazul familiei Williams. S-ar putea ca Lanțul să-mi ordone să vă omor. Dacă trebuie să-mi protejez băiatul, o voi face fără ezitare, pentru că altfel verigile de deasupra mea vor primi ordin să ne elimine pe toți. Oamenii ăștia nu se joacă. Sunt răul întruchipat.

— Știu, răspunde Rachel.

— Am fost tentată s-o las pe Kylie să plece când l-am recuperat pe fiul meu. Voiam să termin odată cu toată povestea asta, dar știam că, dacă o fac, eu și tu și băiatul meu și Kylie vom fi cu toții în pericol.

— Îți promit că nu vă voi expune. Unde este Kylie?

— O vom lega la ochi, o vom plimba cu mașina vreo patruzeci de minute și o vom lăsa pe lângă o benzinărie. Apoi, o să te sune ca să-ți spună unde este.

— Îți mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, Rachel, pentru că n-ai dat-o în bară. Am avut amândouă ghinion, dar e aproape gata. Te rog, fă în așa fel încât să se termine, nu-i lăsa pe cei care vin după tine să comită prostii. La revedere, Rachel.

Închide.

Rachel îl sună pe Pete la casa familiei Appenzeller și-i anunță noutățile. Fostul militar e în extaz.

— Nu pot să cred. Sper că e adevărat.

— Și eu sper, spune Rachel. Mă rog la Dumnezeu.

— Și eu.

— Ce face Amelia?

— Doarme în cortul de prințesă.

— Ar fi momentul să închid.

— Ține-mă la curent.

Mai trece o oră.
O oră și cincisprezece minute.
O oră și douăzeci.
O oră și douăzeci și cinci de minute.
— Mă întreb dacă cineva a...
Sună iPhone-ul. Număr necunoscut.
— Alo?
— Mami?
— Kylie, unde ești?
— Nu știu. Mi-au spus să aștept un minut înainte să-mi dau jos masca de pe ochi. Au plecat și m-au lăsat undeva în drum, nu știu pe unde. E întuneric.
— Vezi ceva în jur?
— Ceva mai în față pare să fie o șosea.
— Du-te într-acolo. Of, Kylie, chiar ai scăpat?
— Da, mamă, am scăpat. Vino să mă iei!
— Unde ești, iubita mea? Imediat ce-mi spui unde ești, vin să te iau.
— Cred că văd o firmă luminoasă cu Dunkin' Donuts. E lângă o benzinărie. O văd!
— E deschisă?
— Da, așa cred.
— Du-te acolo și întreabă unde ești. Nu închide. Ai grijă la traversare și rămâi la telefon.
— Nu. Trebuie să închid, mamă. N-au încărcat complet telefonul ăsta. Mai am doar o liniuță din baterie. Te sun de la benzinărie.
— Nu! Kylie! Nu închide! Te rog!
Liniște.
— Nu!
Petrece câteva minute tensionate cu ochii pe telefon. Aparatul sună din nou.
— Sunt bine, mamă. Mă găsești pe Route 101, la restaurantul Dunkin' Donuts de lângă stația Sonoco.
— În ce oraș?
— Nu știu, mamă. Nu vreau să întreb din nou. Pare ciudat să apari la ora asta și să nu știi unde ești.

— Doamne, Kylie, întreabă!

— Mamă, ascultă-mă, caută pe Google. Sunt în New Hampshire pe 101, cum ieşi din I-95.

— Benzinăria Sonoco de lângă Exeter?

— Da. Am văzut un semn pe care scria Exeter.

— Ajung în douăzeci de minute. Poţi să aştepţi douăzeci de minute?

— Da, mamă.

— Cere un pahar cu apă dacă nu ai bani să-ţi iei de mâncare.

— Mi-au dat bani. O să-mi cumpăr o gogoaşă şi o coca-cola. I-am întrebat unde e telefonul meu şi mi-au spus că nu este la ei.

— E la mine, l-am găsit eu, îi răspunde Rachel repezindu-se la maşină.

— Poţi să mi-l aduci?

— Nu acum. Sunt deja în maşină.

— Ce i-ai spus lui Stuart?

— Lui Stuart i-am spus că ai fost bolnavă şi tatălui tău că ai plecat la New York, la bunica. Ah, Doamne, Kylie, chiar tu eşti? Te-ai întors cu adevărat la mine?

— Eu sunt, mami, dar mi-e foame. Mă duc să-mi iau o gogoaşă.

— Nu închide! Ajung într-un minut, adaugă Rachel, dar Kylie a închis din nou.

Autostrada I-95 e foarte aproape, iar Volvo-ul rulează la capacitatea lui maximă, de circa o sută treizeci de kilometri pe oră.

Google Maps o scoate la ieşirea în 101, şi imediat îi apare în faţă benzinăria Sunoco.

Kylie e singură pe un scaun din vitrina gogoşeriei. Părul ei castaniu, feţişoara plină de pistrui, bentiţa argintie. Chiar e ea!

Pare atât de mică şi de fragilă sub luminile puternice.

— Kylie! strigă Rachel. Strecoară maşina într-un loc de parcare, deschide uşile şi se repede înăuntru.

Se strâng în braţe şi izbucnesc în lacrimi.

Plâng în hohote amândouă.

E adevărat.

Chiar se întâmplă.

Şi-a recuperat fetiţa.

Nu se vede nicio săgeată galbenă, pe nicăieri, dar Kylie e cu ea, în lumea ei.

„Îți mulțumesc, Dumnezeule, îți mulțumesc, îți mulțumesc."

— Of, mami, am crezut că n-o să te mai văd.

Lui Rachel nu-i vine să creadă. Parcă lumea nu este destul de mare încât să-i cuprindă toată bucuria și ușurarea.

— Eu am știut că te voi regăsi! Știam c-o să te iau înapoi! îi răspunde strângând-o și mai tare în brațe.

Atât de aproape. Fiica ei, care miroase a fiica ei. Tremură și e rece. Probabil că-i e foame și că e încă speriată.

Lacrimile curg în continuare.

Râuri de bucurie.

O stare de fericire aparte, fără limite.

— Ți-e foame? o întreabă într-un sfârșit pe fetiță.

— Nu. Am mâncat o gogoașă, iar oamenii aceia m-au hrănit bine.

— Ce ți-au dat să mănânci?

— Chestii normale. Cereale și pesmeți de graham.

— Hai, să mergem. Te duc acasă. Ne așteaptă unchiul Pete.

— Unchiul Pete?

— Da, mă ajută.

— Nu i-ai spus lui tata?

— Nu.

— Din cauza lui Tammy?

Rachel aprobă din cap.

— Mi-au zis că dacă vorbesc, am putea fi cu toții în pericol, spune Kylie.

— Așa mi-au zis și mie. Hai să plecăm.

— Am nevoie la toaletă.

— Merg cu tine.

— Nu, mami, nu. Mă descurc singură.

— Nu te mai scap din ochi niciodată.

— Mami, doar nu vrei să intri în toaletă cu mine. Ies într-un minut.

Rachel o conduce la toaleta gogoșeriei și rămâne de pază la ușă. E una dintre acele toalete unisex în care ar fi imposibil să se ascundă cineva care s-o scoată cu forța pe geam sau să-i facă ceva rău, dar

Rachel nu vrea s-o scape din ochi.

Casiera între două vârste îi prinde privirea.

— Ea dumneavoastră? o întreabă.

— Da.

— Era cât pe ce să chem poliția. Am crezut că era fugită de acasă.

Rachel zâmbește și-i scrie lui Pete un mesaj informându-l că fetița e bine.

— Când ajung la adolescență trebuie să stai cu ochii pe ei ca pe butelie. E o vârstă dificilă. Dacă nici eu nu mă pricep, nimeni nu se pricepe... doar am crescut patru fete.

— Eu n-o am decât pe asta mică, îi răspunde Rachel.

— N-aveți voie s-o scăpați din ochi, spune femeia clătinând înțelept din cap.

— Nici nu știți ce dreptate aveți.

Când Kylie iese din baie, Rachel o îmbrățișează din nou. Ies din benzinărie ținându-se de mână.

— Vreau să fac un duș lung și cald când ajung acasă, îi spune fetița când intră în mașină.

— Sigur. Tot ce-ți dorești.

— Mă simt murdară.

— Ești bine? Te-au atins? Ți-au făcut ceva?

— Hm, nu, adică... da. Bărbatul, ieri. Ce zi e azi?

— Duminică dimineața, cred.

— Am încercat să fug și mi-a dat o palmă, spune Kylie ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dumnezeule! Te-a lovit? strigă Rachel.

— Da. Și partea amuzantă e că el era personajul pozitiv. Ea era rea. Îmi era frică de ea, scâncește Kylie cu ochii plini de lacrimi.

Rachel o strânge la piept.

— Hai acasă, vreau să-mi văd pisica și pe unchiul Pete.

Rachel pornește motorul, aprinde farurile și o ia spre sud.

— Mai e ceva, mami.

— Ce?

Rachel simte cum i se strânge inima.

— Nu sunt sigură, dar cred că au împușcat un polițist. Un agent statal ne-a tras pe dreapta și cred că l-au împușcat.

— Da. Rachel aprobă din cap gânditoare. Am auzit la radio o știre că un polițist din New Hampshire a fost împușcat sâmbătă dimineață.

— A murit?

— Nu știu, minte Rachel.

— Trebuie să mergem la poliție, mami.

— Nu! Este prea periculos. Ne-ar omorî pe toți. O să ne vâneze și o să ne ucidă unul câte unul. Pe mine, pe Pete, pe tatăl tău, pe toți. Nu putem spune și nu putem face nimic, Kylie.

— Și atunci?

— Nu facem nimic. Stăm liniștite și încercăm să uităm toate astea.

— Nu!

— N-avem încotro, Kylie. Îmi pare rău, dar nu avem altă soluție.

Zece minute mai târziu, când ajung pe Plum Island, îl găsesc pe Pete așteptându-le. O ia în brațe pe Kylie când coboară din mașină și o învârte în aer.

— Draga mea, ești în siguranță! spune el ducând-o spre casă.

Eli sare pe canapea, Kylie îl ia în brațe, îl mângâie și-l pupă.

— Cum e...? îl întreabă Rachel pe Pete.

— E bine, doarme. Mă întorc acolo în cinci minute. Voiam neapărat să vă văd.

— Unchiule Pete! exclamă din nou fetița.

Rachel se așază lângă ea și Pete ia loc în partea cealaltă. Eli toarce în poala stăpânei lui. „E un miracol”, își spune. Câteodată, copiii se întorc acasă, dar, de cele mai multe ori, nu. Mai ales fetițele.

— Știi ce s-a întâmplat? îl întreabă Kylie pe Pete.

— Da, am ajutat-o pe mama ta.

— Îmbrățișare de grup, le cere fetița plângând din nou.

Pete le înconjoară pe amândouă cu brațele.

— Nu-mi vine să cred. Credeam că voi rămâne un milion de ani în subsolul acela puturos.

Rămân așa câteva clipe bune, până ce Kylie ridică ochii și le zâmbește.

— Mi-e foame.

— Orice vrei tu.

— Pizza?

— Bag imediat una la microunde.

Încearcă să se ridice, dar fetița nu-i dă drumul.

— Ești bine, Kylie? Ți-au făcut vreun rău? o întreabă Pete.

— Bărbatul m-a lovit când am încercat să evadez. Chiar a durut.

— La naiba! scrâșnește Pete. Pumnii i se încleștează pe lângă coapse.

— Cred că te-a speriat îngrozitor, oftează Rachel.

Le povestește totul.

O lasă să vorbească. Dacă vrea să vorbească despre asta, cu atât mai bine. „Nu e genul care să țină în ea, slavă Domnului", își spune Rachel. O mângâie pe păr și-i zâmbește încurajator.

Când Pete pleacă la casa familiei Appenzeller să se ocupe de Amelia, ea se duce la bucătărie să pregătească pizza.

Kylie urcă în dormitor, bucuroasă să-și regăsească lucrurile.

— Mami, pot să le dau un mesaj lui Stuart și celorlalți prieteni ai mei?

— Da, dar trebuie să le spui că ai avut un deranjament la stomac. Da?

— Am înțeles, dar ce-i spun tatei?

— Pe toți dracii! Asta-i altceva. Tatălui tău o să-i spui că ai fost la New York.

Îi explică toată povestea cu Tammy, cu fostul ei soț și cu bunica.

— Vreau telefonul!

— N-am putut să scriu în locul tău, pentru că nu ți-am știut parola.

— E atât de simplă: doi-unu-nouă-patru.

— Ce e asta?

— Data de naștere a lui Harry Styles! Ah, mamă, am un milion de mesaje.

— Trebuie să le spui tuturor că ai fost bolnavă.

— Așa fac. Dar luni vreau să mă duc la școală. Ce zi e mâine?

— Luni.

— Vreau să merg la școală.

— Nu cred că e o idee bună. Aș vrea să te vadă un doctor.

— Sunt bine. Vreau la școală! Vreau să-mi văd colegii.

— Ești sigură?

— Nu vreau să mai stau încuiată în casă.

— Bine, dar nici gând să te mai duci cu autobuzul școlii. Ce naiba a fost în capul meu când te-am lăsat?

— Hei, unde este iepurașul meu de pluș? Unde e Marshmallow?

— Ți-l aduc înapoi la noapte.

— Nu s-a pierdut?

— Nu.

Kylie le scrie tuturor prietenilor din contacte, deși probabil dorm. Stau amândouă în pat și urmăresc clipuri favorite, ca „Take on Me” al celor de la A-ha, Monty Python cu dansul peștilor, o duzină de clipuri ale formației Brockhampton și partea din *Supa de rață* unde Groucho se sperie de propria reflexie.

Kylie face duș și cere să rămână singură. Când urcă să o verifice, Rachel o găsește dormind buștean. Se prăbușește pe canapea și începe să suspine.

La șase dimineața apare Pete, care pune un braț de bușteni pe foc.

— Totul e în regulă acolo?

— Da, Amelia doarme în continuare.

Pete face un ibric de cafea și se așază amândoi în fața focului.

Totul e la fel ca înainte. Vasele de pescuit ies spre Merrimack. La radio, pe WERB, e Bernstein. Ziarul *The Globe* îi este livrat în punguța lui de plastic, ca de obicei.

— Nu-mi vine să cred că e înapoi acasă. Au fost momente când am crezut că am pierdut-o pentru totdeauna.

Se uită cum buștenii se înroșesc, se albesc și se transformă încet în cenușă. Telefonul lui Rachel începe să sune. Număr necunoscut. Îl pune pe speaker.

Vocea aceea distorsionată, Lanțul, îi vorbește din nou:

— Știu la ce te gândești. E ceea ce-i trece prin cap oricui când își regăsește ființa iubită. Crezi că poți să eliberezi ostaticul și să dai uitării toată povestea. Problema e că nu te poți opune tradiției. Știi ce este o tradiție, Rachel?

— Ce vrei să spui?

— O tradiție este un argument viu. Un argument viu pentru o practică ce a început cu mult înainte. Dacă te joci cu Lanțul, ne vom întoarce împotriva ta și a familiei tale. Poți să fugi din țară, să te duci în Arabia Saudită sau în Japonia, unde vrei. Poți să-ți schimbi numele,

să-ţi iei o identitate complet diferită, te vom găsi întotdeauna.

— Am înţeles.

— Ai înţeles? Aşa sper. Pentru că nu s-a terminat. Se termină numai atunci când oamenii pe care i-ai recrutat îşi fac treaba fără greşeală, la fel ca cei pe care-i recrutează ei la rândul lor. N-am mai avut de mult o defecţiune pe Lanţ, dar se mai întâmplă. Unii îşi închipuie că pot învinge sistemul. Nu pot. Nimeni nu poate, şi nu vei fi tu aceea.

— Familia Williams...

— Au mai încercat şi alţii. Nimeni nu a reuşit.

— Mă voi ţine de cuvânt.

— Aşa să faci. Ţi-am virat în cont zece mii de dolari în dimineaţa asta – zece la sută din banii plătiţi de familia Dunleavy. I-am luat exact din acelaşi cont în care ai trimis şi tu banii. Nu ştiu cum vei explica provenienţa sumei autorităţilor federale. Chiar dacă scapi de asasinii noştri – şi nimeni nu a scăpat până acum –, transmitem mai departe informaţia şi te duci la închisoare. Poliţia va fi convinsă că eşti creierul unei reţele complexe de răpiri de minori. Eşti inteligentă. Ai înţeles ce te aşteaptă?

— Da.

— Bun. Probabil n-o să ne mai auzim niciodată. La revedere, Rachel. A fost o plăcere să facem afaceri împreună.

— N-aş putea spune acelaşi lucru.

— Ar fi putut fi mai rău, mult mai rău.

La finalul convorbirii, Rachel e străbătută de un frison puternic. Pete o ia în braţe. E atât de palidă, de slabă şi de fragilă, iar inima îi bate atât de repede! E ca o pasăre rănită pe care o pui într-o cutie de pantofi şi o îngrijeşti, sperând că într-o zi se va face bine şi va putea să zboare din nou.

36

Duminică, ora 16.00

În sfârşit, Kylie coboară la parter. Într-o mână cu iPad-ul, în cealaltă cu telefonul şi cu motanul Eli pe umăr.

— Am o sută cinci zeci de notificări pe Facebook, Instagram şi Twitter, anunţă, încercând să pară entuziastă.

Rachel zâmbeşte, căci s-a zis cu planurile ei de izolare din calea tehnologiei și a platformelor sociale. Kylie îi răspunde la zâmbet. „Amândouă ne prefacem, spre binele celeilalte", își spune.

— Ești o tipă populară.

— Am vorbit cu Stuart, toată lumea pare să creadă povestea cu infecţia stomacală. I-am dat un mesaj şi bunicii. E bine. Tatei i-am trimis un e-mail.

— Îmi pare rău că te-am pus să faci toate astea.

Kylie aprobă din cap, dar nu răspunde: „Nu e nicio problemă", pentru că nu este în regulă să-ți îndemni fiica să-și mintă prietenii și familia.

— Ai fost atentă la ce le-ai scris?

— Da.

— Dacă scapi un singur cuvânt pe platformele de socializare, toată lumea va citi.

— Am înțeles, mamă. Nu pot spune nimic, niciodată, nimănui, da?

— Nu... ți-e bine, draga mea? o întreabă Rachel mângâind-o pe obraz.

— Nu prea. Mi-a fost tare frică acolo, jos. Câteodată mă gândeam că o să – cum să spun – *dispar?* Știi, ca atunci când unii oameni cred că dacă ieși din cameră încetezi să mai exiști.

— Solipsism?

— La asta mă gândeam când stăteam încuiată acolo, în pivniţă, că nimeni nu se mai gândește la mine, deci am început să nu mai exist.

— N-am făcut altceva decât să mă gândesc la tine, tot timpul! În fiecare minut şi în fiecare secundă, în fiecare zi.

— Apoi, mă gândeam că poate cei doi mă vor abandona încuiată

acolo. Că-și vor imagina că au fost descoperiți și vor fugi, mâncarea și apa mi se vor termina și o să mor.

— N-aș fi lăsat în ruptul capului să ți se întâmple așa ceva. Te-aș fi găsit cu orice preț.

Kylie încuviințează din cap, dar Rachel își dă seama că rămâne neîncrezătoare. Cum ar fi putut-o găsi? Nu avea cum. Fiica ei ar fi rămas încuiată acolo pentru totdeauna.

Kylie se duce la ușa de sticlă și se uită afară, spre mlaștină.

— Când fac „flip-flop", șlapii tăi vorbesc în onomatopee, încearcă Rachel să înveselească atmosfera.

Kylie se întoarce perfect serioasă spre ea.

— Mamă?

— Da.

— Mi-au spus că nu mă pot elibera dacă nu continui Lanțul.

Rachel lasă privirea în jos. Nu poate minți, n-ar face decât să înrăutățească situația.

— Mamă?

— Da, așa este.

— Adică, stai... doar nu ai... îngaimă Kylie privind-o șocată.

— Îmi pare rău, n-am avut de ales.

— Ai răpit pe cineva?

— Da. Am fost obligată să răpesc un copil.

— Încă îl mai ții ascuns?

— Da. Nu-l pot elibera dacă Lanțul nu continuă.

— Dumnezeule! strigă fiica ei, cu ochii măriți de groază. Unde?

— Am găsit... am găsit o casă goală, de cealaltă parte a bazinului. O casă cu pivniță.

— Acolo e acum? Singur?

— E cu Pete.

— O fată sau un băiat?

— Cu cât știi mai puține cu atât mai bine.

— Vreau să știu!

— O fetiță, spune Rachel, simțindu-se copleșită de valuri de rușine.

Valuri maronii, de culoarea rahatului.

— N-o poți lăsa să plece?

Rachel își stăpânește cu greu un acces de greață și tendința de a da bir cu fugiții. O privește adânc în ochi și clatină din cap.

— Nu... nu putem să mergem la FBI, să le spunem să ne ascundă și să ne dea noi identităţi sau așa ceva?

— Nu-i așa de simplu. Noi am răpit pe cineva – adică, eu am răpit pe cineva –, așa că aş ajunge la închisoare. Iar viaţa ta va fi în pericol. Oamenii aceia mi-au spus că Lanţul nu a fost rupt niciodată, și îi cred. Mi-e teamă că ne vor găsi oriunde am încerca să ne ascundem. Nu-mi pot asuma acest risc.

— Pot să o văd pe fată? Pot vorbi cu ea?

Rachel se cutremură la gândul de-a o târî și mai mult în mizerie.

— Nu, tu du-te la şcoală. Eu și cu Pete ne vom ocupa de toate.

— Cum o cheamă?

— E mai bine să nu știi.

— Marshmallow este la ea?

— Da.

Rachel încearcă s-o ia în brațe, dar fata se smucește.

— Nu mă atinge!

— Îl voi aduce înapoi pe Marshmallow...

— Nu contează! Nu e vorba de el, ci de ceea ce ai făcut! Cum ai putut să răpești pe cineva, mamă? Cum ai putut să faci așa ceva?

— Nu știu. A trebuit să o fac.

— Ai rănit-o în vreun fel?

— Nu. Nu chiar... ezită Rachel, simțind cum se scufundă în râul de minciuni și de rușine.

— Cum ai putut să faci așa ceva, mamă?

— Nu știu.

Kylie face un pas în spate, apoi încă unul, până dă cu spatele de ușa de sticlă.

Rachel își privește unghiile murdare și, când ridică ochii, își surprinde imaginea reflectată. Arată ca un profet slăbănog, dus cu pluta, care încearcă să aducă o oiță rătăcită înapoi la turmă. Nu. E mai rău decât atât. E un diavol care își târăște propria fiică în Hades. Este opusul blândei și bunei Demetra. A făcut-o pe Kylie să mintă, a făcut-o complice la crimă. Între ele s-a căscat un hău de netrecut. Nimic nu va mai fi ca înainte.

Se uită în ochii trădați, plini de lacrimi ai fetiței.

I se pare că simte un miros scârbos, de sulf, în aer. Nu, încă n-au scăpat din iad. Mai au mult de tras, luni, poate chiar ani de zile.

— Ai fost obligată s-o faci ca să mă salvezi?

— Da.

— Tu cu unchiul Pete?

— Da.

Kylie deschide ușa, și vântul rece, dinspre bazinul inundabil, se strecoară în casă.

— Putem să ieșim afară?

— E frig.

— Ne putem înfășură într-o pătură. Nu vreau să mai stau înăuntru. Vreau afară.

Ies amândouă pe terasă.

— Pot să te iau în brațe? o întreabă timid Rachel.

— Da, se aude vocea ca un scâncet a fetiței.

Se ghemuiește în brațele mamei ei, în fotoliul Adirondack, sub o pătură, cu cordonul lung al rochiei lui Rachel înfășurat pe deasupra ca un cordon ombilical. Nu vorbesc. Doar stau acolo.

Asfințitul aruncă un șir de lumini roșii și galbene peste valea râului Merrimack. E tot mai frig și, când încep să se vadă stelele, mama și fiica sunt înghițite în noapte. În ceea ce va fi o noapte lungă, îngrozitoare.

37

Duminică, ora 22.45

Instinctul nu a înşelat-o. Lanţul a început să se gripeze. De fapt, instinctul ei a avut *parţial* dreptate. Cu toate acestea, problema nu este Rachel Klein. Problema nu este nici Helen Dunleavy. Numele problemei este Seamus Hogg. Folosind tehnicile standard de spionaj, i-a piratat telefoanele şi i-a citit e-mailurile. Seamus i-a scris unui unchi de-al lui, Thomas Anderson Hogg, care locuieşte în Stamford, Connecticut, cerându-i să se întâlnească la Starbucks, în Stamford, a doua zi de dimineaţă la ora zece.

Thomas Anderson Hogg este un fost şerif[11], acum la pensie.

Seamus se pregăteşte să ciripească.

Nici măcar la poliţie, ci la nenorocitul de U.S. Marshals Service.

Se uită din nou la informaţiile referitoare la Rachel. O verigă neinteresantă, dar foarte eficientă până acum. A lucrat ca la carte. A plătit rapid răscumpărarea, a plătit şi suprataxa la răscumpărare, are la activ o răpire de succes.

E bună, e capabilă. O ajută fostul ei cumnat. Alt profil interesant. Puşcaş marin lăsat la vatră, a fost cât pe ce s-o păţească după incidentul de la Camp Bastion, din septembrie 2012. Nu a obţinut pensie, trăieşte doar din venitul minim destinat veteranilor. A fost arestat în Worcester, Massachusetts, în 2017, pentru posesie de droguri de risc înalt. Procurorul a renunţat însă la acuzaţii. Portretul din cazier este cel al unui bărbat bântuit, încrâncenat, îmbătrânit prematur.

Oare le dă o mână de ajutor şi fostul soţ? Îl caută pe Google pe Marty O'Neill.

Tipul arată bine. Chiar foarte bine. E surprinsă că n-a dat peste el până acum. Rezervorul de burlaci arătoşi din Boston este surprinzător de sărac. Licenţiat de la Harvard, avocat, umblă cu o blondă vulgară. Născut la Worcester, locuieşte la Boston, a devenit

[11] Agent al U.S. Marshals Service, agenţie federală americană ţinând de Departamentul Justiţiei.

partener într-o venerabilă societate de avocați, Banner and Witcoff. Clar, deșteptul familiei.

Ei bine, să vedem cum vor jongla împreună cu mingea asta înaltă.

Intră în aplicația Wickr și îi scrie un mesaj lui Rachel:

„Seamus Hogg trădează. Se pregătește să ne toarne. I-a scris unchiului său, fost șerif. Se întâlnesc mâine la zece dimineața la Stamford, Connecticut. Evident, nu putem permite ca întâlnirea să aibă loc. Familia Dunleavy a dat-o în bară. Au ales o țintă nesigură. Eșecul lor este eșecul tău, Rachel. Ucide ostaticul și alege altul sau amintește-le tuturor că acum fac parte din Lanț. Dacă nu faci nici una, nici alta, tu și familia ta veți suferi consecințele. Știm unde locuiești. Te vom găsi oriunde ai încerca să te ascunzi.”

38

Duminică, ora 22.59

Oceanul e negru. Cerul e negru. Firicele de stele palide. Rachel fumează o ţigară pe terasă, când aude telefonul. Un mesaj pentru ea, pe aplicaţia Wickr.

Îl citeşte, îl digeră, intră în panică, se calmează, pune mâna pe un telefon de unică folosinţă, îl sună pe Pete la casa familiei Appenzeller şi îi citeşte mesajul.

— De problema asta n-ar trebui să se ocupe soţii Dunleavy?

— Ba da, dar nenorociţii m-au contactat *pe mine*. Astea sunt repercusiunile despre care vorbeau, Pete. Dacă familia Hogg calcă pe bec, înseamnă că familia Dunleavy a dat-o în bară, deci eu trebuie s-o omor pe Amelia Dunleavy și să aleg o nouă ţintă, altfel Lanţul vine peste mine.

— Așteaptă-mă acolo. Vin acum. Amelia doarme liniștită.

Rachel sună la Helen Dunleavy, dar nu răspunde nimeni și, până la urmă, intră robotul. Mai formează o dată, cu același rezultat. Așteaptă un minut și sună din nou, tot nimic – târfa împuţită a murit sau și-a închis telefonul.

Și computerul de acasă e închis. Nicio urmă a celorlalte dispozitive electronice. Ce naiba se întâmplă cu ei? Ce naiba?

Deschide din nou Wickr și trimite un mesaj la 2348383hudykdy2: „Soţii Dunleavy nu răspund la telefon”.

Răspunsul vine imediat: „Asta nu este problema noastră, Rachel. Asta este problema ta.”

O clipă mai târziu își face apariţia Pete.

— Ce-au zis?

— Niciun răspuns. Nenorociţii și-au închis telefoanele.

— Și ce facem?

— N-am de gând s-o omor pe Amelia și s-o iau de la capăt.

— Sigur că nu.

Pete speră că Rachel nu-i observă ochii sticloși. S-a injectat de vreo cincisprezece minute. Credea că va petrece o noapte liniștită și

organismul îi urla după opiacee. A cedat în bucătăria familiei Appenzeller.

— Pete? îl trezește ea la realitate.

— Nu mai am nicio idee, îi răspunde plat.

— Mergem acum, în noaptea asta, la familia Dunleavy și le spunem să-și aducă ținta pe linia de plutire.

— Sună-i.

— Nu pot să-i sun! Nu răspund la telefon. Tu ești atent la ce-ți spun?

— Cine își închide telefonul când i-a fost răpit copilul?

— Poate că sunt morți deja. Poate că repercusiunile s-au declanșat și noi suntem următorii pe listă?

— Mă duc să pregătesc echipamentul, spune Pete oftând din rărunchi.

Rachel se duce în camera lui Kylie. Fetița nu doarme, stă cu iPad-ul în brațe.

— Îmi pare rău, iubito, dar nu ești în siguranță aici, în noaptea asta. S-a întâmplat ceva cu Lanțul.

— Ce? Vin să ne omoare pe toți?

— Nu. Nu încă. Trebuie să rezolv ceva. O să te duc la familia Appenzeller. Acolo vei fi la adăpost.

— Vor să mă ia înapoi, nu-i așa?

— Nu, nici gând. Ești în perfectă siguranță. E doar o măsură de precauție. Unchiul Pete și cu mine ne vom ocupa de toate. Hai, împachetează-ți câteva lucruri.

Rachel și Kylie ajung la casa familiei Appenzeller și se strecoară înăuntru pe ușa din spate. Pete le așteaptă în bucătărie, cu pistolul de calibru .45 și pușca lui Rachel.

Fetița aruncă o privire lungă spre arme, înghite cu greu și îl îmbrățișează.

— Fetița este aici? o întreabă pe mama ei.

Rachel aprobă din cap.

— Unde?

— La subsol. Doarme, îi răspunde Pete.

— Noi trebuie să plecăm. Nu cred că Amelia se va trezi, dar, dacă trebuie să cobori la ea, pune-ți asta pe față, îi spune Rachel dându-i

una dintre măștile de schi.

— Ca să nu mă poată recunoaște, observă Kylie fascinată și șocată în același timp.

— Aș fi dat orice ca să nu te implicăm, dar, dacă începe să plângă, cred că vei fi nevoită să te duci la ea, să o liniștești. Nu trebuie să facă prea mult zgomot, adaugă Rachel după o scurtă pauză.

— Cred că va dormi neîntoarsă până mâine dimineață. A sărit coarda vreo oră, spune Pete.

— Voi unde vă duceți?

— Trebuie să rezolvăm o urgență.

— Ce fel de urgență?

— Nu e nimic grav, iubito, dar avem nevoie de tine să rămâi aici și să ai grijă de Amelia.

— Trebuie să-mi spuneți totul!

Rachel acceptă. O merită.

— Una dintre familiile din Lanț vrea să se ducă la poliție. Trebuie să-i oprim. Dacă depun plângere, vom fi toți în pericol.

— Deci, unde vă duceți?

— La Providence.

— Vă duceți acolo ca să le spuneți să plătească răscumpărarea și să facă tot ce ați făcut și voi?

— Da.

— Și dacă... dacă nu vă mai întoarceți?

— Dacă nu ne întoarcem până mâine dimineață, sună-l pe tatăl tău. Spune-i să vină și să te ia de aici. Rămâi în casă. Nu te duce acasă. Când Marty ajunge aici, spune-i totul. Până atunci, ține-ți telefonul închis.

Kylie o aprobă solemn.

— La ce oră de dimineață?

— Dacă nu dăm niciun semn până pe la unsprezece, să spunem, înseamnă că probabil misiunea a fost compromisă, îi răspunde Pete.

— Adică, sunteți morți?

— Nu neapărat. Doar că ceva a mers prost, îi răspunde Rachel, conștientă că scenariul morții este cel mai probabil.

Kylie îi îmbrățișează pe amândoi.

— O să mă descurc și o să am grijă de micuță.

Fiica ei tocmai a fost cooptată într-o infracţiune de răpire. Rachel se simte murdară și furioasă. Nu-și permite luxul să se lase pradă acestor sentimente. Are prea multă treabă și timpul trece. Își șterge rapid lacrimile de pe obraji.

— Să-i dăm drumul, Pete! Conduc eu.

39

Duminică, ora 23.27

Mlaştină în stânga, smârcuri în dreapta. Farurile pe faza lungă, miros de ulei pentru arme, transpiraţie şi frică. Nimeni nu vorbeşte. Rachel e la volan, iar Pete pe locul din dreapta cu puşca între picioare.

Beverly, Massachusetts.

Case vechi, din lemn. Castani. Din când în când, câte un bloc. Linişte. Lumină spectrală emisă de televizoare şi alarme antiefracţie.

Plictisul ucigător al suburbiei burgheze. Lor le convine. Mai puţini băgători de seamă pe străzi.

Poseidon Street.

În casa familiei Dunleavy nu se vede nicio lumină.

— Du-te după colţ, nu te opri.

Rachel se execută și parchează o stradă mai departe.

Liniște. Nimeni prin preajmă. O singură întrebare: De ce nu răspunde Helen Dunleavy la nenorocitul de telefon?

Lui Rachel îi vine în minte imaginea cu întreaga familie Williams, legată de scaune în bucătărie, cu gâturile tăiate.

— Am putea intra în curte ascunși de boscheţii aceia și apoi pe ușa din spate, propune Pete.

— Cum?

Pete scoate la iveală o rangă și un kit de lăcătușerie.

— Dacă trebuie s-o facem...

— Am mers prea departe, nu mai putem da înapoi.

„Am mers prea departe” e modul politicos de a spune că va trebui să intre iarăşi în pielea lui Lady Macbeth. Să joace rolul, să creadă în el. Să fie una cu personajul. Pentru Pete, pentru ea, pentru Kylie. Sunt în joc vieţile lor.

— Am un emiţător de unde electromagnetice cu care le pot dezactiva alarma, dacă există. După ce am intrat, folosim pistoalele, îi spune Pete dându-i din torpedo revolverul de calibru 38.

Armele. Tufişurile din parc.

Pete se străduiește din greu să sară peste gardul din partea de nord a proprietății familiei. Rachel îl privește uluită. Ce se întâmplă cu el? Se întreabă din nou dacă nu cumva se droghează sau dacă nu are vreo rană ascunsă. Trebuie să se poată baza pe el sută la sută.

— Pete, ești bine?

— Da! Perfect. Tu?

Îl privește lung în întuneric, fără să mai zică nimic.

— Ar trebui să ne punem în mișcare, nu?

— Sigur.

Curtea din spate a casei Dunleavy. Nimic deosebit. Jucării, mobilier de grădină, un leagăn. Ușa din spate, care duce în bucătărie.

— Hai! zice Rachel.

Lanternele sunt aprinse, Pete pune în funcțiune emițătorul de unde electromagnetice. Își face de lucru cu yala, mâna dreaptă îi tremură puțin.

— Te descurci?

— Da. Am mai făcut-o. Crede-mă, nu va rezista prea mult avansurilor mele.

Trec trei minute, patru.

— Ești sigur?

În sfârșit, încuietoarea cedează. Pete învârte de mâner. Lanțul de siguranță nu este pus, nu se declanșează nicio alarmă.

— Suntem OK? întreabă Rachel.

Își trag măștile de schi și intră în bucătărie. Rachel își aprinde lanterna și examinează camera.

Niciun cadavru, niciun asasin.

— Știm unde mergem? îl întreabă în șoaptă.

— Da, urmează-mă.

O ia după el pe scări.

Mochetă pe jos, tablouri pe pereți. În capătul scărilor, un ceas mare și o oglindă cât peretele, care o sperie pentru o secundă când vede imaginea unei femei înarmate.

— Primul dormitor pe dreapta, șuieră Pete.

Intră în încăpere. Miros de trupuri și de băutură. O femeie sforăie pe pat. Razele lanternelor scotocesc prin colțuri. Nu mai e nimeni în cameră. Pete se apropie de pat pe vârfuri, acoperă cu mâna gura

femeii, care începe să geamă și să se agite.

Rachel verifică baia în timp ce Pete înăbușă țipetele femeii cu palma lui mare.

— Liber.

— Tu ești Helen Dunleavy? Dă din cap dacă da sau nu.

Femeia aprobă frenetic prin gesturi.

— Unde e soțul tău? Îmi răspunzi printr-un singur cuvânt, numele camerei. Încet. Dacă țipi sau dacă scoți o vorbă în plus, te împușc în cap.

— Subsol, croncăne Helen.

— Am încercat să-ți telefonez. Îmi recunoști vocea? o întreabă Rachel.

— Tu ai răpit-o pe Amelia, spune Helen izbucnind în plâns.

— Unde este puștiul? Unde e Henry Hogg?

— Subsol.

— Cu soțul tău?

— Facem cu rândul să-l...

Rachel îi aruncă o privire lui Pete.

— Adu-l aici pe soț. Eu rămân cu ea.

Aprinde luminile din dormitor și îndreaptă revolverul de calibrul 38 spre capul femeii, în timp ce Pete coboară.

— Ce-i cu telefonul tău? oftează Rachel. De ce e închis? De ce nu dormi cu el sub pernă, așa cum ar face orice persoană responsabilă în locul tău?

— Nnnu... nu știu. Nu este acolo, pe comodă? Chipul lui Helen exprimă epuizare și groază. Ochii îi sunt adânciți în orbite și lipsiți de expresie. Măcar atâta lucru, își spune Rachel.

Telefonul e complet descărcat.

— Ai uitat să-l pui la încărcat.

— Nnnu... n-am știut...

— Dormi buștean când fiica ta este în mâinile unor străini? Ce naiba se întâmplă cu tine?

— Doar... doar mă odihneam puțin, începe să explice, dar deschiderea ușii dormitorului o întrerupe.

Mike Dunleavy intră cu mâinile sus. Nu seamănă cu pozele de pe Facebook. Pare mai bătrân, mai albit la tâmple, mai gras și mai prost.

Parcă trebuia să fie un fel de şmecher plin de bani. Seamănă cu orice tată tembel care îşi lasă copiii să aştepte în stradă fiindcă a uitat că era rândul lui să-i ia de la şcoală. Nici nu e de mirare că clovnii ăştia ridicoli au dat-o în bară. Cum naiba au reuşit să răpească pe cineva? Poate mint, de fapt.

— Copilul e acolo?

— Ah, da, îi răspunde Pete lăsând să-i scape un fel de fluierat prin care îi dă de înţeles că priveliştea din pivniţă nu e prea plăcută.

— Voi aţi răpit-o pe Amelia? întreabă Mike cu un accent englez abia perceptibil.

— Da, e la noi.

— E bine? întreabă Helen disperată.

— Da. Avem grijă de ea.

— Ce căutaţi aici? Am făcut tot ce ne-aţi cerut.

— Nu, aţi greşit. Am încercat să vă sun, dar telefonul e mort şi computerul e închis.

Helen o priveşte ciudat acum. „Dacă o aud că spune ceva de genul «cred că ştiu cine eşti», o să trebuiască s-o omor pe loc, pentru numele lui Dumnezeu”, se gândeşte Rachel.

— E o problemă cu familia Hogg, nu-i aşa? Au făcut ceva? întreabă Helen.

— Sunt pe cale să facă ceva, îi răspunde Pete.

— Vai, Doamne! Ce vor să facă?

— Unchiul lui Seamus a fost şerif. Se întâlnesc mâine la Stamford, o informează Rachel.

— Şi... şi ce înseamnă asta? întreabă Helen îngrozită.

— Teoretic, înseamnă că trebuie să-l omorâţi pe micul Henry şi să căutaţi altă ţintă. Altfel, noi vom fi obligaţi s-o omorâm pe Amelia şi să căutăm alt ostatic. E foarte simplu. Nu voi permite Lanţului să se apropie de familia mea sau de mine. S-a înţeles?

— Trebuie să existe o altă cale... începe Mike.

— Există. Noi trei ne suim în maşină şi facem o excursie la Providence, ca să-i explicăm câteva lucruri domnului Hogg în persoană.

— Noi trei? întreabă Pete.

— Noi trei. Nu putem avea încredere în clovnii ăştia.

Se întoarce spre doamna Dunleavy.

— Tu stai aici și păzești copilul. Soțul tău vine cu noi. Luăm mașina ta. E un BMW, parcă?

— Da.

— Sper că e destul de rapid. Încalță-te naibii! Și caută-l pe Boo. Avem nevoie de Boo.

— Boo? se miră Mike.

— Ursulețul de pluș al Ameliei. Îl vrea cu orice preț.

Helen se execută și aduce jucăria.

— Dacă în absența noastră suni la poliție sau îi avertizezi pe ceilalți, Amelia e moartă. O vor ucide, apoi vă vor ucide pe tine și pe Toby. Ai înțeles?

Helen dă din cap că da. Ies ca să ia BMW-ul lui Mike. E o mașină masivă, neagră, construită cu atenție la detalii. Modelul rezervat de Standard Chartered pentru cei care îi aduc profit. Luxoasă, confortabilă, rapidă.

Mike îi dă cheia, și Rachel se instalează la volan.

Cei doi bărbați se așază în spate.

Învârte cheia în contact, iar motorul învie cu un mârâit de bas.

Se uită în oglinda retrovizoare. Pete pare încă puțin confuz. Mike face pe el de frică. Îi poate controla pe amândoi. Îi va ține sub control pe amândoi.

— Centurile! le ordonă.

40

Duminică, ora 23.59

Se încadrează în trafic.

Autostrada fredonează. Autostrada cântă. Autostrada sclipeşte. E ca o viperă ce se târăşte spre sud.

Diesel şi benzină.

Apă şi lumină.

Filamente de sodiu şi neon.

Interstate 95 la miezul nopţii. Coloana vertebrală a Americii, altoiul vieţilor, destinelor şi istoriilor ce n-au nimic în comun.

Autostrada şerpuieşte. Autostrada visează. Autostrada este introspectivă.

Toate aceste fire de viaţă întreţesute în noaptea rece.

Oraşe şi ieşiri alunecă în spate. Tot atâtea posibilităţi închise, cărări blocate. Peabody. Newton. Norwood.

Harta Google își desenează propria diagramă astrologică.

Pawtucket.

Providence.

Ieşirea către Brown University. Ţinutul lui Lovecraft. Un vechi drum de diligenţe spre East Providence. Case mari. Case și mai mari.

Maple Avenue. Bluff Street. Narragansett Avenue.

— Am ajuns, zice Mike.

— Aici e?

— Da.

Trec prin faţa unei case mari, urâte, stil Tudor în răspăr, un fel de McMansion de la începutul anilor 2000, asemănătoare cu proprietăţile din jur.

Parchează puţin mai sus pe stradă.

— Intrăm prin spate sau prin faţă? întreabă Rachel.

— Greu de spus, mormăie Pete. Nu ştim nimic despre câini, alarme și altele asemenea.

— Atunci, prin spate.

Ies din BMW, ocolesc spre partea din spate a terenului familiei

Hogg și escaladează un gard metalic. Niciun dulău nu se repede la ei, nu se aprind lumini, nu sunt întâmpinați cu focuri de armă.

Intrarea din spate pare solidă, dar mai este o ușiță cu geam ce duce la un fel de magazie lipită de casă. E închisă din interior cu un ivăr, vizibil de cealaltă parte. Pete pornește emițătorul de unde electromagnetice și sparge geamul.

Așteaptă speriați o reacție, un țipăt, o lumină ce se aprinde.

Nimic.

Intră în mica magazie, plină de cizme de cauciuc și de pelerine de ploaie.

Aprind lanternele.

Așa cum sperau, din camera ce servește pentru depozitarea echipamentelor murdare de noroi se poate intra în bucătărie și de acolo în sufrageria cu tablouri pe pereți.

Fasciculul lanternei lui Rachel surprinde un portret de familie. Doi băieți, un bărbat și soția lui. Bărbatul este înalt, cu părul negru lins pe spate. Femeia e mică, pufoasă, atractivă, genul cumsecade. Băieții sunt cam de aceeași vârstă, la începutul adolescenței. Unul din ei stă într-un scaun cu rotile. Ce le-o fi venit soților Dunleavy să-l răpească pe handicapat? De ce și-au complicat așa misiunea?

Ce fel de om răpește un copil bolnav?

Dar ce fel de om răpește o fetiță căreia alunele îi provoacă șocuri anafilactice mortale?

Ce fel de om răpește un copil?

Intră într-o sală de jocuri, dotată cu o masă de biliard mare, o țintă de darts și o consolă Nintendo Wii. Familia Hogg pare să fie bogată, cel puțin.

— Ține tu ăsta, spune Pete absent întinzându-i lui Mike un pistol de calibrul nouă milimetri.

Rachel se uită la el șocată. De ce naiba...

Mike se întoarce imediat spre ea și-i lipește arma de tâmplă.

— Acum, târfă împuțită, e rândul tău s-o pățești. Dă-i drumul Ameliei acum, sau...

— Sau ce? îl repede Rachel. Crezi că suntem atât de proști încât să-ți dăm o armă încărcată?

Mike se uită șocat la pistol.

— Eu...

Rachel îi smulge arma din mână și i-o înapoiază lui Pete, care înțelege, în sfârșit, ce prostie a făcut.

Înfige în obrazul lui Mike propriul ei revolver de .38.

— Tot nu te-ai prins cum merge treaba, nu? Chiar dacă ți-aș da-o pe Amelia, tot nu am rezolva nimic. Lanțul trebuie să continue. Așa este făcut. O vor ucide, apoi îl vor omorî pe Toby, pe nevasta ta, și vor încheia cu tine. O să vă ucidă pe toți ca s-o ia de la capăt cu alții. Mă vor elimina și pe mine, și familia mea.

— Dar eu credeam că... bâiguie Mike clătinând din cap.

Rachel îi freacă țeava armei de obraz. Omul se strâmbă de durere, face un pas în spate și se dezechilibrează, fiind pe punctul să se prăbușească peste un acvariu.

Rachel îl apucă de revere și-l oprește în ultima clipă, îl trage mai aproape.

— Acum ai înțeles?

— Așa cred.

Îl trage mai aproape și-i plasează arma sub bărbie.

— Ai înțeles? insistă ea.

— Am înțeles, îngaimă el nemaiputând să-și rețină plânsul.

Rachel îi scoate masca și lasă mâna cu arma să-i cadă pe lângă corp. Îl privește în tăcere câteva secunde.

— Închide ochii, îi ordonă.

Omul face cum i se spune, iar Rachel își scoate și ea masca, îi trage capul mai aproape și își lipește fruntea de a lui.

— Nu înțelegi? Eu sunt salvarea ta, Michael, îi șoptește. Eu te voi salva, pe tine și familia ta.

Bărbatul aprobă din cap.

Abia acum înțelege cu adevărat. Frunte lângă frunte. Victimă și complice. Complice și victimă.

— Totul va fi bine.

— Ești sigură?

— Da. Îți promit.

Își pune din nou masca și i-o dă înapoi pe a lui.

Se întoarce spre Pete.

— Ce naiba e cu tine? Bagă-ți mințile în cap, șuieră la el.

Pe o ușă laterală își face apariția un dulău, un ciobănesc alsacian. Înțepenește pe loc când îi vede.

— Hei, băiete, îl cheamă Pete.

Câinele se apropie prudent, îi miroase mâna și pare satisfăcut. Pete îl mângâie pe creștet. Dulăul se apropie de Rachel și de Mike, îi examinează curios, apoi se îndreaptă spre bucătărie.

Dintr-o cameră din partea din față a casei se aude zgomotul difuz al unui televizor.

O iau pe urmele sunetului pe un coridor lung, cu și mai multe portrete de familie.

În living găsesc un bărbat masiv răsturnat pe un fotoliu, răpus de știrile de la Fox News. Un tip solid, prăbușit sub povara evenimentelor, ca Gulliver.

Înainte să adoarmă citea Biblia, acum căzută lângă el. În poală are o armă.

Rachel îi face un semn lui Pete, care ridică pistolul cu grijă și-l strecoară în propriul buzunar.

— E Seamus Hogg?

Mike confirmă pe mutește.

Rachel ridică Biblia. Era deschisă la Deuteronom.

„Ei bine, a venit timpul să-i predăm o nouă religie”, își spune.

41

Luni, ora 4.17

Plajă goală. Cer indiferent. Valuri după valuri încreţind spinarea neagră a oceanului.

Rachel urcă scările terasei din spate a familiei Appenzeller.

De afară, casa pare pustie.

Traversează bucătăria, coridorul și ajunge în faţa scărilor de la subsol.

— Kylie?

De jos se aud voci.

Unghi olandez[12]. Focalizat pe chipul lui Rachel. Of, Doamne. Ce face acum?

Scoate pistolul de nouă milimetri, îl ţine drept în faţă, cu mâinile întinse și coboară.

Kylie și Amelia sunt în cortul în formă de castel de prinţese. Se joacă „Operation”. Kylie nu are masca pe faţă. Ronţăie amândouă chipsuri de cartofi și par să se distreze de minune. Amelia râde cu hohote. E pentru prima dată când o aude râzând pe fetiţă. Se așază pe trepte și pune arma alături.

Ar vrea să fie furioasă, să o certe pe Kylie că nu respectă protocolul. Dar nu poate. Fetiţa ei are grijă de celălalt copil așa cum ar trebui s-o facă fiinţele umane între ele.

Kylie este mai empatică, mai curajoasă decât ea.

Rachel urcă înapoi la parter.

Pune arma pe masa din bucătărie și se așază pe un scaun.

Sufletul îi este plin de ură de sine și de silă. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost o mamă mai bună.

Pentru o clipă, se întreabă cum ar fi să-și bage ţeava de nouă milimetri în gură. Oţelul carbon rece odihnindu-se pe limba ei făcută puţin căuș, ca și cum acolo ar fi fost locul lui. Gândul o sperie și împinge arma mai încolo.

— Când se va termina totul? întreabă întunericul.

---

[12] Unghi special al camerei de filmat, în care filmarea se face pe diagonală.

Întunericul își păstrează însă gândurile pentru el.

42

Luni, ora 18.00

Seamus Hogg a primit o lecţie temeinică. Ştie ce are de făcut. Schiţează planul şi îl pune în aplicare rapid. Pare un talent înnăscut în meseria de hoţ de copii. Se duce cu maşina până la Enfield, Connecticut, şi pândeşte lângă un teren de fotbal american, unde un băiat de paisprezece ani, pe nume Gary Bishop, se antrenează pentru postul de taloner defensiv.

Rachel nu ştie mare lucru despre fotbalul american, dar ştie că în postul acesta sunt distribuiţi puşti puternici. Asta o îngrijorează, însă ţinta a fost aprobată de contactul de pe Wickr. Oare cât de atent studiază cazurile? Chiar le pasă dacă ceva nu merge cum trebuie? Nu cumva speră ca uneori treburile s-o ia razna? Care este psihologia unui monstru?

Se uită la ceasul de deasupra indicatorului de maree.

Arată șase și un minut dimineața.

Iese ca să aștepte pe terasă.

În salon, Kylie își face temele. Lucrează la matematică prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic, dar din când în când suspină încet. Rachel încearcă să se așeze lângă ea, însă fetița o alungă. O urmărește acum pe fereastră. I-a spus că a fost o zi obișnuită la școală. Cum arăta oribil, n-a avut nicio problemă să convingă pe toată lumea că a fost bolnavă.

Pete este la casa Appenzeller cu Amelia. Amelia, în cortul ei, se joacă singură „Operation”. Amelia o urăște pe Rachel, i-a spus și lui Pete: „Nu mă lăsa cu doamna, o urăsc!” Nu o poate condamna câtuși de puţin.

Rachel consultă ora pe telefonul de unică folosinţă, apoi îşi verifică şi propriul telefon: 7.15.

Dacă totul se duce de râpă, poate să aibă încredere în familia Dunleavy c-o să-l ucidă pe Henry Hogg şi-o să pornească de la zero?

Dacă nu sunt în stare, atunci va fi obligată să o omoare pe Amelia, acolo, la casa Appenzeller? Să asasineze o fetiţă adorabilă, tristă şi

speriată în cortul ei de prințesă? Are revolverul de calibru 38 în buzunar. Va trebui s-o facă chiar ea, nu-i poate pasa răspunderea lui Pete, căci ar fi o dovadă de lașitate. Știa că Pete a tras în oameni, poate chiar a ucis. În Afganistan a participat la câteva schimburi de focuri, iar în Irak le-a pierdut șirul.

Ea l-a atras în toată povestea, însă, așa că ea trebuie s-o facă. Nu are de ales.

Îi va cere lui Pete s-o aștepte în bucătărie, apoi va coborî în șosete, tiptil. Podeaua este din beton, Amelia n-o poate auzi. O s-o împuște în ceafă, în timp ce se joacă. Nici nu va ști ce i s-a întâmplat. Un salt scurt din existență în non-existență.

Să ucizi un copil – cel mai rău lucru pe care îl poate comite o ființă umană.

Mai bine, totuși, decât să o lase pe Kylie să alunece în hăul negru.

Rachel începe să plângă. Pieptul îi este zguduit de valuri succesive de suferință și furie. Stăpânii Lanțului se vor amuza puțin? Le place să oblige oameni morali să comită atrocități inimaginabile? Orice ființă umană poate fi forțată să-și încalce principiile și convingerile cele mai profunde. Nu e distractiv?

Așteaptă până la 7.25 ca să sune la familia Dunleavy.

— Ei bine?

— Tocmai am vorbit cu Seamus Hogg. Răpirea a mers ireproșabil, copilul nu le-a pus nicio problemă. E la ei.

— Fantastic.

— Amelia?

— E bine. Se joacă din nou „Operation”.

Rachel închide fără alte formalități, apoi se duce în dormitor și se așază pe marginea patului.

Pune revolverul pe noptieră, coboară percutorul încet, pune siguranța, eliberează cilindrul, scoate gloanțele, le pune în sertar și trage adânc aer în piept.

O oră mai târziu, Wickr o avertizează că a primit un mesaj. Contactul ei o informează că Amelia Dunleavy poate fi eliberată.

Lanțul a sărit peste un mic hop și merge înainte fără grijă.

O sună pe Helen Dunleavy de pe telefonul de unică folosință.

— Alo?

— O vom elibera pe Amelia în următoarele treizeci de minute. Revenim cu instrucțiuni.

Se duce la casa familiei Appenzeller, își pune masca de schi și, împreună cu Pete, o eliberează pe Amelia din lanț și o scot din subsol. Își pun amândoi mănuși, iar Rachel o îmbracă cu o pereche de blugi și o bluză noi, fără amprente. Se asigură că nu-i vede nimeni, îi pun un prosop pe cap și o urcă pe locul din spate al mașinii lui Pete.

O duc la locul de joacă din parcul Rowley Common și o dau jos. Îi spun să păstreze prosopul la ochi până numără la șaizeci și să se dea în leagăne până vine mama ei. Îi lasă ursulețul de pluș, Boo, proaspăt spălat și o caracatiță din cauciuc de care s-a atașat.

Parchează Dodge-ul în apropiere, iar Pete o urmărește cu binoclul, în timp ce Rachel sună la mama ei. Îi amintește despre politica Lanțului, despre riscul represiunilor și consecințele teribile pe care le va avea de suferit dacă eliberează prea devreme ostaticul sau dacă cineva ciripește. Vocea anonimă a Lanțului le-a ținut aceeași lecție, dar vrea să fie sigură că vor face ce trebuie.

În sfârșit, îi spune unde este Amelia și închide.

Așteaptă amândoi în liniște, în mașină.

O fetiță abandonată în parc, la lăsarea întunericului, în America secolului douăzeci și unu. Înfricoșător, nu-i așa?

Trec cinci minute.

Amelia se plictisește.

Coboară din leagăn și se îndreaptă spre marginea autostrăzii A1. Mașinile urlă prin fața ei cu o sută douăzeci de kilometri pe oră.

— La dracu'! exclamă Pete.

Inima lui Rachel parcă vrea să-i spargă pieptul.

În parc au mai apărut niște siluete, doi puști cu glugile de la hanorace trase pe cap.

— Dacă mai face un pas e strivită.

— Mă ocup eu, îi răspunde Rachel. Își pune la loc masca de schi, sare din mașină și fuge până la fetiță.

— Amelia, aici e periculos. Ți-am spus să aștepți lângă leagăne! Mama și tatăl tău trebuie să vină.

— Nu vreau să mă mai joc la leagăne.

— Dacă nu te duci imediat înapoi, o să le spun părinților tăi că vrei

să rămâi la noi și nu vor mai veni să te caute!

— Chiar ai face asta? o întreabă fetița, brusc speriată.

— Da! Îți dau cuvântul meu. Treci și joacă-te la leagăne.

— Ești atât de rea! Te urăsc!

Amelia îi întoarce spatele și o ia înapoi spre locul de joacă.

Rachel sprintează înapoi spre Dodge încercând să evite privirile curioase ale puștilor. Se asigură că nu se uită în direcţia ei şi urcă în maşină.

Amelia se dă în leagăn fără chef, iar cei doi adolescenţi se bagă într-o căsuţă din lemn, probabil ca să fumeze iarbă.

Timpul abia se târăşte.

În sfârşit, apar soţii Dunleavy, parchează maşina, se reped la fetiţa lor, o iau în braţe, râd şi plâng în acelaşi timp.

S-a încheiat.

Au scăpat din vizor, acum nu pot decât să spere că verigile următoare ale Lanţului își vor vedea de treabă și nu le vor trimite alte necazuri pe cap.

Se opresc să verifice dacă Kylie e bine, apoi se duc direct la casa Appenzeller ca să elimine urmele șederii lor acolo. Fac curat în pivniță, scot placa de lemn din geam, duc înapoi salteaua în dormitor și șterg eventualele amprente. Repară, pe cât posibil, mecanismul ușii din spate și încuie. Proprietarii vor constata, fără nicio îndoială, că e ceva în neregulă cu yala când se întorc la primăvară, dar mai e mult până atunci.

Duc gunoiul cu mașina la un tomberon din Lowell, apoi o iau spre casă, unde o găsesc pe Kylie încă trează la acea oră târzie.

— S-a terminat. Fetița s-a întors la părinţii ei, o anunţă Rachel.

— Chiar s-a terminat?

Încearcă să-și alunge orice urmă de nesiguranță din voce și o privește în ochi.

— Da.

Kylie izbucnește în lacrimi și se repede la pieptul ei.

Comandă pizza și rămâne lungită lângă fetiță până adoarme. Când e sigură că doarme profund, îi scrie un mesaj oncologului, informând-o că-i va telefona de dimineață. Speră că nu e pe moarte. Asta chiar ar pune capac la toate.

Coboară în salon. Pete e afară, sparge lemne pentru foc. A construit în jurul lui șase piramide perfect egale, fiecare înaltă de vreo doi metri. Își spune că are destule lemne ca să-i ajungă toată iarna și pentru vreo două apocalipse cu zombi. Pete intră și aprinde focul în șemineu.

Rachel îi aduce o bere Sam Adams, iar el o deschide și se așază pe canapea. Când l-a văzut spărgând lemne s-a declanșat ceva în interiorul ei. Ceva deosebit de stupid și de primitiv.

Nu a stat niciodată în preajma lui Pete suficient încât să se atașeze de el, căci a fost mai mult plecat. Irak, Camp Lejeune, Okinawa, Afganistan... E foarte diferit de Marty. Mai înalt, mai slab, mai întunecat, mai sensibil, mai liniștit. Marty arată bine de oriunde îl privești. Cu Pete trebuie să te obișnuiești. Nu seamănă deloc și nu se comportă la fel. Pete este introspectiv, Marty este extravertit. Marty este sufletul și lumina oricărei petreceri, în timp ce Pete e tipul care stă deoparte, studiază cotoarele cărților din bibliotecă și își consultă discret ceasul, dornic să plece cât mai repede.

Pete își termină berea dintr-o singură înghițitură și deschide alta. Rachel îi aprinde o țigară Marlboro din rezerva pentru examenul de barou a lui Marty.

— Mai avem și asta, îl informează scoțând la iveală o sticlă de whisky Bowmore de doisprezece ani.

Toarnă două degete pentru fiecare.

— Marfă de calitate, remarcă Pete.

Îi face plăcere senzația de ușoară plutire indusă de alcool. Aproape că uitase cum e, complet diferită de efectul opiaceelor. Heroina este ca o pătură protectoare pe care o tragi peste cap. Cea mai frumoasă pătură din lume, cea în care te înfășori și durerea dispare, lăsându-te să te bucuri de nuanțele tomnatice ale uitării.

Băutura e altceva. Te face să ieși din carcanul propriilor constrângeri. În orice caz, are acest efect asupra lui, dar îi vine greu să se încreadă în propriile emoții.

— Mă duc să verific ușile, spune dregându-și vocea.

Se ridică brusc, își ia pistolul de nouă milimetri din geantă, patrulează perimetrul și încuie peste tot.

Odată încheiată misiunea, nu poate decât să se așeze la loc pe

canapea. Ia o decizie grea. E momentul să-i mărturisească femeii adevărul despre el. Să-i spună ambele mari secrete care-i apasă conştiinţa.

— Ar trebui să afli ceva despre mine… începe ezitant.

— Ce anume?

— Ceva din armată. M-au lăsat la vatră fără sancţiuni, dar era s-o păţesc urât. Am scăpat la mustaţă de curtea marţială după cele întâmplate la Camp Bastion.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Paisprezece septembrie 2012, începe cu glas monoton.

— Irak?

— Nu, Afganistan. Camp Bastion. Un grup de talibani îmbrăcaţi în uniforme americane se infiltrează în perimetrul de securitate, ajung în apropierea taberei și deschid focul asupra corturilor și avioanelor. Eu fusesem desemnat ofiţer de serviciu la unitatea de geniu de la hangarul douăzeci și doi. Din păcate, nu eram acolo în momentul atacului. Zăceam drogat în cortul meu. Doar iarbă, dar asta n-are importanţă. Lăsasem un sergent să-mi ţină locul. Când am reușit să ajung acolo, era iadul pe pământ. Confuzie generală, trasoare şi RPG-uri din toate părţile. Paznicii din aviaţia britanică trăgeau în puşcașii marini, care trăgeau în infanterie. Contractorii privaţi care se aflau din întâmplare în zonă au intervenit și au reușit să oprească un masacru. În ruptul capului nu-mi imaginam că talibanii ar putea penetra atât de adânc în baza noastră. În noaptea aceea, primeam vizita prinţului Harry al Marii Britanii, cazat în zona rezervată VIP-urilor, la numai două sute de metri de schimbul de focuri. A fost un dezastru total, după cum îţi dai seama, iar eu port o mare parte din vină.

— Pete, au trecut șase ani de atunci, protestează Rachel.

— Nu cred că înţelegi, au murit camarazi de-ai mei, din Corpul Puşcașilor Marini. Din cauza mea. M-au sancţionat sub Articolul Cincisprezece, dar m-ar fi trimis în faţa curţii marţiale, dacă n-ar fi fost daunele de imagine. Am mai rezistat doi ani, după care mi-am dat demisia. Cu șase ani înainte de împlinirea termenului de douăzeci. Fără pensie, fără sporuri. Ca cel mai mare imbecil.

Rachel se apleacă spre el și îl sărută tandru pe buze.

— N-are nimic.

Gestul îl ia cu totul prin surprindere.

„Ești minunată”, ar vrea să-i spună, dar nu poate. E ruptă de oboseală, slăbită, fragilă și, în același timp, minunată. Problema e că nu reușește să-și pună sentimentele în cuvinte. Se înroșește la față și își întoarce privirea.

Rachel îi dă la o parte o șuviță rebelă de pe frunte.

Îl sărută din nou, de data asta mai pătimaș. Voia cu orice preț s-o facă, deși se teme că l-ar putea speria.

Nu e cazul.

Buzele lui sunt moi, dar îi răspunde cu aceeași putere. Are gust de țigări, cafea, whisky și alte lucruri bune.

Pete o sărută înapoi cu lăcomie, dar după un minut începe să dea înapoi.

— Ce e?

— Nu știu dacă pot, îi răspunde în șoaptă.

— Cum adică? Nu mă găsești destul de...

— Nu, nu e asta. Deloc. Ești incredibil de atrăgătoare.

— Da, numai piele și oase, ce să zic...

— Nu, arăți fantastic. E altceva.

— Ce anume?

— N-am mai fost cu o femeie de multă vreme.

Nu e tocmai o minciună. Se mai gândește și la celălalt mare secret – heroina. Nu e sigur că va putea face față.

— Sunt sigură c-o să-ți amintești rapid despre ce e vorba, chicotește ea împingându-l în dormitor.

Se dezbracă și se întinde pe pat.

Nu are cum să ghicească, dar Pete o consideră teribil de sexy. Păr castaniu, picioare lungi, foarte lungi.

— Hai, ce mai aștepți? îl îndeamnă. Ce văd acolo, în buzunar, e pistolul sau... ah, e doar pistolul.

Bărbatul abandonează, în sfârșit, arma de nouă milimetri pe noptieră și își scoate tricoul.

Când renunță și la lenjerie, e oarecum surprins să constate că totul funcționează cum trebuie.

— Ei, ia te uită! exclamă Rachel apreciativ.

Pete rânjește mulțumit. „E o minune”, își spune când se așază pe pat lângă ea.

Urmează o partidă sălbatică de sex, de parcă ar fi supraviețuit unui dezastru aviatic.

Sex nebunesc, repezit, flămând, disperat.

Douăzeci de minute mai târziu, ajung amândoi la orgasm.

O oază spectaculoasă după luni și luni petrecute în deșert.

— A fost bine, murmură Pete.

— Da, îi răspunde ea ridicându-se să aducă sticla de whisky și țigările. A fost și ciudat, știi? Chiar pervers. Adică, să te culci cu ambii frați...

— Te rog, stai departe de tata, la vârsta lui nu cred că-i rezistă inima.

— Măgarule!

Pete se dă jos din pat și începe să scotocească prin colecția ei de discuri de vinil. Mai ales Motown și jazz. La CD-uri, Max Richter, Johann Johannsson și Philip Glass.

— Dumnezeule, Rachel, ai aflat că s-a inventat o chestie numită rock and rol?

Până la urmă se resemnează și pune discul lui Sam Cooke, *Night Beat*.

Când se întoarce în pat, ochii femeii se opresc asupra urmelor de injecții de la încheieturi.

Nu e surprinsă, căci se aștepta la așa ceva. Îi mângâie cicatricile și îl sărută duios.

— Dacă vrei să rămâi aici, trebuie să te lași de droguri.

— Mda, știu.

— Vorbesc foarte serios, Pete. Din cauza porcăriei pe care ți-o bagi în venă ai otrăvit-o pe Amelia și i-ai dat arma lui Mike Dunleavy. Trebuie să te oprești.

Pete nu are curaj să se uite la ea, dar îi simte intensitatea privirii. Îi este rușine.

— Îmi pare rău, îmi pare îngrozitor de rău. Ai dreptate, tu și Kylie meritați altceva. Nu mai e vorba doar despre mine. Mă voi lăsa.

— Trebuie să-mi promiți, Pete.

— Îți promit.

— Chimioterapia nu e chiar același lucru, dar am trecut și eu prin momente grele și sunt gata să te ajut.

— Îți mulțumesc, Rach.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia, în East Providence, acasă la Seamus Hogg? Erai drogat?

— Nu, din contră...

— Cum adică?

— Nu-mi luasem doza. Nu eram în stare să judec limpede când i-am dat arma lui Mike Dunleavy. Ar fi putut să ne omoare pe amândoi.

— Dar n-a făcut-o.

— Nu.

Se urcă peste el şi-l priveşte în ochi.

— Nu m-aş fi descurcat fără tine, Pete.

Îl sărută din nou pe gură.

— Nu e adevărat. Să ştii că tu ţi-ai salvat familia, iubito, insistă Pete. Tu şi numai tu. Nimic nu-ţi poate sta în cale.

— Mă faci să râd. M-am simţit ca o ratată în ultimii ani. Am fost chelneriță și am acceptat tot soiul de slujbe mărunte pentru examenul de barou al lui Marty. Știi că atunci când îl pregăteam pentru testul LSAT[13], eu am obținut șaptezeci de puncte la o simulare, iar el numai cincizeci și unu? Aveam un potențial uriaş, Pete, dar l-am irosit pe tot.

— Ți-ai revenit cu vârf și îndesat. Ai reușit s-o recuperezi pe Kylie, ai făcut ceva uluitor.

Rachel clatină sceptic din cap. E un miracol, într-adevăr, că fetița e înapoi acasă, dar nu te poți felicita pentru miracole.

Îi pune mâna pe piept și-i simte inima bătând regulat, calm, sigur. Are trei tatuaje pe corp: șarpele magic Uroborus, sigla pușcașilor marini și numeralul roman V.

— De la ce vine V-ul? îl întreabă.

— Cinci stagii pe front.

— Și șarpele?

— Ca să-mi amintesc că nu e nimic nou sub soare. Oamenii au

[13] „Law School Admission Test" – testul-grilă de admitere la Facultatea de Drept în Statele Unite.

trecut și prin încercări mai grele.

Rachel oftează, îl sărută din nou și simte o mișcare sub ea.

— Ce bine ar fi dacă am putea rămâne așa pentru totdeauna.

— Așa va fi, îi răspunde Pete vesel.

„Nu, nu va fi”, se gândește ea.

Partea a doua

MONSTRUL DIN LABIRINT

43

O comunitate rurală de hipioţi, în Crete, statul New York, cândva, nu departe de sfârșitul anilor ’80. E o dimineaţă de toamnă timpurie, gri și ploioasă. Grupul s-a organizat în jurul clădirilor unei ferme abandonate, căzute în ruină. În ciuda preocupărilor intense datând încă din vara lui 1974, n-a reușit să recruteze vreun membru cât de cât priceput la creşterea animalelor domestice, agricultură sau măcar servicii de întreţinere minime.

Numele comunităţii s-a schimbat de mai multe ori de-a lungul ultimilor cincisprezece ani: Children of Asterion, apoi Children of Europa, Children of Love şi aşa mai departe. Dar numele nu contează. Ceea ce se va petrece acolo, în acea dimineaţă obişnuită de toamnă, va fi imortalizat de ziarul *New York Daily News* sub titlul atent redactat ca să şocheze: „Sectă, sex şi droguri: masacru la ţară”.

Deocamdată însă, atmosfera este paşnică.

Un băieţel pe nume Moonbeam, în vârstă de vreo doi ani, se joacă pe afară cu sora lui geamănă, Mushroom, și cu o liotă pestriţă de ţânci, copii mai mari, găini şi câini de pripas. Îşi fac de lucru pe un câmp noroios din spatele hambarului, fără să fie supravegheaţi de niciun adult. Deşi sunt uzi și murdari, copiii par fericiţi.

În hambar, o duzină de adulţi, aşezaţi în cerc, plutesc pe aripi de Orange Barrel și Clear Light LSD[14]. La sfârșitul anilor ’70 ai fi putut număra treizeci sau chiar patruzeci de participanţi, dar epoca de aur a societăţilor alternative experimentale s-a dus de mult. Anii optzeci aduc cu ei alte modalităţi de căutare a sensului, iar comunitatea se stinge încet.

Evenimentele de azi îi vor pecetlui sfârșitul tragic.

O maşină break opreşte la marginea fermei. Din ea coboară un bătrân și un tânăr. Cei doi se privesc o secundă, apoi își trag pe faţă măşti de schi. Sunt înarmaţi cu acelaşi tip de armă, urâtul revolver cârn de calibrul 38, numit și Saturday-night-special[15].

Cei doi intră în hambar și încep să-i întrebe pe tinerii drogaţi unde

---

[14] Variaţii de LSD (dietilamida acidului lysergic), un drog psihedelic semisintetic, ce aparţine familiei de triptamine.

[15] Termen argotic pentru o armă ieftină, de calibru mic, uşor de disimulat.

este Alicia.

Nimeni nu pare să aibă habar cine este Alicia, cu atât mai puţin pe unde s-ar afla.

— Să încercăm în casă, propune bătrânul.

Ies din hambar, traversează curtea, pe lângă un tractor ruginit, şi intră în ferma cu ziduri masive de piatră.

Locul este un labirint, o cursă cu obstacole, căci peste tot jos sunt răspândite haine, saltele, fragmente de mobilier, jocuri și jucării. Cei doi îşi scot armele şi se asigură că nu e nimeni în camerele de la parter şi de la primul etaj. De la etajul al doilea se aude muzică.

Tânărul recunoaşte o melodie de pe albumul *Sticky Fingers,* al formaţiei Rolling Stones, una dintre preferatele Aliciei.

Muzica se aude tot mai tare pe măsură ce urcă. Intră într-un dormitor matrimonial încăpător chiar când se termină melodia „Sister Morphine" şi începe „Dead Flowers".

Înăuntru o găsesc pe Alicia, o tânără blondă, în pielea goală, lungită într-un pat mare, de modă veche, cu stâlpi pentru baldachin, lângă o altă fată și un bărbat cu barbă roşcată. Alicia și bărbatul delirează drogaţi, cealaltă femeie pare că doarme adânc.

Bătrânul se aşază într-un genunchi la nivelul Aliciei şi îi dă o palmă peste faţă, încercând s-o trezească.

— Unde sunt copiii? o întreabă.

Nu obţine niciun răspuns.

Tânărul o scutură zdravăn și repetă întrebarea, cu același rezultat. După o vreme, se lasă păgubaş.

Bătrânul apucă o pernă și i-o întinde.

Tânărul clatină din cap şi refuză s-o ia.

— Numai așa putem fi siguri. Altfel, tribunalul o să-i dea înapoi copiii.

Tânărul se gândește puţin, apoi acceptă cu un gest scurt din cap și, la început ezitant, apoi tot mai înverşunat, începe să o sufoce pe Alicia cu perna. Fata se zbate, îl zgârie pe mâini și dă disperată din picioare.

Bărbatul cu barbă roșcată își revine în simţiri.

— Hei, omule! strigă.

Bătrânul scoate arma şi îl împușcă în cap, ucigându-l pe loc.

Tânărul lasă perna deoparte și își scoate de la centură revolverul de calibru 38.

— Tom? gâfâie Alicia.

Bătrânul îi trage și ei un glonț în cap.

În ciuda zgomotului, cea de-a doua fată nu pare să se fi trezit, ori poate că se preface că doarme. Bătrânul o execută și pe ea, ca să nu-și asume riscuri.

Din perne zboară penele, așternuturile sunt pline de sânge.

Ușa de la baie se izbește de perete și în cameră își face apariția un puști în pielea goală, cu o rolă de hârtie igienică în mână.

— Ce naiba se întâmplă?

Bătrânul ochește atent și-l împușcă în piept. Glonțul i-a atins inima omorându-l instantaneu, dar bătrânului îi place să lucreze temeinic, așa că se apropie și-i mai trage două gloanțe în cap.

— Dumnezeule, ce porcărie! exclamă tânărul.

— Mă ocup eu de curățenie, tu du-te și caută copiii, îi ordonă bătrânul.

Zece minute mai târziu, Moombeam și Mushroom sunt recuperați din noroiul în care se jucau și duși la mașină.

Cu un cuțit de vânătoare, bătrânul a tăiat patru degete de la mâna dreaptă a Aliciei, cele cu care l-a zgâriat pe partenerul lui și care probabil i-au colectat ADN-ul sub unghii.

Face rost de o canistră cu benzină și stropește peste tot prin interiorul fermei. Șterge canistra cu o batistă, intră în bucătărie și își toarnă un pahar mare de apă pe care îl dă pe gât cu sete, fără să uite să curețe amprentele de pe el.

Iese pe jumătate afară din clădire, ține ușa întredeschisă cu piciorul, aprinde o cutie de chibrituri și o aruncă în băltoaca de benzină de pe podeaua bucătăriei.

O limbă roșie de foc cuprinde linoleumul.

Bătrânul revine la mașină și se așază la volan. Tânărul e deja în spate cu copiii. Părăsesc sediul comunității și nu se întâlnesc cu alte mașini pe drumul îngust ce leagă ferma de restul lumii – spre binele tuturor.

Tom aruncă o privire în spate, unde flăcările tocmai au început să mistuie acoperișul.

Continuă să ruleze patruzeci de minute, până ajung la un lac de acumulare. Bătrânul oprește breakul, coboară și curăță atent cu batista cele două arme și cuțitul de vânătoare.

Bagă cuțitul în punga de hârtie cu degetele Aliciei, îi face o gaură și o aruncă cât poate de departe în apă, împreună cu pistoalele. Se duc la fund imediat.

Trei seturi de unde tulbură suprafața apei și se intersectează pentru o clipă ca acele spirale triple care marchează intrarea în tumulii funerari ai Europei neolitice.

Undele se sting și apa neagră este, din nou, neatinsă.

— Hai să mergem, spune bătrânul.

44

Viscol. E frig. Mogâldeţele de la picioarele ei sunt păsări care au îngheţat şi au căzut din copaci. Zăpada o înţeapă în faţă, dar abia simte. Este şi nu este aici. Se urmăreşte de la distanţă, ca şi cum s-ar uita la un film.

Nu vrea decât să se îndepărteze de căsuţa poştală şi să revină în casă. Dar nu poate vedea nimic prin adâncimile de un alb translucid de pe Old Point Road.

Nu vrea să se rătăcească şi să ajungă în mlaştină. Înaintează temător, în papuci de casă şi cămaşă de noapte.

De ce este atât de dezbrăcată, de nepregătită, de incapabilă?

Mlaştina o aşteaptă ca s-o înghită, să astupe un gol. „Datorezi hăului o viaţă, pentru că ţi-ai recuperat fiica."

Deasupra bălţii se ridică un stol de raţe speriate. Ceva pândește acolo, de cealaltă parte a bazinului inundabil.

Vântul ridică zăpada în fuioare în faţa ei. Ce-o fi apucat-o să iasă pe vremea asta?

Zidul alb se întunecă și ia forma unei creaturi. Un bărbat. Cusăturile glugii pe care o poartă pe cap par niște coarne monstruoase.

Poate chiar are coarne. Poate că e trupul unui bărbat cu cap de taur.

Silueta se apropie.

Nu, e un om. Poară o haină lungă, neagră, are părul negru și ochii roșii. În mână ţine o armă îndreptată spre pieptul ei.

— O caut pe Kylie O'Neill, îi spune.

— Nu, nu e acasă. A, a plecat la New York, se bâlbâie.

— Tu ești Rachel O'Neill?

— Da.

Bărbatul în negru ridică pistolul...

Se trezeşte brusc.

Patul e gol, Pete a ieşit. Casa este perfect liniștită. A mai avut acest vis, cu diferite variaţiuni pe aceeaşi temă. Sensul lui este evident, nu trebuie să fi un geniu ca să-ţi dai seama: ai o datorie. Vei rămâne

datoare pentru totdeauna. Eşti datoare. Odată ce intri în Lanţ, nu mai ieşi. Iar dacă îţi închipui că te vei elibera vreodată, te pasc represaliile.

E ca la cancer.

Va fi întotdeauna acolo, pândind în întuneric, pentru tot restul vieţii ei. Pentru tot restul vieţii lor.

Cancer.

Mda.

Îşi examinează perna şi nu se miră când vede că e plină de fire de păr castaniu, negru şi – ah, ce drăguţ – iată şi câteva fire gri.

Când s-a dus la consult, în acea blestemată dimineaţă de joi, oncologul ei, doctoriţa Reed, a trimis-o imediat la RMN. Rezultatele au fost suficient de proaste ca s-o urce pe masa de operaţie în aceeaşi după-amiază.

A ajuns în aceeaşi cameră zugrăvită crem de la Spitalul Massachusetts General.

A avut acelaşi anestezist de treabă, texan, şi acelaşi chirurg ungur lipsit de umor.

Chiar aceeaşi simfonie de Șostakovici în fundal.

— Sufleţel, totul va merge strună. Număr până la zece, i-a spus anestezistul.

„Glumești, cine mai folosește expresia asta în zilele noastre?” i-a venit să-l întrebe.

— Zece, nouă, opt...

Operaţia fusese declarată un succes. „O să ai nevoie, totuși, de un ciclu de chimioterapie complementar”. Expresia ieşise uşor de pe buzele doctoriţei Reed, căci nu ea urma s-o încaseze. Nu în venele ei urma să se scurgă otrava.

Oricât ar fi fost de neplăcut, Rachel poate rezista la încă patru luni cu două ședinţe pe săptămână. Parcă nimic nu i se mai pare atât de greu de când fetiţa ei este înapoi acasă.

Scutură firele de păr de pe pernă odată cu visul urât din cap. O aude pe Kylie de sus, din baie. Înainte obișnuia să cânte când făcea duș, acum nu.

Rachel trage jaluzelele și ia cana de cafea pe care i-a lăsat-o Pete lângă pat. Se anunţă o dimineaţă frumoasă. Se miră că nu vede niciun fulg de zăpadă. Visul părea atât de real. Ferestrele dormitorului dau

către est, spre bazinul inundabil. Ia o gură de cafea, deschide ușile culisante și iese pe terasă. Simte aerul aspru și rece, și dinspre plauri se aud păsări tânguindu-se.

Îl vede pe doctorul Havercamp traversând dunele din fața casei. Omul îi face cu mâna, și ea îi răspunde la fel. Dispare în spatele unui prun sălbatic crescut pe plajă, unul dintre miile de la care insula ei și cea de lângă New York își trag numele. Toamna trecută au făcut gem și au trimis borcanele la piața fermierilor locali. A împărțit egal încasările cu Kylie. Fetița a numit mica lor afacere „Vineland Jam Corporation” și a scris denumirea răbdătoare pe etichete. Era fascinată de incursiunea periculoșilor pirați vikingi atât de mult în sud, până pe Plum Island, căci încă trăia într-un mediu sigur, unde putea flirta plăcut cu ideea unei amenințări. Rachel își strânge cordonul halatului și se duce în living.

— Iubito, ce vrei la micul dejun?

— Pâine prăjită, te rog! se aude vocea fetei de sus.

Intră în bucătărie și bagă două felii de pâine în prăjitor.

— La mulți ani de Ziua Recunoștinței! aude o voce din spate.

— Ce mama mă-sii?! strigă Rachel. Se întoarce rapid cu cuțitul de pâine în mână, iar Stuart ridică mâinile râzând. Ah, Stuart, îmi pare rău. Când ai intrat?

— Puteți lăsa cuțitul deoparte, doamnă O’Neill, îi răspunde băiatul prefăcându-se speriat de moarte.

— Să nu-i spui mamei tale că am înjurat.

— N-are nimic, cred că am mai auzit expresia de câteva ori, în diferite, hm, contexte.

— Vrei o tartină cu pâine prăjită?

— Nu, mulțumesc, am trecut doar s-o salut pe Kylie înainte să plecați.

Rachel dă din cap și îi pregătește totuși o tartină, în caz că se răzgândește. Va pleca, împreună cu Pete și cu Kylie, la Boston să serbeze acolo Ziua Recunoștinței. Sărbătoarea cade la numai două zile după ședința de chimioterapie de joi, așa că Marty a profitat de conjunctură ca să-i invite pe toți la el acasă.

E în regulă. Totul e sub control.

Mai pregătește două felii de pâine.

Pete își face și el apariția după alergarea de dimineață, gâfâind din greu, dar mulțumit. În ultimele două săptămâni s-a antrenat zilnic și a început să pună la loc masa musculară. Un medic specializat din Worcester l-a înscris într-un program cu metadonă, care îl ajută să scoată progresiv opiaceele din sistem. Până acum, pare să funcționeze. Trebuie să funcționeze. Familia este prima ei prioritate, iar Pete e conștient de asta.

Bărbatul o sărută pe buze.

— Ai alergat bine? O privește atent, fără niciun cuvânt. Parcă îi citește gândurile. Ai visat urât?

— Da, același coșmar.

— Ar trebui să discuți cu un specialist.

— Știi foarte bine că nu pot.

Nu pot mărturisi nimănui că au trecut frontiera subțire dintre lege și fărădelege și că au pășit în lumea unde coșmarurile sunt reale.

Pete își toarnă o cană de cafea și se așază lângă ea la masa din living.

Nu-i ceruse niciodată voie formal să se mute la ea. Pur și simplu își adusese din Worcester obiectele de care avea nevoie – nu mare lucru – și se instalase cumva de la sine.

Dintre ei trei, pare să se descurce cel mai bine.

Dacă are coșmaruri, le ține pentru el, iar metadona îl ajută să-și controleze nevoia cea mai acută.

Dintre ei trei, Kylie se descurcă cel mai rău, fără nicio îndoială.

În noaptea aceea, la casa familiei Appenzeller, a coborât la fetița prizonieră care se trezise, a consolat-o și i-a promis că totul va fi bine. Dar problema nu venea neapărat de aici, ci din faptul că trebuise să coboare în acel subsol. Devenise o parte din dispozitivul care o ținea pe Amelia în captivitate. Fusese atât victimă, cât și făptaș. Ca ei toți. Victime și complici. Asta este specialitatea Lanțului. Te chinuie și te forțează să-i torturezi pe alții.

Kylie nu mai făcuse pipi în pat de la patru ani, iar acum udă așternuturile aproape în fiecare noapte. Coșmarurile ei sunt întotdeauna identice: este aruncată într-o celulă și lăsată să moară în singurătate.

Viața lor pe Plum Island s-a schimbat complet. Fiica ei nu se mai

duce neînsoţită la şcoală sau la cumpărături, nicăieri de fapt.

Înainte, uitau adesea să încuie ușile; acum o fac cu religiozitate seară de seară. Pete i-a curăţat aparatele de programele spion, iar prietenul lui, Stan, a căutat microfoanele din casă cu echipamente profesionale, după care a strecurat emiţătoare GPS de mărimea unor monede în talpa încălţărilor fetei. Îi monitorizează constant fiecare mişcare, în special atunci când iese în oraş cu tatăl ei.

Kylie ştie că nu-i poate împărtăşi lui Marty nimic din ceea ce s-a petrecut. Nici lui, nici lui Stuart, nici consilierului psihologic de la şcoală, nici bunicii. Nu poate spune nimic nimănui. Însă Marty nu e prost şi s-a prins că-i ascunde ceva. Deocamdată bănuieşte că e ceva legat de relaţia cu vreun băiat. Nu intenţionează s-o preseze, căci are propriile lui probleme mai mari. Tammy s-a întors brusc în California, să se ocupe de mama ei care a fost implicată într-un accident. Blonda n-a apreciat farmecul unei relaţii de la distanţă, aşa că după câteva schimburi de e-mailuri i-a transmis tradiţionalul „Rămas-bun, Marty!”

Pete nu s-a arătat prea surprins. Marty o scosese pe Tammy din faliment, îi acoperise creditele, îi soluţionase problemele legale, după care fusese lăsat cu ochii în soare. Ceva la modul: „Mulţumesc pentru tot, eu am plecat pe coasta cealaltă”. Pete e convins că au fost folosiţi, căci cunoaște genul acesta de femeie, doar a fost însurat cu una aproape identică și a întâlnit o mulţime de Tammy masculini.

În sfârșit, fata coboară în living. A ieșit din pijama și s-a îmbrăcat cu un tricou și pantaloni scurţi.

Rachel ştie ce înseamnă asta. Pijamaua este în coșul de rufe murdare.

— Bună, Stuart! îl salută pe prietenul ei.

Pare foarte tristă. Mama ei speră că serbarea de Ziua Recunoștinţei o va înveseli puţin. Rachel o urmărește cum se preface interesată de cărţile ei de filosofie. Stuart îi povestește ceva, iar Kylie îi răspunde monosilabic, absentă.

Până la urmă, băiatul se hotărăște să plece. Mănâncă toţi trei și se îmbracă de drum.

La ora unu, Pete îi duce cu mașina la noua locuință a lui Marty din Longwood, nu departe de Fenway Park. Un cartier bun. Avocaţi,

medici, consultanţi. Garduri mici, cu uluci vopsite în alb, peluze îngrijite perfect.

— Indiferent cât îţi dă pensie alimentară, ar trebui să-i ceri mai mult, glumeşte Pete parcând Dodge-ul în faţa casei.

Marty nici măcar n-a încercat să le gătească ceva. A comandat totul de pe o aplicaţie pentru *gourmets,* ceea ce e chiar mai bine. Nu a cumpărat prea multă mobilă, iar Rachel e puţin surprinsă că fostul soţ nu-i prezintă vreo nouă iubită de perspectivă. Marty e genul de tip care dispune întotdeauna de un plan B.

Se pun reciproc la curent despre plecarea lui Tammy şi noua carieră a lui Rachel. E supărat că l-a părăsit prin SMS şi că apoi şi-a pierdut complet urma în California, dar intenţionează să nu se lase copleşit. Vorbeşte mult despre clienţii lui, le relatează povestea fascinantă a deschiderii unui testament, apoi trece la cele mai tari bancuri cu avocaţi.

Nu se interesează de performanţele şcolare ale fiicei lui. Ştiind că a început să aibă note din ce în ce mai proaste, îşi face socoteala că poate e mai bine să evite subiectul.

Kylie se comportă distant, iar Rachel e prea obosită ca s-o mustre. În schimb, măcar de data asta, Pete face faţă conversaţiei. Povesteşte că vrea să străbată cu caiacul canalul intracostier şi descrie în amănunt caracteristicile canalului Cape Cod şi ale estuarului Chesapeake.

Mama lui Rachel sună din Florida, şi Marty insistă să stea de vorbă cu ea. Inima le îngheaţă puţin când o întreabă despre proiectul *Hamilton,* dar Judith îşi aminteşte că trebuie să mintă.

Bătrâna o sfătuieşte să taie toate relaţiile cu îngrozitoarea familie O'Neill, iar Rachel o ascultă cu răbdare, îi dă dreptate, o felicită de Ziua Recunoştinţei şi închide telefonul.

— Cum ai sărbătorit anul trecut, unchiule Pete?

— Eram prin Singapore, în tranzit. N-am făcut mare lucru. Nici n-am avut curcan.

— Când ai petrecut ultima dată acasă, cu familia? îl întreabă şi Rachel.

Pete face eforturi vizibile să-şi amintească.

— A trecut ceva vreme de atunci. Ultima Zi a Recunoştinţei pe

care mi-o amintesc a fost la Okinawa, Camp Boulder. Am avut curcan și piure de cartofi, a fost destul de bine.

Rachel îl ascultă zâmbind înțelegător. O ține de mână pe Kylie, pe sub masă, și își plimbă mâncarea prin farfurie, prefăcându-se că mănâncă. O observă atent pe fetiță, care râde la bancurile lui Marty, dar e permanent pe punctul să izbucnească în lacrimi. Îl urmărește pe Pete – meditativ și tăcut, dar făcând eforturi supraomenești să mențină conversația. Îl analizează și pe fostul ei soț – atrăgător, spiritual, amuzant. Tammy e o tâmpită. Marty nu e bărbatul pe care să-l abandonezi.

Se scuză și se ridică să se ducă la toaletă.

Își surprinde imaginea într-o oglindă de pe hol.

Iar slăbește. Parcă se dizolvă în peisaj.

Intră în baie și, inconștient, începe iarăși să tragă de firul acela roșu enervant ce se desprinde din puloverul ei roșu preferat.

Se așază pe vasul de toaletă cu bărbia în palme, gândindu-se.

Dintr-odată aude telefonul. Un mesaj criptat pe aplicația Wickr. O singură persoană folosește acest canal: Apelantul necunoscut. Lanțul.

Deschide mesajul.

„Ai de ce să fii recunoscătoare anul acesta, Rachel. Ți-am dat fiica înapoi, ți-am dat înapoi viața. Mulțumește-ne pentru mila noastră și ține minte că, odată intrată în Lanț, nu mai ieși niciodată. Nu ești prima și nu vei fi nici ultima. Te vedem, te ascultăm, ești la mâna noastră."

Rachel scapă aparatul din mână și-și înăbușă un țipăt.

Izbucnește în plâns. Nu se va termina niciodată. Niciodată.

Se prăbușește la podea și abia după câteva secunde își aduce aminte că trebuie să respire.

Își șterge lacrimile, trage apa la toaletă, respiră adânc și revine la familia ei.

Toți o privesc jenați, toți știu că a plâns. Doi dintre ei își dau seama de ce.

45

Fruit Street numărul 55, Boston, Massachusetts.

Le spune să nu vină. Şi-ar dori să fie cu ea, dar le spune să nu. Fireşte, Pete trebuie s-o ducă cu maşina, dar Kylie şi Marty n-au niciun motiv să se afle acolo.

În comparaţie cu alţi foşti soţi, Marty e deosebit de implicat.

O aşteaptă toţi în camera pentru familii.

Camera pentru familii e confortabilă. Are un televizor pe care rulează permanent CNN-ul și o colecţie de numere ale revistei *National Geographic* începând din anii ’60. Pe fereastră se vede portul Boston, unde poţi admira nava istorică de război USS *Constitution.*

E bucuroasă că nu au voie să intre în salon, unde ar putea s-o audă gemând de durere când sora medicală îi înfige branula sau când otrava începe să-i curgă prin vene, iar greaţa face ca încăperea să se învârtă cu ea.

După umilinţă și agonie, o pun pe un scaun cu rotile și o duc în camera de recuperare. Toată lumea îi zâmbește larg, Kylie și Pete o îmbrăţișează, Marty vorbește ca o moară neferecată.

Ai nevoie de familie, de prieteni, de ajutor.

Doctoriţa Reed e mulţumită de răspunsul la tratament. Îi dă un prognostic pozitiv, iar graficul indică o traiectorie ascendentă. Marele secret este că, în realitate, nu evoluează corespunzător.

Organismul ei nu mai face faţă. E tot mai slăbită. Știe că nu cancerul o consumă în așa hal și că boala ei nu începe cu litera „C”, ci cu „L”.

Lanţul

46

O familie tocmai s-a mutat într-o casă din Bethesda, statul Maryland. Ziua a fost lungă şi grea, dar acum băieţii de la firma de transport au plecat şi toate cutiile sunt în interior.

Familia se fotografiază în faţa noului ei cămin. Oameni fericiţi, în lumina blândă a soarelui din suburbii. Imaginaţi-vă o versiune a tabloului lui Robert Bechtle[16] *'61 Pontiac,* cu singura diferenţă că aici copiii au aceeaşi vârstă. Sunt gemeni. Soţul, Tom Fitzpatrick, este brunet, mic de înălţime, îmbrăcat cu cămaşă albă şi purtând la gât o cravată neagră. Aduce cu primul Darrin, din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea.* Pare destul de benign. Tânăra lui soţie, Cheryl, este însărcinată. Are părul blond, lung, şi un breton care se opreşte chiar deasupra ochilor căprui, frumoşi. Fără a împinge analogia prea departe, am putea spune că are ceva în comun cu Samantha Stephens.

Pe băieţel, Moonbeam, îl cheamă acum Oliver. Un puşti plinuţ, cu un aer inofensiv, în a cărui privire observatorul atent ar decela poate o intensitate puţin stranie. Pe fetiţă, Mushroom, o cheamă acum Margaret. Şi ea prezintă aceeaşi fixitate nenaturală a privirii, dar mai greu observabilă, din cauza părului lung şi a bâţâielilor permanente. Dacă Tom ar fi genul care să-şi ducă copiii la medic, Margaret ar primi un tratament cu Ritalin, dar lui Tom nu-i plac doctorii. Aşa e el, mai de modă veche. „N-ai nevoie de pastile pentru orice mâncărime”, obişnuieşte tatăl lui să repete.

La două zile după ce se mută, organizează o petrecere de socializare cu toţi vecinii. Pe strada lor locuiesc asistenţi parlamentari, diplomaţi din Departamentul de Stat şi funcţionari de la Trezorerie.

— Hm, cum să încep? Abia am ajuns aici. Am început de curând să lucrez pentru Birou, la Departamentul pentru drepturi cetăţeneşti, le

---

[16] Pictor aparţinând curentelor figurativ şi fotorealist, pasionat de redarea experienţei de viaţă a americanului obişnuit, în anii '60. În pânzele lui, accentul cade asupra vieţii liniştite din suburbiile californiene, automobilele ocupând un loc central.

explică Tom invitaţilor.

Aşa i s-a spus să se prezinte. E adevărat că nu lucrează de mult la FBI, însă nu se ocupă cu protecţia drepturilor cetăţeneşti, ci face parte din Grupul de lucru pentru combaterea criminalităţii organizate. O muncă periculoasă.

În aceeaşi casă, în acea seară, au loc trei petreceri diferite. Prima reuneşte exclusiv bărbaţii, care încearcă să se cunoască mai bine. Tom face o impresie bună. Pare genul de tip deschis, plicticos şi previzibil, cu părul lui tuns milităreşte şi frigiderul plin de bere Coors Light.

La petrecerea femeilor, Cheryl face o imagine de femei drăguţă şi ştearsă, poate chiar cam prostuţă. E mama de suburbie tipică, care a avut la un moment dat propriile visuri, dar a acceptat să renunţe la ele pentru a-şi îndeplini rolul de soţie. Cheryl a vrut să fie brutar, ca bunicul ei. Cea mai frumoasă amintire din copilărie sunt verile de pe Jackson Avenue, când se trezea înaintea tuturor şi se ducea cu bicicleta la brutărie, unde îşi ajuta bunicul să coacă prima tranşă de pâine. Cheryl spune că s-au mutat aici de la New York, dar hainele ei nu par cumpărate pe Fifth Avenue. Nu a fumat în viaţa ei o ţigară cu marijuana, nu e spirituală, nu reprezintă o ameninţare.

În sfârşit, petrecerea copiilor se desfăşoară în camera cu televizorul şi este cea mai interesantă. Băieţii disecă colecţia de discuri, despre care declară că este jalnică: John Denver, Linda Ronstadt, Juice Newton, The Carpenters. Fetele dau pe goarnă secrete de familie: tatăl lui Ted este alcoolic şi se culcă cu secretara; mama lui Mary a lovit, acum doi ani, o biciclistă cu maşina şi a omorât-o; mama lui Janine e de părere că tot cartierul va ajunge în iad, căci a depistat o familie de indieni.

Petrecerea continuă, deşi e trecut binişor de ora de culcare a copiilor. Oliver este informat că echipele Jets şi Giants nu valorează doi bani, dar că Giants sunt chiar mai proşti, pentru că joacă în aceeaşi divizie cu Redskins.

Oliver răspunde că nu-i place fotbalul american. Un băieţel de zece ani, pe nume Zachary, îl informează că miroase ca un poponar şi că mama lui arată ca o curvă. Oliver îi răspunde calm că mama lui a fost ucisă, mutilată, apoi cadavrul i-a fost ars.

Zach pălește. Se face încă și mai palid la față când Margaret îl provoacă să bea o jumătate de cutie de bere, pe care a cules-o din camera bărbaților. Zachary dă băutura pe gât și se laudă că a mai băut bere. Așa o fi, dar nu dreasă cu o linguriță de sirop de ipecac[17].

Zach vomită cu jerbe spectaculoase și petrecerea se încheie brusc.

---

[17] *Cephaelis ipecacuanha,* plantă din rădăcina căreia se extrage un vomitiv puternic.

47

Se holbează la ecranul computerului. O pagină albă, pe care licăreşte cursorul.

E o dimineaţă îngheţată de decembrie, mai e o oră până la mareea maximă. Bazinul mareic este plin de raţe şi de gâşte sălbatice.

Trage adânc aer în piept şi începe să dactilografieze: „Lecţia 2: Introducere în existenţialism. Existenţialiştii credeau că vieţile noastre sunt încercări de a da sens unei existenţe complet lipsite de sens. Pentru ei, viaţa este asemenea simbolului Uroboros – un şarpe care se autodevorează. Modele repetitive. Nu există progres. Civilizaţia este o funie subţire, întinsă peste un hău." Clatină din cap. A început prost. Apasă pe tasta „Delete" şi se uită cum totul dispare într-o secundă.

Kylie coboară în noul ei palton roşu. Astăzi pare fericită. Ca şi mama ei, se preface cu mare talent. Un colţ al gurii puţin ridicat şi o notă de amuzament în voce, dar ochii ei spun altă poveste.

În ultima vreme suferă des de dureri de stomac. Doctorii n-au reușit să-i găsească nimic. Spun că, probabil, e de la stres. Un stres atât de puternic, încât o face să se chircească de durere, îi produce coşmaruri şi o face să urineze noaptea, în somn.

Se străduieşte să pară curajoasă, dar nu o poate păcăli pe Rachel.

— Mergem? o întreabă fetiţa.

— Sigur. Oricum, văd că n-am inspiraţie în dimineaţa asta, îi răspunde închizând capacul laptopului.

— Lăsaţi-mi și mie cinci minute să fac un duș și plecăm, spune Pete.

— Nu trebuie să întârziem, comentează Kylie.

— Dacă a spus cinci minute, înseamnă că va fi gata în cinci minute, răspunde Rachel.

Pe o planetă plină de bărbaţi neserioşi – taţi care îşi abandonează copiii, soţi care fug cu femei mai tinere –, Pete e genul pe care te poţi baza. Cu toate acestea, nu-i va permite unui dependent de droguri să se afle în preajma fiicei ei, aşa că se asigură permanent că Pete respectă cu religiozitate tratamentul de dezintoxicare cu metadonă.

Chiar o face, și a reușit să găsească o slujbă de agent de securitate care-l ajută să-și acopere creditul enorm făcut pentru răscumpărare.

Peste cinci minute sunt toţi trei în vechiul Volvo şi se îndreaptă spre oraş. Parchează la Starbucks, unde Rachel își ia un ceai fierbinte și se așază la fereastră, pe când Kylie și Pete se duc la cumpărături.

Este o dimineaţă de sâmbătă aglomerată, iar Newburyport viermuiește de turiști și de localnici. Marty urmează să li se alăture într-o oră, împreună cu noua lui iubită. Firește că și-a găsit o nouă iubită. Planul B. În loc să se întâlnească pe Plum Island, au ales Starbucksul din oraş, mai sigur şi mai neutru.

Imediat ce Kylie iese din raza ei vizuală, Rachel scoate telefonul, deschide aplicaţia şi începe s-o urmărească după emiţătorul GPS plasat în pantofi. Da, uite-o, se plimbă pe High Street, face stânga şi intră la Tannery. Fiecare copil al fiecărui părinte este ostaticul destinului, dar asta nu li se reamintește tuturor părinţilor atât de violent cum i s-a reamintit ei.

Îl vede pe Pete, de cealaltă parte a străzii, cărând un maldăr de sacoşe de firmă. Îi face cu mâna, intră la Starbucks şi o sărută pe obraz.

— Ce-ai cumpărat acolo?

— Niște lucrușoare pentru Kylie.

— Sper că n-ai cheltuit prea mult, i-ai cumpărat deja prea multe...

— Șșș. Una dintre cele mai mari bucurii care mi-au rămas în viaţă este să-i ofer cadouri nepoatei mele.

Stau de vorbă cât timp îl așteaptă pe Marty, care întârzie, ca de obicei.

— În sfârșit, uite și vedeta noastră, spune Pete bătând cu degetul în geamul ceasului de la mână și ridicându-se în picioare. Normal, are o gagică frumoasă și, pe toţi dracii, chiar mai tânără decât precedenta, după aparenţele exterioare.

Marty e numai un zâmbet. Poartă blugi decoloraţi special, un tricou gri cu guler larg, în formă de V, și o geacă de piele Armani. S-a tuns scut și s-a bronzat pe undeva.

Fata este o minionă cu părul blond coafat în ţepi. Este mai mică de înălţime decât Marty, spre deosebire de Tammy, dar extraordinar de sexy. Un nas fin cu vârful uşor ridicat, ochi albaştri mari şi adânci,

gropițe în obraji. Arată de parcă abia ar fi terminat liceul.

Se fac prezentările, se strâng mâini. Rachel nu face efortul să rețină numele fetei, spunându-și că oricum va fi înlocuită cu un exemplar asemănător peste câteva săptămâni.

Kylie face un pas înainte, își îmbrățișează tatăl și dă mâna cu noua lui iubită.

Noua iubită o complimentează și o felicită pentru paltonul roșu de lână, ceea ce fetiței îi face, evident, plăcere.

Vorbesc rapid, şi Rachel profită pentru a se distanța încet. Ce uşor este să dispari în peisaj atunci când eşti atât de slabă, de uşoară, când singurul lucru care îți dă substanță este otrava ce-ți curge prin vene.

— E timpul să mergem, spune Marty, iar ceremonia pupăturilor şi a îmbrățișărilor se repetă. Dispar, în sfârşit, în direcția Mercedesului alb al lui Marty.

— Îmi place fata, se potrivesc, comentează Pete în aceeaşi seară, după cină.

— Eu nu m-aş obişnui prea tare cu ea. Săptămâna viitoare e posibil să ne prezinte alta, mai tânără, îi răspunde Rachel cu o notă de amărăciune care o surprinde până și pe ea puțin.

După masă verifică localizarea lui Kylie, care este acasă la Marty, și vorbesc cu ea prin aplicația Apple FaceTime.

Mai târziu, Pete se duce la baie să-și ia doza de metadonă. În ultima vreme a început să includă puțină heroină maro, mexicană, în programul de dezintoxicare, ca să suporte mai ușor nopțile.

Rachel nu știe asta, dar în ultimele două zile nu reușește să adoarmă fără două pastile de Ambien și un pahar de scotch. Se așază la computer și încearcă să termine cursul de filosofie, însă fără mai mult succes. Deschide YouTube, dar nici măcar Ella Fitzgerald interpretând melodii ale lui Cole Porter nu reușește s-o relaxeze.

O pagină albă pe ecran, cursorul care clipește regulat.

Hrănește pisica și se hotărăște să deretice puțin. Cine poate lucra într-o casă murdară?

Urcă în cameră la Kylie și scoate cearşaful de pe pat. E ud, iar salteaua musteşte. Ar fi trebuit să se ocupe de asta de dimineață. A început să se repete în fiecare noapte. Nimeni nu reușește să doarmă, toți au coşmaruri. Ca să nu se dea de gol, când petrece noaptea acasă

la Marty, Kylie se înfășoară în două prosoape.

Rachel se așază pe marginea patului și își ia capul în mâini. Pe podea, lângă ea, vede carnetul de notițe Moleskine al fetiței. Îl ridică și se luptă din răsputeri cu dorința să-l deschidă. Este spațiul sacru, privat, al copilului.

„Nu-l deschide, nu-l deschide, nu...”

Începe să dea paginile. Desene, însemnări zilnice, titluri de cântece și de filme preferate, nume pentru un eventual câine și altele asemenea, de la începutul anului. Toate notițele s-au oprit în ziua când a fost răpită. Apar apoi mâzgăleli violente aparent lipsite de sens, pagini întregi colorate în negru, un desen cu pivnița unde a fost ținută prizonieră și informații despre răpitori: „Bărbatul este, probabil, profesor. Pe femeie o cheamă Heather. Pe băiatul lor, Jared.” O referire la setul de magie „Houdini”, pe care l-a primit înainte de Crăciun, și la metodele să te eliberezi din cătușe prezentate acolo. Încă niște pagini înnegrite și niște spirale desenate atât de apăsat, încât vârful a trecut prin pagină. Una dintre ultimele însemnări, datând de numai două zile, este adresa unui blog despre modalități nedureroase de sinucidere. „Pastile? Înec?” a notat Kylie pe marginea foii.

Rachel oftează din rărunchi. „Coșmarul ăsta nu se va termina niciodată”, își spune.

Coboară la computer și îi trimite un mesaj fiicei ei, întrebând-o ce mai face. Primește răspunsul după o jumătate de oră. E bine, se uită cu toții la *Labirintul: Evadarea*.

Închide laptopul și rămâne cu privirea ațintită în beznă.

— O voi face, șoptește în noapte.

Chiar dacă Mac-ul ei a fost curățat atent de viruși și de programe-spion, alege să-l folosească pe al lui Pete. Verifică funcționarea antivirusului, totul pare în regulă. Rulează un program care-i ascunde adresa IP și se loghează pe Tor. De acolo, intră pe Google și își creează o identitate falsă – TheGirlNamedAriadne@gmail.com, pentru că toate celelalte versiuni ale numelui Ariadne sunt deja luate.

Deschide platforma de blogging din portofoliul Google și, cu noua ei adresă de e-mail, generează un site minimal, numit „Information on the Chain”.

Adresa e simplă: TheChainInformation.blogspot.com.

La descrierea blogului, scrie: „Această pagină este destinată tuturor celor care pot împărtăşi, sub rezerva anonimatului, informaţii sau indicii despre entitatea cunoscută sub numele Lanţul. Secţiunea de comentarii este deschisă. Vă rog să fiţi extrem de atenţi. Nu lăsaţi decât comentarii anonime.”

Există vreo posibilitate ca Lanţul să ajungă la ea? Nu crede. Ar descoperi profilul fals pe care tocmai l-a creat şi nimic mai mult. Nici măcar Google nu-i cunoaşte identitatea. „Creaţi blogul?” apare pe ecran. Apasă pe butonul „Da”.

48

Iar este zi de mutare. Suntem în 1997. Gemenilor li s-a alăturat acum un frățior, Anthony. De această dată se mută într-o localitate numită Anaheim. Tom a fost promovat. Conduce o structură care se ocupă cu traficul de droguri. Va avea parte de mult stres, o știe, dar nu pare să-și facă griji.

Oliver și Margaret au crescut, sunt copii mari acum. Margaret are pistrui și părul roșcat, ca bunicul ei, dar și ca bărbatul cu care mama ei se culca la ferma de hipioți. Oliver e grăsun, are părul tot roșcat, cu o nuanță mai întunecată, și o piele foarte albă. În ochi poartă aceeași intensitate ciudată care i-a enervat pe străini încă de când era un țânc. „Se holbează la tine ca Johnny Rotten", a spus cineva despre el la un moment dat. Nu a luat-o ca pe un compliment.

Strada pe care locuiesc în Anaheim este aproape identică cu cea din Bethesda.

Micul Anthony se joacă în stradă cu o gașcă întreagă de prieteni noi. Cineva a scos un casetofon din care se aude Michael Jackson cu „Man in the Mirror".

Oliver și Margaret îi urmăresc de la ferestrele de la etaj. Nu caută compania copiilor de vârsta lor. Margaret e mai sociabilă, dar nu vrea să-și lase singur fratele geamăn.

Cheryl îi găsește în dormitorul lor.

— Eram sigură că sunteți aici, le spune aprinzându-și o țigară Virginia Slim.

Gemenii nu-i răspund.

— Hai, ieșiți și voi afară la joacă, ca fratele vostru, îi îndeamnă.

Cei doi nu se mișcă.

Cheryl vrea să rămână singură, ca să se bucure de două diazepame și un pahar de vodka tonic.

— Nu vrem să ieșim, îi răspunde Oliver.

— Vreți să mergem la Disneyland sau nu?

— Da.

— Atunci ieșiți dracului afară și jucați-vă ca niște copii normali!

Cei doi coboară și o aud pe femeie bombănind în urma lor:

„Ciudaţii naibii…”

O fetiță de vizavi, fetița alfa a străzii, Jennifer Grant, o terorizează pe Margaret și o face să plângă. Îi spune că e urâtă și râde de ea că nu ştie rime pentru jocul cu elasticul.

Oliver ştie că nu are voie să dea într-o fată, dar tot o lovește. Jennifer fuge în casă și se întoarce cu fratele ei mai mare, care-l apucă de gât și-l ridică în aer, zguduindu-l și sugrumându-l concomitent. Oliver nu poate să respire, nu poate să strige după ajutor. În cele din urmă, plictisindu-se, băiatul îi face vânt pe asfalt. Jennifer vine lângă el, își încrucişează braţele la piept şi începe să râdă în hohote, împreună cu alţi copii. Printre ei se nimereşte şi micul Anthony, dar nu-l poţi învinui că se alătură majorităţii.

Genul de scenă pe care o poţi vedea la finalul orelor, când ies copiii de la şcoală. Pare ireală, dar este teribil de reală. Și nu durează prea mult. Puştii se plictisesc repede și își găsesc alte distracţii.

Gemenii se strecoară înapoi acasă, se ascund în garaj și așteaptă întoarcerea tatălui lor.

Bărbatul revine târziu, căci lucrează departe, la sediul FBI din Wilshire Boulevard. Face mult pe drum.

Gemenii nu menţionează incidentul la masă, în seara aceea, iar Anthony l-a uitat complet. Tom are chef de conversație. Le povestește despre noua lui slujbă, despre noi oportunităţi. Cheryl îi aduce aminte că le-a promis ceva copiilor. Cu un rânjet larg, Tom îi întreabă dacă vor să meargă la Disneyland chiar în sâmbăta următoare. Toţi sunt entuziasmaţi.

Cu toate acestea, când sâmbăta soseşte, capul familiei are de lucru și le promite că vor merge în weekendul următor.

— Pun pariu că nu vom ajunge niciodată la Disneyland, îi spune profetic Margaret lui Oliver în acea seară, în dormitorul lor.

— Și eu pun pariu că nu.

— Te mai doare gâtul?

— Nu, îi răspunde Oliver, dar se vede că minte.

Margaret stă în pat și citește o carte din colecţia Baby-Sitters Club. E cea în care Mary Anne primeşte o scrisoare din aceea care trebuie dată mai departe unui anumit număr de persoane. Prietenii ei îi spun s-o arunce că nu va păţi nimic rău.

Mary Anne distruge scrisoarea și nu i se întâmplă, într-adevăr, nimic. Iată de ce sistemul acesta de scrisori în lanţ nu prea funcţionează.

Lui Margaret îi vine o idee.

Trebuie să se întâmple mai întâi lucrul rău.

Joia următoare, iepurele lui Jennifer Grant scapă din cușca lui și fuge pe stradă.

A doua zi, la școală, Jennifer găsește un bileţel în cutia ei de prânz: „Scuipă suc de portocale pe tine, la cantină, altfel iepurașul moare".

Jennifer se împroașcă cu suc de portocale pe haine în faţa tuturor.

Bileţelele continuă într-un crescendo de cereri.

Jennifer se ridică în picioare și strigă „căcat" în mijlocul orei; cere voie la toaletă de cinci ori în timpul unui curs; stă în faţa casei, în pielea goală, timp de zece secunde, apoi, un ultim bileţel o informează unde va găsi cadavrul iepurelui.

Margaret și Oliver ascund sub un sertar fotografia Polaroid pe care i-au făcut-o fetei despuiate. Gemenii se gândesc că le-ar putea fi de folos într-o zi.

Viaţa își urmează cursul. Micul Anthony se descurcă bine la școală și își face prieteni noi. Gemenii par, în sfârșit, să se adapteze și ei.

Cheryl petrece tot mai multă vreme singură și se plictisește. O sună pe mama ei, care-i dă sfatul să-și bage minţile în cap și să înţeleagă că alţii trec prin suferinţe cu adevărat grele. Cheryl își continuă automedicaţia cu diazepam, votcă și Cuba libre.

La două luni după mutarea la Los Angeles, Tom vine acasă beat criţă. A lovit mașina și face o criză de nervi. Începe o ceartă la cuţite cu nevastă-sa. Tom îi dă o palmă, și femeia se prăbușește la podea ca un sac de cartofi.

Micul Anthony începe să plângă, în timp ce Oliver și Margaret urmăresc scena nepăsători.

49

Cabinetul terapeutului se află într-o clădire de birouri modernă din Brookline, deasupra unui magazin care vinde umbrele cu imprimeuri făcute la comandă. *Très* hipster.

E lăsată să aştepte într-o recepţie luxoasă şi se apucă să răsfoiască nerăbdătoare colecţia de reviste *Vogue,* ediţia britanică.

Ploaia biciuieşte violent ferestrele mari. Minutarul pendulei vechi, recondiţionate, abia se târăşte. Analizează o reproducere a celebrului tablou al lui Manet, *Devant la glace.* Imaginea, o femeie care se uită în oglindă, fără a i se vedea chipul, i se pare potrivită cu fobia ei faţă de oglinzi. Din difuzoare ascunse se scurge ultimul album al lui Miles Davis, *You're Under Arrest.* Altă ironie a sorţii.

Se întreabă despre ce vorbeşte Kylie. I-a spus să nu pomenească sub nicio formă de Lanţ sau despre ce i s-a întâmplat, dar speră că terapeutul îi va indica totuși câteva strategii pentru a face faţă intenţiilor de suicid, urinărilor nocturne și anxietăţii.

Sunt amândouă conştiente că nu va funcţiona, dar trebuiau să încerce. Ce pot face altceva?

Cinci minute mai târziu, terapeutul își face apariţia şi-i adresează un semn încurajator din cap. Femeia nu pare să aibă mai mult de douăzeci de ani. „Ce naiba știe cineva atât de tânăr despre resorturile sufletului omenesc, despre viaţă în general?" se întreabă Rachel în timp ce-i zâmbește amabil.

În mașină, în drum spre casă, Kylie nici nu deschide gura.

Trec peste podul Plum Island, depășesc staţia de taxare și se înscriu pe drumul secundar spre casă. Rachel nu vrea s-o preseze, dar nu mai suportă tăcerea.

— Ia spune! o îndeamnă până la urmă.

— M-a întrebat dacă am fost abuzată sexual. I-am spus că nu. M-a întrebat dacă sunt agresată la şcoală. I-am spus că nu. M-a întrebat dacă am probleme cu iubitul meu. I-am spus că nu. A tras concluzia că manifest simptomele cuiva care a trecut recent printr-o traumă psihică.

— Are dreptate. Chiar te-au lovit, nu-i aşa?

— Da, dar nu pot să-i spun nimic, nu? Nu pot vorbi cu nimeni despre ce s-a întâmplat. A trebuit să stau acolo și să mint despre problemele adolescenței și stres și dificultăți de adaptare la noua școală. Nu-i pot spune că am văzut cum un polițist a fost asasinat în fața mea, că un bărbat mi-a înfipt o armă sub nas și m-a amenințat că mă ucide și că apoi te împușcă pe tine. Nu-i pot spune că am stat pe jos lângă fetița răpită de mama mea și nu-i pot spune că oamenii răi se pot întoarce oricând să ne omoare, termină Kylie izbucnind în lacrimi.

Rachel întinde o mână și o mângâie, în timp ce ploaia izbește în parbrizul Volvo-ului.

— Suntem captivi, nu-i așa, mamă? Dacă mergem la poliție, tu și Pete veți fi condamnați pentru răpire, iar ei tot vor încerca să ne omoare, nu-i așa?

Rachel nu știe ce-ar putea să-i răspundă. Ajung acasă, unde domnește frigul, iar Pete încearcă să repare cuptorul cu lemne.

— Cum a fost? întreabă el.

Rachel îi face semn din cap să nu insiste.

Masa se desfășoară în tăcere. Kylie se joacă cu mâncarea prin farfurie, Rachel nu poate să înghită nimic, pe când Pete își face griji teribile pentru amândouă.

Rachel așteaptă ca cei doi să se ducă la culcare, apoi deschide blogul proaspăt înființat. În secțiunea comentarii găsește o notificare de la un anonim: „Șterge blogul *acum,* înainte să fie găsit. Urmărește rubrica de anunțuri din *Boston Globe.”*

Nu e nevoie să i se spună de două ori. Se loghează pe Blogger și apasă pe „Delete Blog”. „Sunteți sigură că doriți să ștergeți acest blog și întregul său conținut?”

Apasă „Da” și iese.

50

Miercuri, ora 5.00

Rachel nu reuşeşte să adoarmă.

Se dă jos din pat, îşi pune o bluză comodă şi halatul de casă şi îşi face o cafea. Stă o vreme pe întuneric, în living, privind luminile din casele de pe celălalt mal al bazinului inundabil.

Iese afară şi se pune pe aşteptat, jucându-se iarăşi cu o aţă ieşită din tivul bluzei. Motanul Eli vine să vadă ce se întâmplă şi, după ce acceptă câteva mângâieri pe spinare, dispare înapoi printre dune, să-şi continue războiul nesfârşit cu oposumii.

Un sentiment de alertă îi excită terminaţiile nervoase de la ceafă şi face să i se strângă pielea. E o reacţie de răspuns ancestrală, căci oamenii sunt atât pradă, cât şi prădător. Inima îi bate puţin mai tare. Membrele îi tremură uşor.

Ziua de astăzi va fi importantă.

Cortina se ridică pentru al treilea act.

Soarele zorilor este jos, abia se vede, iar aerul e încă rece, dar suportabil.

Mirosul mlaştinii.

Ţipetele păsărilor.

Lumina galbenă a farului unei biciclete pe Old Point Road.

Micul Paul Kirkpatrick se îndreaptă aproape direct către casa ei. Tot mai puţină lume primeşte acasă cotidianul *Boston Globe.* Bicicleta lui Paul s-a înscris deja pe alee. Îi face cu mâna din pridvor ca să nu se sperie, dar el e deja speriat.

— La naiba, doamnă O'Neill! Ce spaimă am tras!

— Îmi pare rău, Paul, nu pot să dorm. M-am gândit să aştept aici să vină ziarul.

În loc să arunce ziarul făcut sul aproximativ în direcţia casei, cum face de obicei, pedalează până la ea şi i-l dă în mână.

— Vă doresc o zi frumoasă, îi spune înainte de a pleca.

Intră în casă, aşază ziarul pe masă şi aprinde lumina.

Ignoră titlurile, repezindu-se direct la mica publicitate. În ciuda

concurenţei pe care i-o fac site-urile Craiglist și eBay, *Boston Globe* încă mai găzduiește zeci de anunţuri zilnic.

Trece de Matrimoniale și de Vânzări auto și găsește, în sfârșit ce căuta, sub rubrica Diverse: „Lanţuri vânzare-cumpărare: 617-555-0055”.

Îl trezește pe Pete și-i arată anunţul.

— Nu știu ce să zic, mormăie el clătinând prudent din cap.

— Trebuie să încercăm.

— De ce?

— Pentru că altfel nu se va termina niciodată. O omoară încet pe Kylie, ne pândește permanent, ne amenință și, în paralel, prinde alte familii, alte mame, alţi copii.

— Vorbești de parcă Lanţul ar avea o viaţă proprie.

— Exact. Este un monstru care cere periodic sacrificii umane.

— Nu știu ce să zic, Rachel. Știi cum se spune, nu deștepta câinele care doarme...

— Dar câinii ăștia nu dorm. O să sun de pe un telefon de unică folosinţă.

— Poate că ar fi mai bine să telefonez eu. Cei din Lanţ nu-mi cunosc vocea. Poate fi o capcană, cred că-ţi dai seama.

— Îmi voi schimba vocea. O să imit accentul bunicii.

Pete scoate punga cu telefoane ieftine din dulapul unde o ascunsese, aleg unul la întâmplare și ies pe terasă, ca să n-o deranjeze pe fetiţă. Se uită la ceas, abia e șase și jumătate dimineaţa.

— Nu e cam devreme?

— Vreau să rezolv înainte să se trezească Kylie.

Pete se resemnează. Nu-i place povestea asta, dar e decizia lui Rachel și nu o poate opri.

Formează numărul și o voce bărbătească răspunde aproape imediat.

— Alo?

— Vreau să vorbiesc despre anunţul de la gazietă, încearcă Rachel să imite accentul polonez al bunicii.

— Ce-i cu el?

— Avem niscai dificultăţi cu un lanţ, și mă gândeam că poate vă daţi osteneala olecuţă și ne putem ajuta unii pe alţii.

— Tu ai pornit blogul ăla? o întreabă pe o voce de bariton, unde detectează un accent străin slab.

— Da.

Încă o pauză lungă.

— Nu știu dacă pot avea încredere în tine. Nici tu n-ar trebui să ai încredere în mine. Nu-mi dezvălui absolut nicio informaţie personală, da?

— Am înțeles.

— E posibil să fim ascultaţi. De fapt, e posibil ca unul dintre noi să lucreze pentru ei, înțelegi?

— Da.

— Vorbesc serios, chiar înțelegi? Pericolul e cât se poate de real.

— Știu. L-am văzut de aproape, îi răspunde Rachel lăsând baltă accentul.

Trec câteva secunde.

— Pentru că ți-ai luat numele Ariadna, îmi poţi spune Tezeu. Vrei să încercăm să intrăm în labirint împreună?

— Da.

— Sper că nu ești dusă cu pluta, Ariadna. Ideea cu blogul a fost o nebunie. Apelul ăsta este o nebunie.

— Cred că sunt sănătoasă la cap și știu că vreau să-i distrug.

— Un obiectiv ambițios. Ce te face să crezi că ai putea opri această entitate?

Îl privește întrebătoare pe Pete.

— Am câteva idei.

— Chiar așa? Bine, Ariadna, uite ce vreau să faci. Du-te la aeroportul Logan azi, la ora douăsprezece. Cumpără un bilet la un zbor intern care să plece de la terminalul A. Treci prin controlul de securitate și așteaptă în holul de la plecări. Văd numărul acestui telefon, ia-l cu tine. S-ar putea să te sun, s-ar putea să nu. Nu te încrede în nimeni, cu atât mai puţin în mine. Ține minte că nu construiești un labirint ca să te ascunzi în el, ci ca să stai la pândă.

Convorbirea se întrerupe.

— Ei bine?

— Mă duc.

— Nu trebuie să ai încredere în nimeni, nici chiar în el.

— Trebuie să rezolv cumva. Mă duc.

— Nu, nu te duci nicăieri, e o nebunie, insistă Pete.

Își face cu adevărat griji pentru ea, dar temerile lui sunt generate și de propriile probleme. Rachel nu știe că metadona nu-l ajută suficient. Când te lași de heroina mexicană de cea mai bună calitate, medicamentul de la Bayer nu este tocmai înlocuitorul ideal, cum își închipuie consilierii în dezintoxicare de la Asociația Veteranilor.

E confuz, nervos, nu poate gândi clar. Cum să se apuce de un nou proiect în starea în care se află? Și cu Rachel în chimioterapie?

E o nebunie, clar. Au scăpat, ar trebui să-și vadă de treabă.

— Nu vreau să-mi spui ce trebuie să fac, Pete. M-am săturat de oameni care-mi dictează ce să fac!

— E vorba de viața ta și de cea a fiicei tale.

— Știu! Crezi că nu sunt conștientă de asta? Încerc să ne salvez viețile! Luându-i mâinile într-ale ei, îi șoptește: Trebuie s-o facem, Pete.

Bărbatul o măsoară îndelung cu privirea.

Rachel se otrăvește la propriu o dată la două săptămâni acolo, pe Fruit Street.

Supraviețuiește. Luptă. Încă trăiește.

— Bine, dar merg cu tine.

51

Lui Rachel nu i-a plăcut niciodată aeroportul Logan. Cei de acolo sunt în permanenţă nervoşi, căci atentatele de pe 11 septembrie au pornit de aici. Cozi lungi, energii negative, reclame la echipa Red Sox peste tot. Se duc la ghişeul Delta Airlines şi cumpără două bilete pentru Cleveland.

Trec prin filtrele de securitate şi se pun pe aşteptat. Are ochelarii la ochi şi gluga hanoracului cu însemnele Yankees trasă peste frunte, ca și cum asta ar putea-o ajuta.

Trece de ora douăsprezece.

— Ce facem acum? o întreabă Pete.

— Nu ştiu.

— De ce nu suni la numărul din ziar?

Mai așteaptă cinci minute, apoi se hotărăște să telefoneze.

— Ne pare rău, dar acest număr a fost deconectat, îi răspunde robotul.

E douăsprezece și jumătate, în sfârșit se aude soneria telefonului de unică folosinţă.

— Du-te la restaurantul Legal Test Kitchen de lângă porţile navetei Delta Airlines şi comandă o bere Cthulhu neagră şi o supă chowder. Singură! îi ordonă vocea.

— Sunt cu cineva care mă ajută. Ştie totul.

— Hm, bine, comandaţi două beri Cthulhu şi două chowder. Masa numărul şaptezeci şi trei pare liberă, e în separeul din partea stângă cum intraţi.

— Şi apoi ce se întâmplă?

— O să vedem ce se întâmplă, nu-i aşa?

Fac cum li s-a spus, se duc la restaurantul Legal Test Kitchen, se aşază la masa şaptezeci şi trei, comandă două beri şi două castroane de chowder. Au sentimentul, probabil real, că sunt urmăriţi.

— Care crezi că este? şopteşte Rachel examinând pe furiş clienţii şi personalul localului.

E destul de plin, şi mulţi oameni se uită chiar în direcţia lor. N-ai cum să ghiceşti.

Își trage și mai mult gluga peste față.

— Asta a fost o idee proastă. Acum el ne cunoaște, pe când noi nu, bombăne Pete.

Dezumflată, Rachel îl aprobă din cap. Primul ei instinct i-a dictat să aibă încredere, altfel de ce ar fi făcut-o? Paranoia militară a lui Pete produce întotdeauna opţiunea sigură.

Este însă disperată pentru Kylie. Orice ar alege, nu e bine. Acţiunea e rea, inacţiunea la fel. O situaţie de *zugzwang* tipică. Ai fost paraşutat în mijlocul unui câmp minat şi nu ştii în ce parte s-o apuci. Poate că aşa îi testează Lanţul pe oameni, fluturând o momeală în faţa potenţialilor trădători? Oricine ar fi putut fi un agent al Lanţului. Iar acum, ea şi Pete vor trebui să...

Un bărbat masiv, cu ochelari se strecoară în separeu lângă ei.

— V-aţi asumat un risc extraordinar venind aici, le spune cu un uşor accent est-european. Întinde o mână păroasă, lată cât o cazma. Se presupune că eu sunt curajosul Tezeu. Tu trebuie să fii sclipitoarea Ariadna.

— Da, îi răspunde Rachel strângându-i mâna.

E foarte înalt, cam la un metru nouăzeci, şi foarte mare, sare probabil de 130 de kilograme. Ca vârstă, îi poţi da lejer cincizeci de ani, iar părul pe care încă-l mai are pe cap este lung şi arată încâlcit. Barba neîngrijită e aproape gri. Poartă blugi maro, tenişi şi un raglan peste un sacou de catifea sub care se vede un tricou pe care este imprimată coperta cărţii *Zen şi arta reparării motocicletei*[18]. Nu pare a fi creierul diabolic din spatele Lanţului. Dar nu se ştie niciodată, nu? În mână ţine un pahar cu scotch sau bourbon dublu.

Pete îi întinde şi el mâna.

— Sunteţi împreună?

Pete aprobă din cap.

Străinul le adresează un zâmbet vulnerabil, slab, melancolic şi speriat în acelaşi timp şi dă pe gât restul de băutură din pahar.

— N-aţi putut strecura arme de foc, cuţite sau gaze neurotoxice prin filtrele de securitate ale aeroportului, dar asta nu face decât să amâne inevitabilul, nu-i aşa? Dacă lucraţi pentru Lanţ, ştiţi cine sunt

---

[18] Bestseller de Robert Pirsig apărut în 1974, cu o puternică încărcătură filosofică; bazat pe gândirea presocraticilor, detaliază conceptul de „metafizică a calităţii”.

și înseamnă că sunt mort. Dar, dacă *eu* lucrez pentru Lanț, știu cine sunteți și lucrurile stau prost pentru *voi*.

— Ești convins că ne cunoști? Câți oameni a procesat Lanțul până acum? Probabil câteva sute, îi răspunde Pete.

— Ai dreptate, sute. Poate chiar mii, cine știe? Ce vreau să spun este că deja m-ați fotografiat, că-mi puteți afla identitatea reală comparând imaginea cu cele din baza de date a Lanțului și că mă puteți ucide imediat ce părăsesc aeroportul. Nu trebuie decât să mă puneți pe lista de misiuni a țintei pe care o prelucrați acum și voi pieri, împreună cu fiica mea. Nimeni nu este în siguranță. Puteți omorî președinți sau regi cu urmașii lor la tron cu tot, dacă motivația este suficient de puternică.

Își scoate ochelarii și-i așază pe masă. Are ochi căprui, atenți, inteligenți și triști, observă Rachel. Ochi ce inspiră siguranță, de profesor sau de preot.

— Trebuie să avem încredere unii în ceilalți, spune ea.

— De ce?

— Pentru că ai aerul cuiva care a trecut prin ce-am trecut și eu.

Bărbatul o examinează atent și aprobă din cap.

— Tu cum ești implicat? îl întreabă pe Pete.

— Eu am ajutat-o la sfârșit. Sunt fostul ei cumnat.

— Și fost militar, după aparențe. Mă mir că te-au acceptat, sau ai încercat să te strecori nebăgat de seamă?

— E rezervist, au spus că n-au nicio problemă să mă ajute. Nu aveam pe nimeni altcineva la care să apelez.

— Lanțul este ca o cușcă în căutarea păsărilor vulnerabile. Bărbatul se oprește brusc la apariția chelnerului și mai cere un whisky dublu. V-ați ocupat vreodată de *kriging*[19], de programare matricială sau de analiză regresivă?

— *Kriging?* repetă Rachel, începând să se îndoiască de sănătatea mintală a individului.

— Este un proces gaussian regresiv. Un instrument folosit în

---

[19] Ansamblu de tehnici geostatistice utilizate în interpolarea valorilor unui proces aleatoriu într-o locație necunoscută în funcție de determinările valorilor locațiilor învecinate. După numele inginerului de mine și statisticianului sud-african Daniel G. Krige (1919-2013).

analiza statistică. Sună cunoscut?

Rachel și Pete scutură din cap la unison.

Bărbatul ridică plăcuța cu numărul mesei.

— Ce vă spune numărul șaptezeci și trei?

— John Hannah, mijlocaș ofensiv la New England Patriots, răspunde rapid Pete.

Răspunsul nu pare să-l satisfacă.

— Atunci, spune-ne ce înseamnă pentru tine, intervine Rachel.

— Este al douăzeci și unulea număr prim. Numărul douăzeci și unu are ca factori primi trei și șapte. O coincidenţă amuzantă. Masa numărul șaptezeci și șapte, de acolo, este și ea liberă. Șaptezeci și șapte nu este un număr prim, desigur, dar este suma primelor opt numere prime și numărul atomic al iridiului. Iridiul este substanţa care ne-a permis să înţelegem cum au murit dinozaurii, un mare mister când eram eu copil. Stratul-marker de iridiu din frontiera K-T[20]. Numărul atomic șaptezeci și șapte a însemnat apocalipsa dinozaurilor. Este un număr final. Toate cărţile ar trebui să se termine la capitolul șaptezeci și șapte, ceea ce nu se întâmplă în realitate. Dar, revenind la treburile noastre, acum aţi înţeles de ce masa șaptezeci și trei e mai potrivită decât masa șaptezeci și șapte, nu?

Rachel și Pete îl privesc cu gurile căscate.

— Bine, oftează omul. Înțeleg că matematica nu este punctul vostru forte. Mă rog, n-are importanţă. Povestea e mai importantă decât tehnica. De când?

— De când, ce?

— De cât timp aţi scăpat de ei?

— Cam de o lună.

Ochii omului se îngustează lacom și pe chip i se lățește un zâmbet lipsit de bucurie.

— E bine, exact cum speram. Eu am ieșit de trei ani și jumătate. Urma s-a răcit. Am nevoie de cineva aflat încă în vizor.

— Pentru ce? vrea să știe Rachel.

Chelnerul îi aduce comanda, și bărbatul dă peste cap tot paharul

---

[20] Strat geologic ce face distincţia dintre cretacic (notat universal cu K) și terţiar.

de whisky. Se ridică, lăsând o bancnotă de cincizeci de dolari pe masă.

— Cred că ai dreptate. Cred că va trebui să avem încredere unul în celălalt. Nu ești o mincinoasă, îi spune lui Rachel. El, în schimb, nu-mi place. Nu-l pot citi. Să mergem.

Își trece mâna prin părul soios și și-l leagă la spate într-o coadă de cal.

Pete clatină sceptic din cap.

— Unde să mergem? Eu zic că stăm foarte bine aici.

— Uite cum facem: mă puteți găsi la pubul Four Provinces, de pe Massachusetts Avenue, din Cambridge, în circa patruzeci și cinci de minute. Voi ocupa unul dintre separeurile din spate. Oamenii de acolo mă cunosc, sunt client de-al casei. Ne putem întâlni acolo sau nu. Voi decideți.

— De ce nu putem rămâne aici? îl întreabă Rachel.

— Am nevoie de puțină intimitate ca să vă dezvălui povestea mea și să punem la punct planul.

— Ce plan?

— Motivul pentru care vă aflați aici.

— Și care ar fi acela? întreabă Pete.

— Distrugerea Lanțului, desigur.

52

Se pun din nou în mişcare. De data asta, înapoi către est, mai aproape de casă: Boston. Fac cutii, decid ce să păstreze, ce să doneze la săraci, ce să arunce. Lui Tom şi micului Anthony le va fi dor de Los Angeles, dar gemenii şi Cheryl n-au reuşit să se adapteze cu adevărat aici.

Poate că la Boston o să le meargă mai bine. Tatăl lui Tom locuieşte în apropiere şi îşi adoră nepoţii.

Oricum, iată încă un weekend de mutare.

Când golește sertarele comodei din camera gemenilor, Cheryl dă peste fotografia înfăţişând-o pe Jennifer în pielea goală, făcută de Oliver cu Polaroidul. Fata stă în faţa casei sale și a fost fotografiată, cel mai probabil, de la fereastra de vizavi.

Îi arată poza copilului şi-i cere explicaţii. Oliver nu găsește nicio minciună plauzibilă și nu neagă că a luat aparatul foto. Cheryl îl numește pervers și îi trage o palmă peste față.

— Stai să vezi ce pățești când ajunge taică-tu acasă, îl amenință.

Tom se întoarce cu cutii goale de la supermarket. A lipsit mai mult decât ar fi trebuit, căci pe drumul de întoarcere s-a oprit la un bar.

Oliver și Margaret sunt la etaj, o aud pe mama lor vitregă vorbind, apoi pe tatăl lor exclamând:

— Ah, Dumnezeule!

Tom urcă la ei. Îl apucă pe Oliver de gulerul tricoului, îl trage din pat și-l izbește de peretele opus.

— Bolnavul dracului! Știi ce cred despre voi? Cred că ăia v-au pus LSD în mâncare. Cine ştie? Poate că nici nu sunteţi copiii mei! urlă bărbatul.

Anthony a urcat şi el să vadă spectacolul. Margaret îi surprinde rânjetul satisfăcut. Gestul îl va costa viaţa pe micul Anthony.

— A fost doar o glumă, spune Oliver.

— O glumă? Îți arăt eu ție glumă, strigă Tom.

Îl ridică de pe podea și-l târăște până la baie, unde îl bagă în cadă și deschide robinetul de apă rece al duşului. Lui Oliver i se taie respiraţia de frig.

— Sper că te distrezi și acum.

Bărbatul mai ține dușul pe el câteva minute, apoi, în sfârșit, îl oprește. Îl ia pe Anthony pe după umeri și coboară împreună cu el la parter.

Ghemuit într-un colț al căzii, Oliver tremură din tot corpul și plânge cu hohote. Margaret intră lângă el și-l ia de mână. Băiatului îi este rușine de lacrimile care-i curg pe obraji și de toată scena.

— Pleacă! îi spune fetei.

De fapt, nu vrea ca ea să plece; Margaret înțelege.

Hohotele i se transformă în suspine. Umbrele se lungesc. Soarele apune încet de partea cealaltă a Orange Avenue, punând în evidență siluetele avioanelor ce aterizează pe Long Beach Airport.

— Gata, liniștește-te. O să-i facem să plătească, își consolează Margaret fratele geamăn.

53

Cei trei se regăsesc într-un separeu al pubului Four Provinces din Cambridge, Massachusetts.

Rachel şi Pete stau de-o parte a mesei, bărbatul masiv de cealaltă. În local pluteşte o atmosferă veselă, dar nu şi aici. Au în faţă trei halbe de bere Guinness şi trei pahare de whisky pline, prevăzute să-i scutească o vreme de atenţiile chelneriţei. Rachel îşi scoate gluga şi se uită la Pete, care ridică uşor din umeri. Nici el nu ştie de unde să înceapă.

Îşi verifică ceasul. E 14.15. Kylie se duce la Stuart după şcoală. Îi ia pe amândoi mama băiatului, o procuroare trecută prin ciur şi prin dârmon. Tatăl lui Stuart e un fost militar care acum lucrează de acasă, dar a rămas activ în Massachusetts National Guard. Cu excepţia lui Marty, părinţii lui Stuart sunt singurii oameni pe care se poate baza că vor avea grijă de Kylie. Cu toate acestea, timpul se scurge rapid. Rachel ar vrea să ajungă acasă înainte de lăsarea serii.

— Unul dintre noi va trebui să înceapă, dacă nu vrem să stăm aici până mâine.

— Ai dreptate, o aprobă bărbatul înalt. Să începem cu începutul. Adică, măsurile de securitate: fără bloguri, fără e-mailuri, fără înscrisuri. Când ne întâlnim, asiguraţi-vă că nu sunteţi urmăriţi. Coborâţi din mijloacele de transport la întâmplare, schimbaţi direcţia, reveniţi, în stil *Filiera franceză.* Faceţi-o o dată, de două ori, de trei ori, de câte ori este nevoie, până când aveţi *certitudinea* că nu sunteţi urmăriţi.

— Sigur, îi răspunde Rachel neatentă.

Expresia bărbatului se întunecă.

— Nu, nu-mi răspunde „sigur". „Sigur" nu e suficient. Trebuie să fii absolut convinsă, căci viaţa ta chiar depinde de asta. V-aţi asumat un risc uriaş venind la aeroport. Şi după aceea să veniţi aici? De unde ştiţi că nu v-am întins o capcană ca să vă omor şi să ies prin spate?

— Nu eram înarmat la aeroport, dar acum sunt, zice Pete bătându-se cu palma pe buzunarul hainei.

— Nu, nu, nu! Nu înţelegi! izbucneşte exasperat necunoscutul.

— Ce să înțelegem? îl întreabă calm Rachel.

— Cât de important este să fiți vigilenți. În ultimele săptămâni... nu știu nici eu ce să mai cred. A avut loc o spargere la catedra de matematică. Au răscolit vreo șase birouri, nu doar pe al meu. Dar firește că asta ar putea fi doar o acoperire. Deși am fost cât am putut de discret, tot am făcut valuri. Unde pe apa lacului. Poate că am agitat lucrurile. Poate că mă caută, poate că sunt o țintă. Nu știu. Și, chiar mai important, voi nu știți. Nu știți absolut nimic despre mine.

Rachel dă din cap aprobator. Acum câteva luni ar fi zis că un astfel de discurs denotă paranoia în toată regula. Nu mai este cazul.

Bărbatul oftează din rărunchi și scoate un carnețel uzat din buzunarul hainei.

— Acesta este cel de-al treilea volum al jurnalului meu despre Lanț. Numele meu real este Erik Lonnrott și lucrez aici, spune el arătând cu degetul în spate.

— La bucătărie? întreabă Pete.

— Nu, la MIT. Sunt matematician. Mutarea la Cambridge a fost cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată, pentru mine și pentru familia mea.

— Ce s-a întâmplat? îl iscodește Rachel.

Erik ia o înghițitură mare de bere.

— Voi începe cu începutul. M-am născut la Moscova, iar părinții mei au emigrat în Statele Unite când aveam treisprezece ani. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții în Texas, unde am absolvit A&M University. Mi-am luat doctoratul în matematică la ei și tot acolo mi-am cunoscut soția, Carolyn. Era pictoriță. Crea pânze superbe, uriașe, mai ales pe teme religioase. Îmi făceam postdoctoratul în topologie, la Stanford, când am fost binecuvântați cu o fiică, Anna. Erau vremuri frumoase.

— Apoi ați venit aici, îl completează Rachel.

— Ne-am mutat la Cambridge în 2004, când mi s-a oferit un post de profesor asociat titular. Cine ar refuza o asemenea ofertă din partea MIT? Totul a mers bine până în 2010, când... se îneacă și își pierde vocea. Ia încă o gură de bere, încercând să se calmeze, apoi continuă pe un ton coborât: Soția mea se întorcea pe bicicletă de la atelierul ei din Newton. A fost lovită de un SUV. A murit pe loc.

— Îmi pare rău...

Zâmbește șters și clatină din cap.

— A fost îngrozitor. Mi-aș fi pus capăt zilelor, dar aveam o fiică. Am depășit situația, cum se zice. Îți închipui că nu vei reuși, apoi, dintr-odată, reușești să mergi mai departe. Ne-au trebuit cinci ani. Cinci ani lungi. Lucrurile începuseră să meargă din nou binișor, când...

— Lanțul, spune Pete.

— Patru martie 2015. Au luat-o pe Anna pe drumul de la școală spre casă. La Cambridge, în plină zi. Era la câteva străzi distanță.

— Fiica mea a fost răpită din stația autobuzului școlii.

Erik scoate portofelul și le arată poza unei fetițe superbe, cu bucle blonde, în blugi și tricou.

— Anna avea treisprezece ani, dar era foarte timidă, copilăroasă pentru vârsta ei. Vulnerabilă. Când mi-au spus ce trebuie să fac pentru a o elibera, nu mi-a venit să cred, în primul moment. Cum să te gândești la așa ceva? În fine, am făcut ce trebuia să fac. Anna a stat singură patru zile, într-un subsol fără lumină.

— Dumnezeule!

— Da. Nu și-a revenit niciodată din traumă. A început să facă crize, să audă voci. Un an mai târziu, a încercat să se sinucidă tăindu-și venele în cadă. Acum e internată într-o clinică psihiatrică din Vermont. Câteodată, când mă duc s-o văd, nu e capabilă să mă recunoască. Propria mea fiică. Are zile mai bune și zile mai proaste. Chiar foarte proaste. Anna, copilul meu frumos și deștept, a ajuns o legumă. O hrănesc asistentele cu lingurița de plastic. Lanțul ne-a distrus viețile. De atunci, nu mă gândesc la altceva decât la răzbunare.

— Există vreun mod de a-i distruge?

— Posibil. Acum e rândul tău să vorbești. Care e povestea ta?

— Nu, nu facem troc. După cum spuneai, nu ne cunoaștem, intervine Pete.

— Mi-au luat fiica, vine răspunsul lui Rachel. Am fost obligată să răpesc fetița unor străini. De atunci am coșmaruri în fiecare seară, iar fiicei mele îi este din ce în ce mai rău.

— Ai cancer, îi spune Erik.

— Văd că ești un observator atent, îi răspunde ea cu un zâmbet, trecându-și mâna prin părul tot mai rar.

— Și ești din New York, continuă bărbatul.

— Poate că sunt doar un fan al echipei Yankees.

— Ești și una și alta. Mai mult, ești curajoasă. Puţini ar avea tupeul să se plimbe cu însemnele Yankees pe aici.

— Nu mă tem de priviri piezișe, declară Rachel reușind să-și mai smulgă un zâmbet.

— Fac cercetări asupra entităţii numite Lanţul de peste un an, le spune el întinzându-le peste masă carnetul cu însemnări.

Pagini după pagini de date, nume, diagrame, observaţii, calcule, extrapolări, însemnări zilnice și eseuri. Totul cu un scris mărunt, rapid și, observă cei doi cu surprindere, cifrat.

— La început n-am găsit nimic, căci frica este o armă foarte eficientă. Apoi am săpat mai adânc, până am dat peste referiri la Lanţ în anunţuri anonime de tip mica publicitate, prin ziare. Un indiciu aici, unul dincolo, relatarea unei crime care bătea la ochi, chestii din astea. Am aplicat un filtru geografic, analiza statistică regresivă, modelări de serii tip Markov și un filtru temporal evenimenţial. Am colaţionat rezultatele, am aplicat o nouă regresiune și am ajuns la câteva concluzii. Nu multe, câteva.

— Ce concluzii?

— Cred că Lanţul a început să opereze între 2012 și 2014. Analiza regresivă m-a condus la o dată medie din anul 2013. Firește, cei care conduc afacerea vor să ne facă să credem că avem de-a face cu o organizaţie venerabilă, care funcţionează fără greș de zeci sau chiar mii de ani. Sunt convins că este o minciună.

— Vechimea te face s-o crezi invulnerabilă, spune gânditoare Rachel.

— Da, dar eu nu cred că așa stau lucrurile, îi răspunde Erik și soarbe din nou din pahar.

— Nici eu nu cred.

— La ce concluzii ai mai ajuns? îl întreabă Pete.

— Evident, cel care a creat Lanţul este foarte deștept. Educaţie superioară, scor IQ de geniu, lecturi solide. Probabil cam de vârsta mea, probabil bărbat alb.

— Nu cred, spune Rachel clătinând încet din cap.

— Am făcut cercetări amănunțite. Prădătorii de genul ăsta operează în interiorul propriului grup etnic, chiar dacă permit intervenția unui element fals aleatoriu în selecția țintelor. Are vârsta mea sau e puțin mai bătrân.

Rachel scutură din nou din cap, dar nu spune nimic.

— Lanțul este un mecanism gândit să se autoreproducă și să producă bani pentru fondator, continuă Erik. Cred că Lanțul a fost creat de un bărbat alb, la peste patruzeci de ani, în ultimul deceniu, poate drept răspuns la recesiune și la criza financiară. E posibil să fie o adaptare inspirată a modelelor latino-americane de răpire urmată de înlocuirea victimelor.

Rachel ia o gură de Guiness.

— S-ar putea să ai dreptate în ce privește data de începere a activității, dar te înșeli asupra sexului și vârstei.

Atât Erik, cât și Pete o privesc nedumeriți.

— E femeie și nu este nici atât de în vârstă și nici atât de deșteaptă pe cât se crede. A blufat cu mine când mi-a ținut o scurtă lecție de filosofie, fără să se priceapă cu adevărat.

— Ce te face să crezi că este femeie?

— N-aș putea spune. Dar știu că am dreptate. Am stat de vorbă cu o femeie care utiliza un dispozitiv de distorsionare a vocii.

Erik clatină din cap și notează ceva în carnețelul lui.

— Ai fost contactată de pe un telefon anonim și apoi prin aplicația Wickr?

— Da.

— Lanțul e foarte atent la aspectele de securitate, zâmbește bărbatul. Apeluri anonime, de pe aparate de unică folosință, conturi de bitcoin anonime care dispar după câteva săptămâni, aplicația criptată Wickr, unde ID-ul e schimbat periodic, angajarea unor intermediari pentru treburile murdare. Foarte inteligent, aproape imbatabil.

— Aproape.

— O parte din Lanț este inatacabilă. După părerea mea, ar fi imposibil să urci pe verigile sale pentru a-i afla originea. Desigur, din cauza elementului pseudo-aleatoriu pe care-l introduce în selecția

victimelor. Ai avut mână liberă să-ți alegi țintele, ca și mine, și ca cei dinaintea noastră, până la prima țintă. Orice încercare de inferență regresivă este sortită eșecului. Știu, pentru că am încercat.

— Atunci, cum putem ajunge la oamenii din spatele Lanțului? întreabă Pete.

Erik își ia din nou carnetul și începe să-l răsfoiască.

— Din toată cercetarea mea au rezultat foarte puține soluții, în realitate...

— Doar nu vrei să-mi spui că toată întâlnirea asta a fost o pierdere de vreme? se enervează Pete.

— Nu. Metodele lor sunt bune, dar lucrezi cu oameni, greșelile sunt inevitabile. Niciun agent uman nu este infailibil în ceea ce face. Așa cred, în orice caz.

— Ce greșeală a comis Lanțul?

— Poate că au devenit cam delăsători, cam leneși. Vom vedea. Spune-mi mai multe despre interacțiunea ta cu ei.

Rachel deschide gura să vorbească, dar Pete îi face semn să tacă.

— Nu-i mai spune nimic.

— Trebuie să avem încredere unii în ceilalți, protestează ea.

— Nu, Rach, nu trebuie.

Pete nu-și dă seama de greșeala pe care tocmai a făcut-o, dar ea și Erik o sesizează. Erik deschide carnețelul și notează ceva, probabil chiar numele ei, Rachel. „Am ajuns prea departe”, se gândește ea.

— S-a întâmplat acum o lună. În prima săptămână din noiembrie.

— Te-au sunat?

— Da.

— Și au utilizat aplicația Wickr?

— Da. De ce este atât de important?

— Conturile de Wickr și de bitcoin sunt protejate de cele mai înalte niveluri de protecție disponibile comercial. Un supercomputer ar avea de lucrat zeci de mii de ore ca să le spargă. Mai mult, sunt convins că, măcar la început, și-au schimbat periodic identitățile de Wickr, pentru încă un nivel de securitate. Desigur, s-ar putea să avem de-a face și cu mai multe niveluri de redundanță și cu conturi false, care să ne pună pe o pistă greșită. Însă, chiar și așa, cred că am găsit o breșă în metoda lor de comunicare.

— Ce breșă?

O chelneriță întredeschide ușa și-și strecoară capul.

— Doriţi să comandaţi de mâncare? îi întreabă cu un accent scoţian greoi.

— Nu, îi răspunde Erick rece.

După ce femeia închide ușa, începe să se pregătească de plecare.

— E nouă pe aici. Nu-mi plac noutăţile. Să mergem.

54

O bancă în parcul Boston Common. Un vânt rece şuieră dinspre port. Sunt în faţa basoreliefului înfăţişându-l pe Robert Gould Shaw în fruntea soldaţilor din Regimentul 54. Parcul e aproape pustiu, doar câteva persoane care fac jogging, elevi de liceu și părinţi cu cărucioare.

Rachel îl priveşte în tăcere. Când se simte în siguranţă, Erik începe în sfârşit să vorbească.

— În general, construcţia standard a funcţiilor pseudo-aleatorii criptate este considerată rezistentă la scurgeri, dar e posibil să nu fie. Iar dacă începi să dai rasol, devii vulnerabil în faţa unor oameni ca mine.

— Nu înţeleg nimic, suspină Rachel.

Îl privește pe Pete, care este la fel de nedumerit, deși are cunoștințe de software.

— Ei ne contactează în două moduri, și cred că ambele pot fi decriptate.

— Cum?

— Telefoanele de unică folosinţă nu sunt atât de sigure pe cât se crede, nici dacă le folosești din interiorul unei cuști Faraday. În general, oamenii își închipuie că apelurile făcute prin această metodă sunt imposibil de localizat, continuă Erik cu un rânjet.

— Dar tu ai găsit o modalitate de a o sparge, nu-i așa? spune Pete.

Rânjetul lui Erick se lărgește.

— Aceasta a fost principala mea temă de cercetare în ultimul an.

— Care e şmecheria?

— Teoretic, este posibil să măsori puterea și modelele de emisie cu ajutorul unui program ce poate fi instalat pe un smartphone. Apoi, telefonul poate analiza în timp real apelul care intră.

— Ai încercat deja? îl întreabă Pete.

— Mă jucam cu conceptul.

— Poţi localiza un telefon de unică folosinţă?

— Nu, dar staţia de bază a telefonului – adică cea mai apropiată antenă GSM – poate fi identificată.

— Ai făcut-o, nu-i așa? insistă Pete.

— Spune-ne, te rog, intervine și Rachel.

Erick așteaptă să fie depășiți de un alergător, apoi continuă:

— Aproape am terminat lucrul la proiectul unei aplicații de tip „caută și ucide” care poate ajunge la cel mai apropiat releu de locul unde s-a efectuat apelul, chiar dacă telefonul a fost închis într-o cușcă Faraday. Odată ce au fost identificate coordonatele geografice, este posibil să se restrângă intervalul pentru frecvența semnalului telefonului, ceea ce ne-ar da un vector de la antenă la telefonul propriu-zis, cu o marjă de, să spunem, două sau trei sute de metri.

— Și ce înseamnă toate astea? întreabă Rachel, care tot nu e sigură că înțelege.

— Există mai multe moduri de a merge pe urmele firului, în interiorul labirintului, îi răspunde Erik.

— Cum rămâne cu aplicația Wickr? Asta este principala lor metodă de a comunica cu țintele.

— Nu este foarte diferită. Algoritmul „caută și ucide” nu poate trece peste criptare și nu poate identifica emitentul, dar poate găsi releul cel mai apropiat de aparatul telefonic de pe care s-a transmis mesajul. Evident, dacă transmit din mijlocul Times Square, din New York, nu avem nicio șansă. Dar, dacă sună dintr-o casă privată oarecare, s-ar putea să reușim să le luăm urma.

— De ce nu ai încercat-o deja? vrea Pete să știe.

— Pentru că am pierdut legătura cu ei acum doi ani și jumătate, pentru că telefonul de pe care m-au contactat a fost distrus și pentru că identitatea de Wickr de pe care comunicau cu mine s-a schimbat de nu știu câte ori. Pista s-a răcit. Pe când tu... își lasă propoziția neterminată și se uită lung la Rachel. Dacă am dreptate și nu-și mai respectă riguros protocoalele de securitate, s-ar putea să folosească încă identitatea Wickr pe care o foloseau ca să comunice cu tine.

— O folosesc. Mi-au trimis un mesaj de Ziua Recunoștinței.

— Excelent! exclamă Erik.

— Cum să facem?

— Trebuie să-i provoci, să-i amenințí sau măcar să le dai de gândit ca să-i faci să te contacteze. Probabil că-ți vor trimite un mesaj sau, chiar mai bine, te vor suna de pe un telefon de unică folosință. Dacă

legătura durează suficient, rulăm programul și avem o șansă să găsim prin triangulație releul GSM cu care se conectează aparatul lor.

— Dar dacă sunt în Times Square sau în mișcare? Înseamnă că i-am enervat degeaba și n-am făcut decât să ne desenăm niște ținte mari pe spate, unde să ne lovească! protestează Pete.

— Da, planul presupune riscuri, recunoaște Erik.

— Pentru *noi*. Noi ne asumăm toate riscurile. Pentru tine nu e niciun pericol.

— Ce trebuie să fac, mai precis? întreabă Rachel.

— Trebuie să intri în dialog cu „Apelantul necunoscut” pe telefon sau pe Wickr și să-mi permiți să declanșez urmărirea în timp real când te contactează.

— Ce înțelegi prin dialog?

— Lungești conversația cât poți de mult. Urma Wickr e mai greu de prins, încă lucrez la soft, dar o convorbire telefonică e altceva. O discuție care să dureze între două și trei minute ar fi perfectă.

— Și ce s-ar întâmpla?

— I-aș urmări cu ajutorul algoritmului „caută și ucide” și, cu puțin noroc, le-aș putea găsi baza de operațiuni.

— Funcționează și cu liniile telefonice terestre? întreabă Pete.

— Dacă sunt atât de proști încât să folosească o linie terestră, îi prind în două secunde.

— O conversație atât de lungă s-ar putea să le dea de gândit. I-aș face să se concentreze asupra mea și a familiei mele.

— Într-adevăr, spune Erik. Mai trebuie să mărturisesc că programul meu nu este complet funcțional. Să spunem că sunt la faza beta. Urmărirea unui telefon prin Statele Unite necesită o putere uriașă de calcul.

— Dar dacă ai putea să ignori cea mai mare parte a Statelor Unite și să te concentrezi asupra unei singure regiuni? întreabă Rachel.

— Asta ne-ar ușura enorm sarcina, însă nu văd cum ar fi posibil. Pot să sune de oriunde, chiar și din străinătate...

— Femeia e din Boston. Lanțul pare să opereze exclusiv în New England. Aproape de casă. Preferă să țină lucrurile sub control direct. Și eu aș face la fel dacă aș fi în locul lor.

— De unde știi că este din Boston? o întreabă Erik. Eu nu am

sesizat accentul.

— Pentru că a făcut eforturi să scape de el. Își caută cuvintele când folosește dispozitivul de distorsionare. Dar nu poţi scăpa de intonaţie, nu? Cum începusem s-o suspectez, i-am întins o capcană într-una dintre discuţii. Vorbeam despre poliţie, și i-am spus că agenţii din Boston te-ar aresta și pentru o bășină. A râs pentru că a recunoscut expresia. Eu n-am mai auzit-o nicăieri înainte de a mă muta aici. Sigur că gluma poate fi pricepută de orice om din afara regiunii, dar am o intuiţie că femeia e de prin partea locului.

Erik o aprobă încet din cap.

— Iată un element util. Dacă programul meu nu trebuie să caute decât în New England, eficienţa i-ar crește exponenţial. În America de Nord trăiesc cinci sute de milioane de oameni, care folosesc miliarde de conexiuni telefonice. New England are aproximativ zece milioane.

— Programul tău ar lucra cam de cincizeci de ori mai repede?

— Poate că da.

— Trebuie să existe totuși alte modalităţi de a ajunge la ei, care să nu presupună atragerea atenţiei asupra noastră, intervine Pete.

— N-am reușit să găsesc nimic mai bun. Voi încă mai aveţi un contact direct cu Lanţul. Va fi riscant, dar nu nechibzuit. Rulăm programul și, când avem o idee precisă despre locul unde se găsesc, trimitem o informare anonimă la poliţie. Poate așteptăm chiar câteva săptămâni sau chiar o lună, ca să nu facă legătura dintre apel și intervenţia poliţiei.

— Nu-mi place cum sună.

— Timpul este esenţial. În curând își vor schimba identitatea de Wickr, și atunci nu vom mai dispune de niciun canal de comunicare directă cu ei. Spargerea de la catedra de matematică, despre care v-am povestit, mă pune pe gânduri. Erik scoate o bucăţică de hârtie și notează ceva. Aveţi aici noul număr de unică folosinţă la care mă puteţi găsi. Aș vrea să vă hotărâţi rapid.

Rachel ia hârtia, se uită la monumentul militar de lângă ei și un vers îi trece prin cap. Cel despre colonelul Shaw călare pe himera lui,

„așteptând răgazul binecuvântat”[21].

„Cu toţii călărim pe câte o himeră, toţi aşteptăm răgazul binecuvântat”, își spune.

Dă mâna cu Erik și se ridică de pe bancă.

— Trebuie să facem un plan.

---

[21] Vers din poemul „For the Union Dead” de Robert Lowell: „Colonel Shaw/ is riding on his bubble,/ he waits/ for the blessed break.”

55

Erik se întoarce mulțumit în biroul său de la MIT. În sfârșit, a făcut progrese după lipsa cronică de informații în care se blocase. Are o șansă. Lupta a început, și nenorociții care i-au distrus viața vor plăti pentru faptele lor.

La un moment dat se gândise chiar să publice un anunț în *The New York Times* prin care să amenințe Lanțul că dacă nu-l contactează, îi va dezvălui existența. Risca însă să rămână o provocare inutilă sau, mai rău, să fie identificat într-un fel sau altul, punând astfel în grav pericol viața lui și pe cea a fiicei.

Rachel are dreptate să se teamă de un conflict deschis cu Lanțul, dar mai bine s-o facă ea decât el, își spune, dar se rușinează imediat de acel gând cinic.

„Suntem noi împotriva lor. Noi toți, Rachel. Dumnezeu mi-a trimis-o. E deșteaptă și are o intuiție excelentă.” Sigur că ar fi trebuit să se concentreze pe Boston. Toate datele de care dispune arată că sunt localizați în New England. Răpirile din Colorado și din New Mexico pe care le-a analizat nu erau decât deviații statistice.

Da. Face într-adevăr progrese.

Cu un pas aproape săltat se îndreaptă spre rabla lui de Chevy model Malibu și iese din parcarea Institutului.

Nu o observă pe femeia care-l urmărește cu un aer nervos prin parbrizul unei alte mașini. Nu-și dă seama că este urmărit până acasă, în Newton.

Poate că nici n-ar trebui să se alarmeze prea tare, căci nu este singurul urmărit. Încă n-a ajuns în partea de sus a listei de priorități. Dacă și-ar lua câteva zile de concediu sau ar găsi un pretext oarecare și ar pleca din oraș, ar avea chiar o șansă să scape.

Din păcate pentru el, Erik este deja însemnat și, chiar mai grav, nici nu-i trece prin cap că toate căutările lui pe Google sunt monitorizate, înregistrate și trimise Lanțului spre procesare.

56

Tom, Cheryl, Oliver, Margaret și micul Anthony sunt într-o croazieră prin Insulele Caraibe. Sărbătoresc promovarea lui Tom la rangul de agent special.

Întreg Departamentul de Crimă Organizată al Biroului FBI din Boston s-a bucurat de laude din partea presei. Familia mafiotă Patriarca, originară din Providence și odinioară atotputernică în Boston, a fost rănită grav cu ajutorul cârtițelor, înregistrărilor și operațiunilor sub acoperire. Banda Winter Hill a fost destructurată și Whitey Bulger și-a luat tălpășița. Tom e răsfățatul Biroului. Sigur, mai are ieșiri nervoase, dar cui nu i se întâmplă din când în când? Muncește din greu și își merită cu prisosință vacanța.

Familia a închiriat un apartament lângă puntea de promenadă. Dintr-un motiv sau altul, micul Anthony a primit propria cușetă, pe când Margaret și Oliver sunt forțați să împartă una.

Gemenii însă nu par foarte deranjați și tratează cu superioritate tăcută încercările fratelui lor vitreg de a-i umili.

Feribotul andochează la Nassau și părăsește portul la apus, într-un splendid foc de artificii. Croaziera aproape că s-a încheiat, acum se îndreaptă cu toată viteza spre Miami. A fost, într-adevăr, o excursie minunată.

În mijlocul nopții, Anthony simte o mână pe braț.

E Margaret.

— Șșș. Făcându-i semn să tacă, îi șoptește: Vreau să-ți arăt ceva super-tare pe punte.

— Ce? întreabă Anthony somnoros.

— E o surpriză, un secret. E ceva fantastic!

— Ce e?

— Lasă, mai bine culcă-te la loc. Oricum, e ceva numai pentru băieții mari. Oliver e deja acolo.

— E o balenă?

— Hai cu mine și o să vezi.

Margaret îl conduce pe băiat la pupa navei, unde, într-adevăr, îi așteaptă Oliver.

— Ce este?

— Uite, acolo. Te ridic puţin ca să vezi mai bine.

— Nu, stai… încearcă Anthony să protesteze, dar este prea târziu.

Gemenii planifică acţiunea de luni de zile. S-au asigurat că feribotul e un model mai vechi, nedotat cu camere video în zonele publice, şi au pregătit terenul cu nişte glume bine plasate despre aşa-zise accese de somnambulism ale băieţelului.

Îl ridică peste balustradă şi-i fac vânt în apele înspumate din siajul vasului.

57

Încă o predare-primire a lui Kylie în Newburyport, la Starbucks. Iubita este aceeași, blonda minionă. Rachel e hotărâtă să fie mai atentă de data asta și să-i rețină măcar numele.

— Rachel s-a angajat ca profesoară la colegiu, îi spune Marty blondei.

— Felicitări! Ce bine! se entuziasmează fata.

— Sunt așa de jenată, nici nu știu ce să fac... vrei să-mi aduci aminte cum te cheamă, te rog? Sunt sigură că mi-ai mai spus de vreo două ori, dar sunt cam confuză în ultima vreme, cred că îți dai seama, îi răspunde Rachel pe un ton de scuze.

Marty o privește cu atenție. Nu e nervos, ci mai mult îngrijorat de starea sănătății mintale a fostei lui soții. Chimioterapia are tot felul de efecte secundare.

— Ginger, pe iubita mea o cheamă Ginger, îi spune pe o voce blândă.

— Mulțumesc. Așadar, cu ce te ocupi?

— Știu că pare greu de crezut, dar Ginger lucrează la FBI, răspunde Marty din nou în locul fetei.

Pete și Rachel schimbă priviri șocate. E clar că nici Pete nu știa nimic. Kylie n-a menționat nimic nici ea, ceea ce nu este întru totul surprinzător. I s-a înșurubat foarte bine în creier că nu are voie să intre în contact cu instituțiile de forță.

— La FBI? întreabă Rachel.

— La FBI, îi răspunde Ginger imitând tonul agenților din filme.

— Nu e un agent oarecare, ci pregătește și un doctorat în psihologie judiciară, la Boston University. E o fată foarte ocupată, adaugă Marty.

— Doctoratul n-a fost ideea mea. Conducerea m-a obligat cumva să mă specializez, răspunde Ginger cu modestie și un accent de Boston delicios.

— Doctorat? Dar câți ani ai? se miră Rachel cu glas tare, gândindu-se că poate are de-a face cu o ciudată, gen Doogie Howser[22].

[22] Serial de comedie american despre un medic adolescent supradotat.

— Are treizeci de ani, se bagă iar Marty.

Rachel nu-și dă seama dacă fostul ei soț a spus-o pe un ton de laudă sau de scuze. O femeie cam de aceeași vârstă cu el? Un partener adult, care are un loc de muncă adevărat? E clar că vrea să se laude.

— Dar nici nu eram sigură că ești majoră... lasă să-i scape înciudată. Probabil că...

Vocea i se stinge, nemaiștiind cum să termine propoziția.

— ...că face baie noapte de noapte în sânge de virgine? rânjește Marty.

— Nu asta voiam să spun, protestează Rachel, dar este acoperită de râsul proaspăt al partenerei lui Marty, care găsește gluma extrem de amuzantă.

— Nu, nimic medieval, doar un regim de viață sănătos.

— Și unde v-ați cunoscut voi, porumbeilor? întreabă și Pete, căruia tânăra i-a trezit, în fine, curiozitatea.

— Aproape că ne-am ciocnit unul de altul când făceam jogging în parcul central.

— A mai făcut chestia asta. Te încadrezi la violențe fizice, băiete. Într-o zi n-o să-ți mai meargă și vei ajunge la mititica.

Ginger râde, din nou. I se pare că amândoi frații sunt extrem de haioși.

„E frumoasă, e tânără, are simțul umorului și e deșteaptă. Dacă vine la pachet și cu o familie bogată, soarta lui Marty este pecetluită”, își spune Rachel.

— Presupun că ești născută aici?

— Dumnezeule, accentul meu este atât de puternic?

— Nu, nu asta voiam să spun, doar mă întrebam la ce școală ai fost. Voi poate că ați fost colegi. Eu nu sunt de prin părțile astea.

Marty clatină din cap.

— Puțin probabil. Ginger a fost la Innsmouth High. La țărănoi, explică el văzând privirea nedumerită a lui Rachel, care auzea pentru prima dată de localitatea aceea.

— Presupun că am fostă făcută la o serbare câmpenească. Norocul meu că am scăpat de acolo... glumește fata.

„Da, sigur, *adevărații* copii de țărănoi nu sunt primiți la doctorat la

Boston University.” Deși ar face mai bine să-și țină gura, căci și ea a absolvit la Harvard. Cu o bursă parţială, de acord, dar oricum ar fi...

— Și cu ce te ocupi acolo, la FBI? o întreabă după încă un schimb de priviri cu Pete.

— *Profiling,* nu-i așa? sugerează Pete.

Ginger începe să râdă.

— Așa crezi? De ani de zile încerc să mă transfer la Biroul de Analiză Comportamentală, dar conducerea FBI, în infinita ei înțelepciune, preferă să mă țină la anticorupție.

— E distractiv?

Se amuză o vreme cu cazuri de bancheri veroşi, apoi Marty întreabă din senin cum îi merge lui Kylie la şcoală.

— A trecut printr-un stres uriaş, îi răspunde Rachel clătinând trist din cap.

— Ai citit e-mailurile acelea de la profesori?

— Da. Nu cred că ar trebui să discutăm despre asta... acum...

— Nu, sigur. Voiam doar să-ţi spun că dacă are probleme, Ginger are multe cunoştinţe psihologi și psihoterapeuți, oricând putem găsi pe cineva.

— Am încercat deja cu un psihoterapeut. E complicat, spune Rachel.

— O pot recomanda celor mai buni specialiști, din FBI sau din afară, cum preferaţi, se oferă Ginger.

— Gata. Uite-o că vine, le atenţionează Pete.

În ciuda grijilor pe care și le face familia ei, Kylie se apropie cu un zâmbet larg pe buze. Și-a comandat o combinaţie bizară cu o grămadă de frișcă și de ciocolată pe care o savurează fericită.

— Trebuie să plecăm, spune Marty.

— Pe bune? N-am putea petrece câteva clipe cu toţii, împreună? îl roagă fetiţa.

Se aşază în jurul mesei de la geam și fac conversaţie. Afară, vremea începe să se strice. Probabil că va ninge. Marty face observaţia că nicăieri Crăciunul nu este mai frumos sărbătorit ca în New England.

Ginger se declară de acord și povestește că în copilărie a fost obligată să trăiască în California de Sud, unde spiritul Crăciunului era aproape inexistent.

— Acum simt că-mi pare rău pentru bieţii oameni care trăiesc în alte părţi ale Statelor Unite, în decembrie. Nu poţi petrece Crăciunul fără un brad mare, zăpadă, frig, patinaj pe un lac îngheţat…

Rachel zâmbește și încearcă să contribuie la discuţie, dar Pete își dă seama că e tot mai obosită. Își iau la revedere și o duce acasă.

Vomită toată noaptea.

Nu poate să doarmă.

Stă în vârful patului, cu o cană de ceai în mână.

Din nou o frământă gândul să se pedepsească singură: „Faptul că vreau ca Kylie să locuiască aici, cu mine, este o dovadă de egoism. Kylie ar fi mai fericită, mai în siguranţă alături de Marty și de Ginger, care par să formeze cuplul perfect."

Dacă murea de cancer cu un an în urmă, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Tuturor le-ar fi fost mai bine dacă murea.

58

Coşmarurile continuă. Visele. Bărbatul din zăpadă. Frica. Urinările nocturne. Durerile de stomac. Cu fiecare zi ce trece, Kylie se topeşte pe picioare. Încearcă să pară curajoasă, dar nu o poate înşela. Rachel ştie. Rachel vede. Rachel e tot mai slăbită şi ea. Cu cât este mai lung tratamentul anticancer, cu atât mai mult durează recuperarea.

Trebuie să lovească rapid.

Pete este împotriva planului. Se luptă şi el cu propriii demoni. Durerea revine, odată cu dorința de drog, odată cu foamea. Cedează și el.

Coşmarurile lui Kylie. Coşmarurile lui Rachel. Kylie plângând în baie. Pete strecurându-se discret la mașină ca să se bucure de singurătate. Părul lui Rachel plecând în smocuri. Kylie refuzând să petreacă noaptea la prietene de frică să nu se facă de rușine. Cu toţii au gustat din sticluța cu otravă. Cu toţii au intrat în camera interzisă. Au trecut de cealaltă parte.

Rachel și Pete se odihnesc pe terasa din spate. E frig. Valurile Atlanticului, luna plină, constelaţiile indiferente ale cerului de iarnă.

Pete o așteaptă să se decidă.

Rachel își termină paharul de scotch și își strânge genunchii la piept cu brațele.

— Trebuie s-o facem.

— Nu trebuie să facem absolut nimic, o contrazice Pete.

— Va fi periculos.

— Știu.

— Atunci, pe sâmbătă.

— Erik este...

— De ce n-o face el? Să-și asume el riscurile.

— Nu o poate face fără noi, fără mine, ştii foarte bine.

— Suntem în afara pericolului. Am scăpat ca prin urechile acului. Am avut noroc. Chestia asta aproape ne-a ucis pe toţi.

Îl scrutează prin întuneric. Nu vorbeşte ca un ofiţer al Corpului Puşcaşilor Marini care a făcut cinci stagii în zone de război. Sufletul îi este măcinat de îndoieli. Poate că acum, când are ceva de pierdut – o

familie –, a devenit mai prudent. Nu înțelege că-și va pierde exact familia dacă nu face nimic.

— Nu e o „chestie”, Pete. Lanțul nu este o legendă și nu se autoperpetuează. Este uman. Este format din oameni. Face greșeli, este vulnerabil, la fel ca noi. Nu trebuie decât să găsim inima care bate în centrul acestui angrenaj și s-o zdrobim.

Pete cade pe gânduri o bună bucată de vreme, apoi oftează adânc.

— OK, îi răspunde liniștit.

— Bun. Începem.

— Când?

— Vreau ca fiica mea să fie undeva în siguranță.

— Revin la întrebare: Când? Trebuie să trecem la acțiune înainte ca operatorii Lanțului să schimbe protocoalele de securitate.

Marty și iubita lui ar putea-o primi pe Kylie vineri noaptea, se gândește Rachel.

— Sâmbătă.

— Te sun la zece dimineața. Va trebui să-i provoci cumva, să-i faci să te contacteze.

— Știu.

— Va fi periculos.

— Știu.

— Atunci pe sâmbătă.

59

Marty râde fericit.

— Abia aştept să ne-o aduci pe Kylie. Pică perfect, căci Ginger vrea să ne întâlnim cu bunicul ei în weekend. Le voi prezenta bestia.

— Ce chestie, ai ajuns deja la nivelul întâlnire cu părinţii? comentează Rachel pe un ton cât mai glumeţ şi nepăsător, ca să-şi ascundă adevăratele sentimente. Marty nu s-ar fi căsătorit niciodată cu una ca Tammy, dar o agentă FBI isteaţă şi încă destul de tânără ca să-i facă cei doi băieţi pe care şi-i dorise întotdeauna era cu totul altceva.

— Ai luat-o prea repede. Nu vreau s-o cer în căsătorie şi, dacă ai observat, ne vedem cu bunicul, nu cu tatăl ei. O simplă întâlnire de curtoazie. Va veni şi fratele ei geamăn. Mi-ar face mare plăcere s-o cunoască pe Kylie, dar şi tu şi Pete sunteţi bine-veniţi. Am înţeles că au o casă mare, din lemn, lângă râu, leagăne şi o pădure întreagă unde fiica noastră se poate juca, dacă vremea e bună.

— Sună tentant, dar prefer să mă odihnesc weekendul ăsta.

— De ce nu ai face ceva mai distractiv, dacă ai chef? Du-te o zi la spa, fac eu cinste.

— Uite o idee bună. Ştii, nu te descurci rău deloc în calitate de fost soţ.

— Eşti foarte talentată la strecurat înţepături printre complimente.

Rachel îşi ia rămas-bun şi urcă să-i prezinte planul lui Kylie.

— Ai dat-o în bară, mamă. Parcă stabiliserăm că Stuart o să petreacă weekendul la noi cât sunt plecaţi părinţii lui în Arizona, la ceremonia de absolvire a surorii lui vitrege.

— Ah, la naiba!

Îl sună imediat pe Marty.

— N-o putem face. Sunt o tâmpită, îmi pare rău. Vine Stuart la noi în weekendul ăsta. Mama lui se duce la Phoenix.

— Stuart? Ciudatul ăla mic? Poate să vină şi el. Ginger nu s-ar supăra.

— Va trebui s-o întrebi pe mama lui. Nu cred că va fi de acord. Nu prea are încredere în mine, aşa că probabil nici în tine.

— Aiurea, este exact invers. Sunt sigur că mă crede omul serios din familie. Dă-mi numărul ei și o sun.

Îi trimite un mesaj, iar Marty își exercită imediat șarmul personal asupra mamei lui Stuart. Rachel are weekendul liber.

Orice alt pacient aflat în chimioterapie ar fi ales să se odihnească, să se mai întremeze. Nu și ea. E pregătită să urmărească monstrul până în bârlogul lui. Coboară la Pete.

— Suntem siguri că ei nu ne pot detecta și urmări, dacă reușim să-i găsim cu ajutorul programului lui Erik? îl întreabă, căutând certitudini cu orice preţ.

— Cred că atâta vreme cât nu-i enervezi prea tare, ar trebui să fim în siguranţă. Ceea ce facem echivalează cu ascultarea unui telefon, așa că nici n-ar trebui să-și dea seama că-i vânăm. Am mari îndoieli că-i vom găsi, dar, dacă o facem, vreau să lăsăm autorităţile să se ocupe de ei. Un telefon anonim la FBI ar trebui să fie suficient.

— Așadar, vom fi la adăpost? revine Rachel la atac, gândindu-se mai mult la Kylie decât la soarta ei.

Pete aprobă din cap.

— OK, spune ea și bate cu degetele în tăblia mesei, ca și cum ar crede că această superstiţie o va păzi de rele.

60

O casă din Watertown, Massachusetts, finalul anilor '90. O altă suburbie scoasă parcă din filmele lui Spielberg, plină de puşti care joacă baschet, hochei de stradă sau se dau cu bicicletele. Sunetele cartierului sunt şi ele compuse din miştouri, improvizaţii pe muzică rap şi râsete...

Spre deosebire de suratele ei, casa de la numărul 17 de pe Summer Street este în doliu.

Au trecut șase luni de când feribotul *Princess* s-a întors din Nassau, dar Cheryl nu reușește să-și revină. Cum poţi să treci peste un asemenea moment?

A făcut terapie și a încercat diferite anxiolitice, însă nimic nu pare să funcționeze.

Singurul lucru care o ajută este starea de prostrație.

În fiecare dimineaţă, imediat după plecarea lui Tom și a gemenilor, își pregătește o votcă cu apă tonică, adică mai multă votcă. Apoi pornește televizorul, înghite un Klonopin și un Xanax și pierde legătura cu realitatea până pe la unsprezece și jumătate, când vine poştaşul. Când era mică primeau poşta de două ori pe zi, acum o mai primesc doar o dată, la ora unsprezece și treizeci de minute.

Ştie ce urmează să primească.

Câteva facturi, nişte reclame şi încă o scrisoare din acelea.

Închide ochii şi, când îi deschide, vede că soarele s-a deplasat pe cer; e momentul să verifice cutia poştală.

Aruncă rapid pliantele publicitare, pune deoparte facturile şi deschide scrisoarea care îi este adresată. „Stimată Curvă...", aşa începe.

Restul textului o acuză că este o căţea şi o mamă proastă, vinovată de moartea fiului ei.

E a treisprezecea scrisoare de acest fel. Toate scrise cu litere de tipar, cu pix negru.

O aşază lângă celelalte, într-o cutie de pantofi din dulapul ei cu lenjerie.

Își mai pregătește o votcă plus tonic, găseşte o umbreluţă de

cocktail şi o lasă să plutească în pahar. Se uită puţin la un episod din *Zile din viaţa noastră,* apoi urcă la etaj.

Se aşază pe jos în baie, deschide un flacon de Nembutal, îl duce la gură, lasă să-i alunece pe gât o pastilă şi bea din pahar. Mai bagă o pastilă, mai trage o duşcă.

Termină tot flaconul şi se aşază mai comod, cu spatele sprijinit de un perete.

La ora patru, Margaret şi Oliver vin de la şcoală.

S-au obişnuit să se întoarcă singuri acasă.

Oliver porneşte televizorul. Margaret urcă în camera ei să citească. Îi place lectura şi e mult mai avansată decât colegii ei. Acum citeşte *Mormintele din Atuan,* de Ursula K. Le Guin. Este o carte pasionantă, dar, la un moment dat, nevoia de a merge la toaletă e mai puternică. Acolo dă peste Cheryl, întinsă pe gresie.

Femeia are o spumă albă în jurul gurii, pupilele larg deschise, dar încă respiră. Margaret îl cheamă pe Oliver la etaj și amândoi se uită din pragul ușii la mama lor vitregă.

— Scrisorile, zice fata.

— Scrisorile, confirmă fratele ei.

O mai analizează puţin. Chipul lui Cheryl aduce cu tapetul din biroul lui Tom, un galben foarte pal.

Tom ajunge acasă abia la şapte şi jumătate. Copiii se uită la televizor şi mănâncă pizza dezgheţată la microunde.

— Unde e mama? întreabă bărbatul.

— A ieșit, probabil, îi răspunde Margaret. Nu era aici când am ajuns noi.

— Cum așa? I-am văzut mașina parcată vizavi!

— Ah, da? se miră fata.

— Cheryl! strigă Tom spre scara interioară, dar nu primeşte niciun răspuns. Trece rapid în bucătărie, își ia o bere Sam Adams din frigider și o felie de pizza. Mușcă o îmbucătură.

Până ajunge sus, e prea târziu. Nembutalul a provocat insuficienţă respiratorie, care a condus la un atac de cord masiv.

Cade în genunchi și îi ridică mâna rece.

Începe să plângă.

— Cu ce am greșit ca să merit asta? urlă cu privirea în tavan.

Dintr-odată, își amintește.

61

Erik a muncit toată noaptea. Este la a șasea cafea, ascuns sub șase filtre de anonimitate și identități false, ca o păpușă rusească. Și-a șters atent urmele și folosește un MacBook proaspăt cumpărat din magazin, cu o adresă IP fictivă, care îl localizează undeva prin Melbourne, Australia. E în centrul labirintului, dar este în siguranță. Sau, cel puțin, așa crede.

E mulțumit de cercetarea pe care a făcut-o. Toate cărămizile se așază la locul lor.

Întotdeauna au fost la locul lor.

Condițiile Karush-Kuhn-Tucker[23] sunt optime. Informația este acolo, dacă știi unde și cum să o cauți. Toate aceste indicii, toate anunțurile la mica publicitate, toate confesiunile. Fiecare nouă persoană adăugată în Lanț introduce un nivel geometric de instabilitate. Sistemul a oscilat multă vreme la limita colapsului. Tot ceea ce face este să găsească o metodă de a coagula datele astfel încât să indice o formă.

Mai ia o gură de cafea și începe un articol interesant de Maria Schuld, Ilya Sinayskiy și Francesco Petruccione despre predicțiile prin regresie liniară pe un computer cuantic. Algoritmul lor este fascinant.

Știe însă că articolul nu este decât o modalitate de relaxare, ceva la care va reveni altă dată.

Alexa, cutiuța inteligentă de la Amazon, rulează a treia oară albumul *Physical Graffiti*. Oprește redarea ca să mai asculte o dată riff-ul de deschidere al melodiei „Trampled Under Foot”.

Privește fotografia de familie, cu el, soția lui și fiica lor, în față la MoMA, la New York. Locul preferat al soției sale. Cele două râd, el are o figură îndurerată.

Scutură din cap și se luptă să oprească lacrimile. Ridică ochii spre ecran, la elementele de mesaj pe care va trebui să le transcrie în carnețelul despre Lanț.

Totul e în regulă. Nu a testat complet aplicația, dar *crede* că ar

[23] În optimizarea matematică, condiții necesare pentru identificarea soluției optime în programarea non-liniară.

trebui să funcţioneze. Şi ar trebui să funcţioneze exclusiv pentru Rachel.

Reordonează lista de pe ecran. Acestea sunt lucrurile de care este rezonabil de sigur acum:

1. Cel puţin doi indivizi. Două semnături și moduri de operare diferite. Membri ai aceleiași familii. Fraţi?

2. Cu baza la Boston.

3. Nu fac parte din organizaţiile de crimă organizată.

4. Au experienţă într-o structură de poliţie.

„Trampled Under Foot” se încheie și începe „Kashmir”.

Femeia îl urmăreşte de nouăzeci de secunde. Pulsul parcă vrea să-i iasă prin tavan.

Instrucţiunile ei sunt clare: „Ucide-l pe Erik, recuperează carneţelul”.

Ştie de ce a selectat-o Lanţul – pentru cele două condamnări pentru intrare prin efracţie pe care le are la activ. Își închipuie că e un fel de expertă. Nu este. Faptele ei sunt greşeli de adolescenţă. Acum este un profesor respectabil, predă la clasa a cincea. A avut noroc că uşa lui Erik are o încuietoare veche, pe care aproape oricine ar fi putut s-o deschidă.

Ea a avut noroc.

Erik a avut ghinion.

A mai ucis înainte. Un câine, pe drumul de ieșire din Cape Cod. L-a lovit cu mașina și a trebuit să-i curme suferinţa cu o lopată pentru zăpadă.

Poate că asta face și acum, cu Erik.

Nevasta omului e moartă. Fiica lui e într-un azil de nebuni.

„Da”, își spune, apoi ridică arma și o aţintește spre spatele lui.

62

Alarma lui Pete sună la cinci dimineaţa. O închide înainte s-o trezească pe Rachel şi se dă repede jos din pat.

Pielea, ochii, organele interne urlă după drog. Nu s-a mai abţinut niciodată atât de mult. Încearcă o tehnică numită „stretching”, recomandată de nişte tipi din grupul de terapie colectivă la care participă. Tragi de intervalul dintre doze cât de mult poţi – începi cu o zi, apoi o zi și jumătate, apoi două zile. Se uită la ceas. Douăzeci și cinci de ore și cinci minute. Aproape a reuşit, aproape că și-a depășit propriul record. Se simte bine. Încă.

Face cafea, câteva flotări, se duce la baie şi încuie uşa. Ce s-ar întâmpla dacă ar fierbe numai jumătate din doza normală? Ar putea scăpa aşa? Ar merge? Nu, jumătate e prea puţin. Poate încearcă cu două treimi.

Măsoară două treimi din cantitatea cu care s-a obișnuit, o încinge în linguriţă, o trage în seringă și își bagă în venă marfa de calitate.

Se aşază pe canapea şi se lasă în voia viselor frumoase o oră.

Se trezeşte brusc. N-ar fi rezistat mai mult fără. Acum e bine.

Mai face nişte cafea, se spală şi pregăteşte compoziţia de clătite. Se gândește la arme și, pentru a treia oară, se duce să verifice că sunt încuiate în siguranţă, în maşina lui. Examinează puşca de vânătoare, pistolul de calibru .45, puşca ieftină a lui Rachel şi pistolul de nouă milimetri.

Ieri a ieşit cu toate în poligon, să le încerce şi să exerseze cu ele. A fost încadrat ca genist la puşcaşii marini, dar, indiferent ce face, un puşcaş este tot infanterist la bază.

Rachel se trezeşte şi ea.

De fapt, nu prea a dormit.

S-a trezit să vomite la miezul nopţii.

Au trecut unsprezece zile de la ultima şedinţă de chimio, dar se mai întâmplă. Sau poate că era de la frică.

Băiatul Numit Tezeu o va suna pe Fata Numită Ariadna la ora zece fix.

Iese din dormitor şi se aşază la masa din living.

Pete o sărută pe creștet.

— N-ai dormit?

— Ba da, puțin. Iar am visat.

Pete știe că n-are rost s-o întrebe despre ce.

Încă un coșmar.

Încă o frântură din viitor.

Kylie se trezește și ea pe la opt, iar Stuart se prezintă punctual, la opt și jumătate.

— Cine vrea clătite? întreabă Pete.

Abia a turnat compoziția în tigaia încinsă, când Marty și Ginger coboară din Mercedesul lor alb, mare cât un vapor.

Pete închide gazul și, împreună cu Kylie și cu Rachel, ies să-i întâmpine.

— Să fiu al naibii, parcă ați fi Lily, Rosemary și Valetul de Cupă[24]! declară Marty pocnindu-și afectuos fratele pe spinare.

— Da, și voi parcă ați fi... începe Pete, dar nu-i vine în minte nimic amuzant.

Încă o dată, rezultă că Marty e spiritualul familiei.

Cei doi formează un cuplu foarte atractiv, își spune Rachel. Ginger și-a lăsat părul să crească și a renunțat la vopsea, așa că acum are o culoare arămie plăcută, care i se potrivește mai bine. Ochii lui Marty parcă sunt mai verzi.

— Pete a pregătit clătite, iar eu o să pun la prăjit niște bacon.

Se așază la masă și iau micul dejun.

— Ce bine ți-au ieșit, frățioare! Tu ai făcut compoziția sau ai cumpărat-o?

— Eu sunt de părerea lui Mark Bittman, amestecul gata făcut pentru clătite e semnul unei civilizații decadente, spune Pete clătinând din cap moralizator.

— Exact așa mi-am petrecut copilăria, le spune Marty femeilor. Pui o întrebare nevinovată și te trezești cu o lecție despre lumea care se îndreaptă spre dezastru.

— Minte, el era răsfățatul familiei.

— Cum a fost copilăria ta, Ginger? întreabă Rachel.

---

[24] „Lily, Rosemary and the Jack of Hearts” – piesă compusă și interpretată de Bob Dylan (1975).

— O nebunie! Nici nu ştiu de unde să încep. Nu-mi amintesc mare lucru din anii vieţii în comunitate. Ne-am mutat apoi prin toată America înainte să ne întoarcem la Boston.

— De aceea ai intrat în FBI, pentru stabilitate?

— Nu tocmai. Tata a fost agent, bunicul a lucrat ca poliţist la Boston, aşa că este o tradiţie de familie, pot spune.

— Sunteţi siguri că vă descurcaţi cu doi copii? îl întreabă Rachel separat pe Marty, după ce termină de mâncat.

— Am discutat cu Ginger. Îi face mare plăcere să-i ducă pe Kylie și pe prietenul ei acasă la bunicul. E ditamai cabana în pădure, unde te poţi distra pe cinste, pe malul râului Inn. Copiilor o să le placă la nebunie.

— Multe case vechi din partea mlăştinoasă a Massachusetts-ului sunt periculoase. Să aveţi grijă, da?

— Nu-ţi face griji, casa e fantastică. Au băgat o grămadă de bani în renovări.

— Familia lui Ginger este bogată, nu? Norocosule!

— Da, presupun că sunt banii familiei, căci salariul de la FBI nu are cum să-i acopere stilul de viaţă, răspunde Marty.

— Doar dacă nu e unul dintre agenţii aceia corupţi, glumește Rachel.

— Hei, Rach, uite-te la ea! Parcă a ieșit direct dintr-un episod din *Lege și ordine.*

Stuart și Kylie sunt gata de plecare, în sfârșit. Toată lumea se îndreaptă spre mașină.

— Să aveţi grijă de copii, mai adaugă Rachel.

Ginger o îmbrăţișează.

— Nu-ţi face griji, vor fi în siguranţă cu noi.

„Clar, copil de bani gata”, își spune Rachel cu ochii lipiţi de poșeta tinerei, marca Hermès Birkin.

Îmbrăţișări și pupături în stânga și în dreapta, după care cei patru se îndepărtează.

Înapoi în casă, Pete deschide pe masă o hartă a statului New England.

— Undeva pe aici, spune.

— Acum, nu trebuie decât să așteptăm apelul lui Erik. O să verific

dacă emițătoarele GPS din pantofii lui Kylie funcționează.

Își pornește telefonul și, într-adevăr, semnalul arată că fetița se îndreaptă către sud.

Verifică prognoza meteo. Burniță, poate câțiva fulgi de nea.

Se putea și mai rău.

Așteaptă să-i sune Erik.

Se face ora zece.

Zece și un sfert.

Zece și jumătate.

Unsprezece.

Ceva nu este în regulă.

— Ce facem? întreabă Pete.

— Așteptăm, ce altceva? îi răspunde Rachel, care simte că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Pete are și el o presimțire. E ca momentul acela de dinaintea urletului alarmelor, urmat de ploaia de obuze.

Unsprezece și un sfert.

Unsprezece și jumătate.

Un val dens de ceață se revarsă dinspre ocean. Vreme prevestitoare de rele, înșelătoare.

La unsprezece patruzeci și cinci, Rachel primește un mesaj pe telefonul de unică folosință.

„Dacă primești acest text, înseamnă că am fost compromis sau scos din circulație. Cel mai probabil, sunt mort. Îți trimit linkul către site-ul de unde poți încărca anonim aplicația de urmărire pentru telecomunicații vocale și mesaje text. Ține minte: cu cât menții mai mult comunicarea directă, cu atât ai mai multe șanse să afli identitatea interlocutorului, așadar, dacă te hotărăști să o folosești, fă-l să se întindă la vorbă. Nu am reușit să optimizez aplicația așa cum trebuie pentru Wickr, Kik sau alte canale criptate. Dacă aleg să te contacteze prin acestea, probabil că nu va funcționa prea bine. Poate în versiunea 2.0, dacă mai trăiesc s-o termin. Succes!"

Următorul mesaj e scurt, le indică doar de unde să încarce aplicația lui Erik.

Îi arată mesajul și lui Pete și pornește televizorul.

Știrea își croiește drum către redacția postului WBZ Boston în

exact patruzeci și cinci de minute.

„Profesor la MIT asasinat în această dimineaţă. Erik Lonnrott a fost executat cu trei focuri de armă, la el acasă...”

Prezentatorul mai adaugă faptul că nu au existat martori la incident. Poliţia pleacă de la teoria clasică a jafului care a degenerat, deoarece casa a fost răscolită și diferite lucruri au fost aparent furate.

— Mi-a notat numele în carneţel, spune Rachel.

63

La câteva săptămâni după moartea lui Cheryl, Tom le promite copiilor un nou început. E un om transformat, un om mai bun, le spune. Va face rezervarea de mult promisă la Disneyland. Va munci mai puţin şi va veni mai devreme acasă. Va pune copiii în centrul vieţii lui.

Povestea cu omul mai bun îl ţine vreo zece zile. O încurcătură supărătoare la slujbă îl face să se oprească la un bar, care, pe nesimţite, devine o etapă obligatorie în drumul spre casă.

Într-o seară, întâlneşte pe cineva în local şi nu mai ajunge acasă.

Gemenilor nu le pasă.

Se descurcă foarte bine singuri. Oliver pierde zile întregi la computer, în timp ce Margaret citeşte cu lăcomie. Acum îi plac romanele poliţiste. E pasionată şi de scris. Scrisori anonime.

Un băiat de care-i plăcea a invitat o altă colegă la discoteca organizată de şcoală.

Fata a primit o scrisoare anonimă care a convins-o să nu dea curs invitaţiei.

Profesoara care i-a dat o notă proastă a primit şi ea o scrisoare prin care era ameninţată cu dezvăluirea unui secret ruşinos. O şmecherie veche, culeasă dintr-un roman de Mark Twain, dar a doua zi profesoara s-a prezentat la ore palidă ca o stafie.

Margaret mai lucrează la un proiect. Se străduieşte din greu să imite la perfecţie scrisul tatălui ei.

Când se împlineşte un an de la moartea soţiei, Tom vine acasă beat mangă, pe la miezul nopţii.

Copiii îl aud trântind şi înjurând la parter.

Aşteaptă tremurând de groază în paturile lor ca bărbatul să urce la etaj.

Nu au mult de aşteptat.

Buf, trosc, buf, trosc.

Uşa dormitorului e trântită de perete.

— Unde e porţia mea de friptură? întreabă atât de împleticit, încât Margaret aproape că începe să chicotească.

Când aprinde lumina, râsetele se evaporă. Tom și-a scos cureaua.

Îi spusese fetei să-i păstreze o bucată de friptură, dar ea și Oliver o terminaseră, căci nu mai era nimic altceva de mâncare în frigider.

— Mă asculți vreodată când îți cer ceva, javră proastă? urlă și o smulge din pat cu atâta forță, încât îi dislocă umărul.

O pocnește de două ori cu cureaua pusă în patru, apoi îi ordonă să termine cu boceala, că abia dacă a atins-o.

Coboară în trombă înapoi la parter.

Margaret are dureri toată noaptea. A doua zi de dimineață, sora medicală de la cabinetul școlar o trimite imediat la spital. Tom se simte vinovat și are remușcări teribile. Se lasă de băut și începe să frecventeze biserica și organizația Promise Keepers[25].

Margaret și Oliver așteaptă momentul potrivit.

Credința nu-l ține prea mult. După câteva luni începe să bea din nou, cu și mai multă patimă.

Într-o noapte, când doarme pe canapea într-un stadiu apropiat de comă, Margaret îi ia revolverul din tocul de la subraț. Cu ajutorul lui Oliver, îi deschide gura, îi strecoară țeava printre buze și apasă amândoi pe trăgaci. Apoi, își șterg cu grijă amprentele de pe armă și i-o pun în mâna dreaptă. Așază ultima scrisoare a sinucigașului la vedere, pe măsuța de cafea.

Se forțează să-și stoarcă lacrimi de crocodil și sună la 911.

Copiii sunt dați în grija unei familii de asistenți maternali, apoi aterizează la bunicul Daniel, în casa dărăpănată și plină de muște din partea mlăștinoasă a statului Massachusetts, pe malul râului Inn.

Bunicul Daniel s-a pensionat din poliția orașului Boston.

Nu l-au văzut prea des, dar el și-i amintește foarte bine, încă de pe vremea când abia învățaseră să meargă și locuiau la țară, într-un falanster de hipioți, nu departe de New York.

Daniel se duce rar în oraș. Trăiește din pescuit, vânătoare și capcane, iar interiorul casei lui este decorat cu nenumărate trofee de animale. O întâmpină pe femeia de la serviciul de asistență socială cu o pușcă frântă pusă nonșalant pe umăr. Margaret și Oliver își îmbrățișează bunicul. Femeia descoperă ușurată că-l recunosc pe

[25] Organizație creștină evanghelică de sprijin reciproc și cultivare a credinței rezervată bărbaților.

bătrân și că le place de el.

— Mamei lor vitrege nu-i plăcea casa mea. Nu prea mă înghiţea, dar i-am văzut pe copii de mai multe ori, îi explică Daniel.

După plecarea femeii de la serviciile sociale, Daniel îi duce în bucătărie și le pune în mână câte o cutie de bere Budweiser, pe care copiii o acceptă emoţionaţi. Un porc proaspăt spintecat atârnă cu capul în jos deasupra chiuvetei. Pielea lui albă este înnegrită de muște.

Bătrânul le arată cum să deschidă cutiile de bere, ca acelea de coca-cola. Le spune că-l pot numi Red sau bunicul şi-i întreabă ce au de gând să facă în viaţă. Oliver anunţă că vrea să câştige mulţi bani, poate din afaceri cu computere, iar Margaret că vrea să devină agent FBI, la fel ca tatăl ei.

Daniel cade puţin pe gânduri.

— Vom vedea... Deocamdată, trebuie să vă dau nume. Se uită la băiat. Tu vei fi Olly. Îţi place?

— Da, domnule, răspunde politicos Oliver.

Bătrânul o examinează pe fată.

— La tine e chiar mai simplu. După snopul roşcat care-ţi creşte pe cap, îţi vom spune Ginger.

64

Monstrul este acolo, chiar acolo, în spatele cortinei de ceață.

L-a omorât pe Erik și, când îi va afla numele, o s-o omoare și pe ea. Pe ea, pe Kylie, pe Marty, pe Pete, pe Ginger și pe toți cei care o cunosc.

Nu mai are de ales. De fapt, n-a avut niciodată.

Nu poate face decât un singur lucru.

Îi tremură mâna.

Pete o privește, în expectativă.

Știe ce urmează să facă.

În primul rând, îl sună pe Marty ca să verifice dacă fetița este bine. Kylie nu răspunde la telefon, ca de obicei, dar localizatorul GPS arată că sunt la mall-ul Copley Place.

Fostul ei soț preia imediat apelul.

— Da, e bine. Tocmai terminam cumpărăturile.

— O ai tot timpul sub ochi?

— Da, sigur. E în magazinul Adidas, cu Stuart.

— De acolo vă duceți la casa tatălui lui Ginger?

— A bunicului. Ce se întâmplă, Rach? Simt că e ceva ciudat cu tine.

— Nu vreau decât să știu că fiica noastră este în siguranță.

— Sigur că este. Trebuie să vină și fratele geamăn al lui Ginger. Ea este agent FBI în toată puterea cuvântului și bunicul ei a fost polițist. Mai în siguranță de atât nu știu cum poate fi.

— E în regulă. Să ai grijă de ea, da?

— Sigur, draga mea. Și tu să ai grijă de tine. Profită de weekendul ăsta, trebuie să-ți recapeți cât mai rapid puterile. Da?

— Așa voi face.

Își spun la revedere și închid.

— Acum ce facem? o întreabă Pete.

Rachel își strânge părul în coadă.

— Kylie este în siguranță, dar vor veni să ne caute pe noi. Trebuie să plecăm de aici.

— Care este planul?

— Încărcăm programul, îl instalăm, vedem dacă funcționează. Dacă-i putem identifica, îi localizăm și chemăm poliția.

— Și dacă nu putem?

— O sunăm pe Ginger, îi povestim totul și o rugăm s-o plaseze pe Kylie în arest pentru a o proteja. Apoi, presupun că va trebui să ne predăm.

— Cât timp crezi că avem la dispoziție?

— Nu știu. Câteva ore? Hai să începem.

Aplicația lui Erik s-a încărcat cu succes, dar, când încearcă s-o deschidă, pe ecranul telefonului apare un mesaj: „Pentru a utiliza această aplicație trebuie să introduceți următorul număr din secvența 8, 9, 10, 15, 16, 20... Dacă introduceți un număr greșit, telefonul și toate dispozitivele asociate contului dumneavoastră vor fi blocate pentru douăzeci și patru de ore."

Rachel îi arată mesajul lui Pete.

— Avem de-a face cu o tehnologie sofisticată. Dacă nu nimerim cifra corectă, suntem terminați.

— Recunoști vreun model în succesiunea asta?

Pete clatină din cap.

— Nu sunt numere prime, nu e suma numerelor precedente, nu este o serie familiară.

— Avem o singură șansă. Dacă o dăm în bară, suntem blocați până mâine.

— La naiba, mâine va fi prea târziu!

— Opt, nouă, zece, cincisprezece, șaisprezece, douăzeci, citește Rachel numerele cu voce tare.

Închide ochii și încearcă să se concentreze. Ce fel de secvență mai e și asta? Are impresia că a mai văzut undeva ceva asemănător.

— Un protocol adițional de securitate nu are sens odată ce-ai ajuns până aici, nu ți se pare? Începe să cugete cu glas tare. Adică, Erik știe că eu sunt singura persoană care va descărca aplicația, nu-i așa?

— Corect, îi răspunde Pete.

— Și, posibil, Lanțul, dacă a pus mâna pe carnețelul lui și a început să-l descifreze. Prin urmare, ce cod ai fi folosit tu în acest caz, astfel încât să-i blochezi pe ei, dar mie să-mi permiți accesul?

— Habar n-am, recunoaște Pete.

Rachel lasă telefonul pe masă și începe să se plimbe îngândurată prin living. Ploaia bate în luminator. Din depărtare, se aude sirena de ceață a unui vas al Pazei de Coastă.

— Ceva din pregătirea ta filosofică?

— Tot ce știe despre mine este că am cancer, că am un copil și că țin cu echipa New York Yankees – gata, m-am prins!

Ridică telefonul și tastează: „23". După câteva secunde, un mesaj îi apare pe ecran: „Răspuns corect. Puteți iniția aplicația după ce vă introduceți numele."

— Douăzeci și trei? Pete este uluit. Nu înțeleg nimic. Este număr prim, dar douăzeci nu este prim.

— Sunt numerele jucătorilor de la Yankees retrași de curând din circuitul profesional. Un bostonian n-are cum să știe asta, dar pentru un fan Yankees e floare la ureche.

Aplicația deschide o hartă a țărmului estic al Statelor Unite. E simplă și prietenoasă cu utilizatorul. Ai la dispoziție un buton verde: „Începe urmărirea" și un buton roșu: „Oprește urmărirea". Sub această interfață simplă se ascunde însă o tonă de matematică și de analiză statistică.

— Care este numele de utilizator? întreabă Pete.

Rachel tastează: „Rachel".

„Identitate nerecunoscută. Mai aveți două încercări." îi răspunde dispozitivul.

Încearcă „Erik".

„Identitate nerecunoscută. Mai aveți o singură încercare."

Scrie „Ariadna", și ecranul se umple de text.

„Bine ai venit, Ariadna. Această aplicație este gândită să funcționeze cu mesaje text și apeluri vocale. Versiunea beta va funcționa, într-o măsură limitată, și cu majoritatea aplicațiilor cu criptare. Apasă butonul roșu când începi comunicarea, și aplicația va încerca să determine releul cel mai apropiat de punctul de origine al transmisiunii. Cu cât este mai lungă comunicarea, cu atât mai precisă va fi localizarea."

Îi arată textul și lui Pete.

— În concluzie, dacă răspund la mesajul pe care-l transmiți prin Wickr folosind exclusiv această aplicație, s-ar putea să nu

funcţioneze.

— Cam aşa ceva.

— Dacă nu am fi presaţi de timp, ţi-aş propune să aşteptăm până mâine dimineaţă. Duminica de dimineaţă, devreme, majoritatea oamenilor sunt acasă, pe când sâmbăta după-amiaza...

— E acum ori niciodată. Ne vom asuma riscul.

— OK, facem cum spui tu.

— Să-i dăm drumul!

Rachel apasă pe comanda de activare a Wickr de pe telefonul ei şi începe să scrie:

„Mă gândeam la ceea ce ai spus despre Ziua Recunoştinţei. Aş vrea să ştiu dacă există vreo modalitate de a scăpa de Lanţ pentru totdeauna. Am coşmaruri. Fiica mea are crampe stomacale insuportabile. Ne putem cumpăra libertatea înapoi definitiv? Mulţumesc."

Îi arată mesajul şi lui Pete, apoi îl trimite la adresa Wickr 2348383hudykdy2.

Zece minute mai târziu, primeşte o notificare de răspuns. Apasă pe butonul verde „începe urmărirea", iar aplicaţia lui Erik se declanşează imediat.

„Veştile de la tine sunt o surpriză plăcută. E cam devreme pentru cadourile de Crăciun, nu ţi se pare? Vă informăm cu regret că serviciul solicitat nu face parte din oferta noastră."

Harta GPS se deschide, dar nu indică nimic. Îngheaţă, şi iPhone-ul se blochează complet. Frustrată, bate cu degetul în ecran. Degeaba.

— N-a mers, oftează Rachel.

— Ne-a avertizat că s-ar putea să nu funcţioneze cu aplicaţiile criptate. A zis că este de preferat conexiunea vocală.

— Dacă le spun: „Vă rog să mă sunaţi" vor deveni bănuitori.

— Nu ştiu ce să mai zic, dă din umeri Pete.

Rachel e străbătută de o idee care-i dă fiori.

— Auzi, şi dacă Erik era complet nebun? Poate că invenţia asta n-a avut niciodată vreo şansă să funcţioneze.

— Nebunii nu predau la MIT.

— Şi totuşi, putea să fie dezechilibrat. Dacă suferinţele prin care a trecut l-au scos cu totul din minţi?

— Crezi că poţi risca încă un contact fără să-i enervezi?

— Ce mai contează? Odată ce-mi găsesc numele în carneţel, intrăm pe primul loc pe lista neagră.

— Nici nu ştim dacă au pus gheara pe notiţele lui Erik. Poate că le ţinea într-un seif ori ascunse pe undeva.

Rachel priveşte lung pe fereastră.

— Sunt sigură că le au. Le citesc chiar acum. Mai devreme sau mai târziu, vor pune lucrurile cap la cap.

— E vina mea. Îmi pare rău.

— N-ai de ce, Pete. Fără tine, n-aş fi putut-o recupera pe Kylie.

Rachel deschide din nou aplicaţia Wickr.

„Trebuie să existe o modalitate de a ieşi din Lanţ pentru totdeauna. Ceva ce pot face pentru voi. O anumită sumă de bani pe care să v-o ofer. Un mod de a închide această paranteză permanent, de a ne şti în siguranţă. Vă implor, pentru viitorul fetiţei mele, spuneţi-mi ce pot să fac?"

Trimite mesajul, iar răspunsul vine după numai două minute. Rachel declanşează aplicaţia de urmărire.

„Probabil că eşti proastă rău. Care e primul lucru pe care ţi l-am spus? Ţi-am spus că nu este vorba de bani, ci de un principiu. Lanţul însuşi. Lanţul va funcţiona la nesfârşit. O singură verigă dacă scapă, şi totul se duce de râpă. Ai înţeles, cap-sec?" îi răspunde identitatea Wickr 2348383hudykdy2.

Algoritmul de localizare caută şi recalibrează, deschide harta şi se blochează din nou fără niciun rezultat. Rachel se vede obligată să oprească şi să repornească telefonul.

— Nimic.

— La naiba!

— Mai încerc o dată.

„Te rog, te implor. Pentru toată familia mea. Există vreo modalitate de a ieşi din Lanţ?"

I-l arată lui Pete.

— Trimite, o îndeamnă el.

Niciun răspuns, de această dată.

Trec cinci minute.

Zece.

— Asta e, măcar am încercat, se resemnează Rachel. Dintr-odată, iPhone-ul începe să sune.

Se repede să răspundă şi, de emoţie, îl scapă pe jos. Aparatul aterizează pe un colţ, iar acum o crăpătură urâtă îi brăzdează ecranul.

— Alo? strigă Rachel în microfon.

Ca de obicei, pe ecran îi apare „Număr necunoscut” şi vocea de la capătul celălalt este distorsionată.

— Ar fi ceva ce-ai putea face pentru noi, Rachel. Ce-ar fi să te sinucizi, târfă proastă ce eşti!

Algoritmul de urmărire se declanşează şi începe să planeze asupra unei zone a statului Massachusetts, la nord de Boston.

— Vă rog, eu...

— La revedere, Rachel, se aude vocea apelantului anonim.

„Fă-o să mai vorbească”, articulează Pete fără să scoată niciun sunet.

— Stai. Nu închide. Am aflat ceva despre voi. Ştiu unele lucruri.

— Ce ştii? întreabă vocea după o scurtă pauză.

Mintea îi lucrează intens. Nu vrea să fie asociată cu Erik, dacă au obţinut totuşi carneţelul acestuia. Ce anume ar fi putut afla de una singură?

— Femeia care mi-a răpit fiica, numele ei este Heather. Soţul ei i-a spus lui Kylie, din greşeală, că au un fiu, pe nume Jared. E o joacă în zilele noastre să dai de urma unei femei numite Heather care are un fiu, Jared.

— Aşa, şi ce ai de gând să faci cu aceste informaţii?

— Am putea să retrasăm istoria răpirilor până la punctul de pornire al Lanţului.

— Asta ar însemna să-ţi semnezi condamnarea la moarte, Rachel. Faptul că te joci astfel cu viaţa ta şi a fiicei tale arată că eşti o femeie deosebit de proastă, Rachel.

Cu fiecare replică, aplicaţia îşi actualizează procesul de localizare, focalizându-se tot mai precis. Un cerc din ce în ce mai mic indică o zonă la sud de Ipswich şi la nord de Boston.

— Nu vreau să vă creez probleme. Nu vreau decât să mă ştiu în siguranţă.

— Dacă ne mai contactezi vreodată, vei muri în cursul aceleiaşi

zile, răspunde vocea și închide.

Aplicaţia lui Erik a funcţionat. Apelul a fost iniţiat din zona Choate Island, aflată în mlaștinile din Essex County. Cea mai apropiată antenă GSM se numește chiar, cu totul lipsit de imaginaţie, Choate Island.

Rachel face un screenshot cu harta și i-l arată lui Pete.

— I-am prins! strigă bărbatul.

— Să mergem!

Gonesc spre sud pe Route 1A, prin Rowley și Ipswich. La Ipswich ies pe 133, un drum îngust care traversează mlaştina uriaşă din jurul oraşului.

Se apropie cât pot de mult de Choate Island, dar drumurile până la fâşia de pământ devin impracticabile, aşa că se văd nevoiţi să caute antena GSM pe jos. Ceaţa nu este atât de densă pe aici, însă din cer cade o ploaie glacială, împinsă de vântul dinspre ocean.

Parchează Dodge-ul şi ies. Poartă geci impermeabile şi ghete de drumeţie. Pete este înarmat cu puşca şi pistoalele, plus cele două grenade de diversiune, despre care își închipuie că ar putea fi de folos la un moment dat. Rachel are propria puşcă. Tremură. Este atât de speriată, că abia mai respiră.

— Nu-ţi face griji, nu vom intra în acţiune astăzi. Suntem într-o misiune de recunoaștere. Așa cum ai spus, găsim sursa apelului și chemăm FBI-ul.

Străbat o cărare prin mlaștină până ajung aproape de Choate. În pofida ploii și a vântului, muștele sunt prezente în număr surprinzător de mare. Terenul de pe cealaltă parte a cărării este sufocat de vegetaţia crescută sălbatic, densă și oprimantă. Pe ici, pe colo se zăresc undele râului Inn, târându-se greoi sub o cuvertură de alge maronii. Se varsă în râul Miskatonic, care face un cot printre smârcuri, ceva mai la nord. Întreaga mlaștină pare că se prăbușește în ea însăși, către un punct de atracţie central, invizibil. Ceva ce seamănă cu mușchiul spaniol atârnă pe copacii cu forme bizare. Din coronament se aud păsări, iar gerul iernii n-a reușit să amorţească încă muștele agresive.

Rachel e tot mai îngrozită. Se apropie. O simte.

Visele, versurile și coşmarurile conduc aici.

Deși au fost avertizați să nu încerce să descopere chipurile din spatele Lanțului, iată-i făcând exact asta, mergând înapoi pe firul Ariadnei.

Labirintul nu are însă de gând să-și dezvăluie secretele atât de ușor.

Petrec trei ore înghețați și murdari, scotocind prin mlaștinile și bălțile din Choate, fără să găsească nimic.

Niciun turn cu antene GSM, niciun releu, nici măcar vreo urmă de civilizație.

Se opresc într-o poieniță, beau apă și o iau de la capăt. Mai petrec câteva ore la fel de frustrante. La lăsarea serii sunt uzi până la piele, epuizați și plini de înțepături de insecte. Rachel nici nu mai știe dacă sunt tot pe Choate Island sau nu cumva s-au întors pe continent ori au trecut fără să-și dea seama pe altă insulă, într-un bazin hidrografic complet diferit. Au traversat o sută de gârle și de cărări. E la pământ. Pacienților în chimioterapie nu li se recomandă plimbări lungi prin noroi, în decembrie.

Se luptă pentru aer la fiecare respirație. Simte că se stinge chiar aici, în mijlocul mlaștinii. Pete nu trebuie să afle prin ce trece ea. Ridică ochii spre cerul gri, amenințător. În partea de vest, deasupra smârcurilor nesfârșite, plutesc nori înalți.

— Ce spunea la prognoză? E posibil să ningă?

— Da. Avem tot interesul să nu ne prindă pe aici.

— Dacă ai vrea să construiești un turn de telecomunicații, unde l-ai înfige? Gândește-te, Pete, tu ești inginerul dintre noi.

— Cât de sus posibil.

— Vezi vreun loc propice în jur?

— Ce părere ai de colina de acolo?

În direcția indicată de el se zărește, într-adevăr, o colină mică, cu o elevație de nu mai mult de zece metri deasupra nivelului mării, de care-i despart câteva sute de metri prin stufăriș.

— De ce nu?

Au urcat aproape două treimi din pantă când încep să zărească conturul unui turn GSM. Construcția pare prăbușită sau afundată parțial în pământ. Ajung în vârf, cu respirația întretăiată.

De acolo cuprinzi cu vederea întregul bazin hidrografic al râului

Inn, ce se întinde spre vest. Câmpia aluvionară de un verde bolnăvicios este uriașă, fetidă, diavolească. Parcă ar acoperi un întreg cimitir de pirați ce așteaptă să fie exhumați din propriile dejecții.

Rachel simte cum i se pune un nod în gât.

Care era, mai precis, planul lui Erik? Ce ar fi trebuit să facă după ce descopereau antena GSM cea mai apropiată de locul de unde emitea Lanțul?

— Și acum? întreabă Pete ca un ecou al gândurilor ei.

Bărbatul privește îngrijorat spre cer și își consultă ceasul. E ora cinci după-amiaza. Au umblat toată ziua. Le este frig, sunt uzi și știe că Rachel nu trebuie să petreacă noaptea în mlaștini. Nu fără echipament adecvat, nu sub amenințarea unei furtuni de zăpadă.

La asta se adaugă problemele lui personale. A făcut o tâmpenie de dimineață reducându-și porția la două treimi. Pielea începe să-l furnice. Își simte ochii uscați. Transpiră din belșug. Încă nu este în plin sevraj, dar știe că răul va veni negreșit.

Are nevoie de o doză. Curând.

— Ce-ar fi să ne oprim pentru azi? o întreabă.

Rachel neagă din cap. Au ajuns atât de aproape. Trebuie să-i găsească înainte de a le da ocazia să vină ei după ea. Nu se vor mai întâlni cu așa o șansă. Trebuie să-și ducă misiunea la capăt.

— Ce zici, ne întoarcem? insistă Pete.

— Și ce propui să facem în continuare?

— Să mergem la FBI, de pildă. Le spunem toată povestea și-i lăsăm pe ei să caute casa.

— Vom ajunge la închisoare.

— Familia Dunleavy s-ar putea să nu coopereze cu poliția, adaugă Pete.

— Ne vor ajuta numai dacă vor avea garanția că Lanțul e distrus.

Pete aprobă fără cuvinte.

— Ce se vede acolo, în nord, pe malul râului? întreabă Rachel întinzând mâna să-i ia binoclul. E un fel de cabană?

Scanează structura, aflată cam la șase sute de metri. O casă veche, mare, înconjurată de un cerdac. Pe un vector direct cu turnul de telecomunicații.

— Merită cercetată mai îndeaproape, îi răspunde Pete. Va trebui

însă să traversăm încă un pârâu sau două. Dacă nu mă înșel, se află chiar de cealaltă parte a râului, pe continent.

Traversează un canal înghețat, unde apa le ajunge până la brâu, apoi o pădurice, și ajung cam la o sută de metri de cabană.

Este o locuință mare, construită parțial pe piloni, în partea dinspre râu. Lângă clădirea principală, la est, se văd două structuri mai mici, abandonate, aproape complet înghițite de mlaștină. Sub veranda ce adăpostește partea de nord a imobilului sunt parcate două autovehicule.

Rachel simte cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Ceva despre locul acesta strigă *denouement*[26].

— Ce facem, Rach?

— Vreau să ne apropiem mai mult. Dacă am putea citi ce scrie pe plăcile acelea de înmatriculare...

— Trebuie să ne târâm pe burtă, cât mai lipiți de sol. Acoperirea nu e suficient de deasă și putem fi văzuți.

Rachel își trece pușca pe după gât, bea ultima înghițitură de apă și începe să se târască în spatele lui Pete. Terenul este umed și prin de crenguțe, scaieți și tufișuri de prun sălbatic. În treizeci de secunde palmele le sunt pline de zgârieturi dureroase.

Începe să ningă.

Nu-i mai despart decât vreo cincizeci de metri de casă.

Este o construcție urâtă, colțuroasă, formată din adăugiri și reparații succesive executate cu tipuri diferite de lemn. A fost extinsă recent cu ceea ce par a fi două dormitoare suplimentare la etaj.

Pete scoate binoclul și încearcă să citească plăcuțele de înmatriculare ale celor două mașini de sub casă, dar nu reușește să distingă mare lucru.

— Rachel, tu vezi mai bine ca mine. Ia încearcă.

Examinează din nou mașinile. Un Mercedes, două camionete, o Toyota.

Vede pe cineva ieșind pe verandă.

— Kylie! Dumnezeule!

Înnebunită, sare în picioare și o pornește glonț spre clădire.

[26] Deznodământ (în limba franceză în original).

— Ce naiba? Pete e atât de şocat, încât rămâne ţintuit locului. Rachel are un avans de vreo zece metri, dar o prinde fără probleme şi o trântește la pământ chiar în spatele unui ciot bătrân. Ce te-a apucat? o întreabă.

Femeia se zbate violent, încercând să se elibereze din braţele lui.

— Au prins-o pe Kylie! Au răpit-o! Am văzut-o acolo, pe verandă, îi răspunde gâfâind.

Pete ridică grijuliu capul deasupra trunchiului retezat. Nu vede pe nimeni.

— Ţi s-a părut.

— Ea era! Am văzut-o, îţi jur!

Pete clatină sceptic din cap. Nu aveau cum s-o răpească iarăşi pe Kylie. Fetiţa este la Marty, care e întotdeauna foarte atent cu ea.

Rachel intră în hiperventilaţie.

— Nu este Kylie, îi şoptește Pete. Pot să-ţi demonstrez. Îţi aminteşti că i-am ascuns acel emiţător GPS în talpa pantofului, da? Pot să-ţi arăt exact unde se află, şi sunt sigur că nu aici.

— Arată-mi pe telefon. Nu sunt nebună, ştiu exact ce am văzut.

Pete accesează aplicaţia şi îi arată lui Rachel că punctul bleu care reprezintă localizarea fetiţei clipeşte de undeva din centrul oraşului Boston.

— Eram convinsă că am văzut-o, mărturisește confuză.

— Ar trebui să ne întoarcem la adăpostul tufişurilor înainte să fim văzuţi, o îndeamnă Pete.

65

Innsmouth High. Ginger la absolvirea clasei a zecea.

— Ce ţi-ai dori să faci mai departe în viaţă, Margaret?

— Vreau să fiu agent FBI, la fel ca tata.

— E foarte frumos din partea ta, dar ar trebui să-ţi îmbunătăţeşti unele rezultate.

— Ca de exemplu?

— Stăpâneşti bine engleza, însă mai ai de lucru la matematică şi ştiinţe. Îl poţi ruga pe fratele tău să te ajute, sunt convinsă că ar face-o cu plăcere.

— Da, lui îi plac aceste materii.

Oliver o ajută să-şi facă temele în casa mare, părăginită, a bunicului. Vara pentru ei înseamnă plase de ţânţari şi capcane de furnici şi de gândaci; iarna înseamnă frig, sobe cu lemne şi plite cu motorină.

Daniel îi învaţă să vâneze prin locurile întunecate din Miskatonic Valley, să jupoaie vânatul şi să afume carnea. Le povesteşte întâmplări vechi cu poliţişti sau aventuri din război.

Ginger şi Oliver învaţă cu sârg şi sunt admişi amândoi la Boston University, făcându-l pe bătrân să se simtă extrem de mândru. Olly alege informatica, iar Ginger, psihologia.

Se descurcă bine amândoi. Singura problemă este suma de bani pe care trebuie să o împrumute pentru studii. Daniel nu este bogat, iar tinerii au crescut săraci.

După absolvire, Oliver primeşte o jumătate de duzină de oferte de angajare de la firme din Silicon Valley, iar Ginger de la FBI, CIA şi ATF[27].

Ginger alege FBI-ul.

Oamenii de acolo încă şi-l amintesc pe tatăl ei şi o primesc cu afecţiune: „Păcat de el, mare păcat...”

Tânăra se achită cu brio de misiunile încredinţate şi avansează rapid. Îşi face relaţii: „L-am cunoscut pe răposatul tău tată. Era un

---

[27] Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives – Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc.

agent cum nu mai vezi astăzi. Știi, noi doi obișnuiam să...”

Ginger lucrează zi și noapte și progresează fără greș în ierarhie.

Câteodată se întreabă dacă o face pentru ea, pentru bunicul sau ca să-și depășească tatăl. Viața ei este o reacție sau un efect al relației cu răposatul?

Frecventează cursurile Departamentului de Analiză Comportamentală de la Quantico, unde diverși psihologi și anchetatori ar putea-o ajuta să exploreze aceste întrebări, dacă ar vrea. Unul dintre ei citează adesea din poetul german Novalis: „Spre interior conduce cărarea misterioasă”. Îi place cum sună și își dorește ca într-o zi să pornească în acea călătorie către interior, ca să ajungă la sursele ființei ei prezente, dar știe că va fi un parcurs singuratic. Cu trecutul ei și gândurile care îi umblă prin cap nu poate avea încredere în niciun psiholog.

Oliver pleacă în California, unde lucrează mai întâi pentru Apple, apoi la Uber și, în sfârșit, pentru câteva start-upuri mai riscante la care deține acțiuni: „Când una dintre astea mici dă lovitura, vom fi milionari”, îi place să repete.

„Când una dintre astea mici...” – a lucrat pentru două companii până acum, și ambele au dat faliment.

Nu are importanță.

Ginger a descoperit o altă modalitate să facă bani.

Bani mulți. Și putere.

Pe parcursul carierei de agent FBI a lucrat, la un moment dat, la dosarul bandei Jalisco, de la începutul anilor 2010.

Banda Jalisco a adus din Mexic în nord un nou model de distribuție a heroinei. Cartelurile și mafiile erau prea violente și terifiante pentru interiorul Statelor Unite. Băieții din Jalisco au înțeles că, dacă aplicau metoda potrivită în relația cu clienții, produsul lor putea ajunge pe o piață uriașă și aproape neatinsă.

Au început prin a împărți gratis mostre de heroină pe lângă policlinicile veteranilor de război, clinici de dezintoxicare și farmacii, ca să-și formeze clientela inițială. Prescriind supradoze de OxyContin, la presiunea clienților, medicii creaseră o bază largă de dependenți de opiacee și sedative, care tocmai trecuseră pe modul „panică” de când DEA-ul hotărâse, în sfârșit, să atace narcoticele.

Heroina maronie, mexicană, picase tocmai la țanc. Era mai eficientă decât OxyContinul sau metadona și era gratis, cel puțin la început. Distribuitorii nu erau înarmați și zâmbeau prietenos.

În doi ani, cartelul din Jalisco avea un milion de clienți și începuse să-și diversifice domeniile de activitate.

Ginger ajunge să lucreze în Grupul operativ Jalisco. Caută legături între cartel și mafia din Boston. Nu-i trebuie mult timp să descopere că, din cauza cârtițelor și a mijloacelor tehnice desfășurate de FBI, clanul mafiot Patriarca pierde teren, în timp ce cartelul se extinde. La un moment dat, pică peste o schemă a bandei Jalisco prin care datornicii erau răpiți și eliberați numai după ce familiile lor achitau datoria. Ca element de umanitate, i se permitea unui alt membru al familiei să ia locul victimei.

Schema cartelului Jalisco funcționează cu un minimum de violență, dar este limpede că are potențial mult mai mare, și Ginger se întreabă dacă n-ar putea-o modifica în propriul interes.

Își amintește de eficiența scrisorilor de șantaj din tinerețe și discută pe îndelete cu Olly.

Cu ajutorul geniului de programator al fratelui ei, Lanțul ia ființă la Boston, în 2013.

Succesul nu vine imediat. Se confruntă cu o serie de probleme de maturizare. Curge prea mult sânge.

Nevoiți să se țină departe de treburile murdare, folosesc operatori din Jalisco și Tijuana, care ar face orice pentru bani. Nu știu cine este angajatorul, ci doar că primesc ordine de la o femeie misterioasă, pe care o numesc Mujer Roja sau Muerte Roja. Își închipuie că este nevasta unui mare șef de cartel sau o adeptă americană a cultului Nuestra Señora de la Santa Muerte.

Problema cu asasinii din Jalisco și Tijuana este că le place să apese repede pe trăgaci. Nu-i poți face să priceapă că operațiunile din Statele Unite necesită finețe. În primele zile, proiectul se clatină și este pe punctul să se prăbușească sub o serie de crime.

Ginger se debarasează de mexicani și își folosește, în schimb, contactele anterioare din clanul mafiot Patriarca, pe cale de dispariție. Ei înțeleg relația americanilor cu moartea și au experiență de zeci de ani în astfel de operațiuni.

Într-un final, Lanţul începe să funcţioneze ca o maşinărie bine unsă. Când lucrurile încep să se aşeze, scapă de mafioţii familiei Patriarca, iar Lanţul începe să se autoregleze.

Ginger trimite scrisorile.

Ginger dă telefoanele.

Ginger aprobă ţintele.

Lanţul se transformă într-o întreprindere de şantaj, răpire şi terorism ce produce milioane de dolari, condusă ca o afacere de familie de ea şi de Oliver.

„Am creat echivalentul Uber cu răpiri. Clienţii fac cea mai mare parte din treabă pentru noi”, constată bucuros Oliver. Dacă ar putea să o lanseze la bursă, ar valora zeci de milioane, dar nu o duc rău nici aşa.

Îşi plătesc împrumuturile pentru studii, se îmbogăţesc. Îşi deschid conturi în bănci elveţiene şi în Insulele Cayman.

Acum, Lanţul funcţionează de minune şi este complet imunizat.

Oliver a rulat o serie de teste de securitate asupra sistemului şi a identificat trei zone de vulnerabilităţi. Prima este chiar neglijenţa leneşă a lui Ginger. I-a spus de nenumărate ori să folosească altă identitate de Wickr, un telefon nou şi un nou cont de bitcoin de fiecare dată când iniţiază câte un nou stadiu al Lanţului. Degeaba. Nu are răbdare să treacă prin toate procedurile, aşa că schimbă coordonatele cam o dată pe lună. I-a mai spus şi să nu contacteze niciodată o ţintă când se află la birou, acasă la ea, în Black Bay, sau în casa bunicului Daniel de pe malul râului Inn.

De fiecare dată, Ginger i-a promis că va fi mai atentă, deşi e foarte dificil să respecţi programul de lucru de la FBI, să faci cercetare pentru doctorat şi să conduci o reţea criminală sofisticată în acelaşi timp. La modul ideal, viaţa personală şi cea profesională ar trebui să fie complet separate, dar fiinţele umane, imperfecte cum sunt, vor amesteca întotdeauna borcanele. Cu atât mai mult cu cât alcătuirea unor reguli de lucru care să securizeze sistemul reprezintă o preocupare marginală şi trecătoare pentru inventatorul său.

O altă concluzie, mai delicată, a analizei vulnerabilităţilor atinge sfera vieţii sexuale a surorii lui.

Olly îşi dă seama că s-ar putea înscrie la categoria ciudaţilor în ce

privește relațiile. Nu a avut niciodată o iubită stabilă, și fiorii iubirii l-au ocolit cu desăvârșire. Este introvertit, detestă petrecerile și contactul fizic. Poate că hipioții i-au dat peste cap rotițele din creier cu drogurile lor, încă din fragedă pruncie?

Spre deosebire de el, Ginger este o ființă perfect adaptată social. Ar fi un exemplu de manual pentru studiile pe gemeni. A avut tot timpul iubiți și a umblat cu o mulțime de bărbați din FBI, dintre care doi căsătoriți.

Sexul este important, Olly înțelege asta teoretic. Sexul este jokerul care menține ADN-ul mamiferelor în continuă schimbare, ajutându-l astfel să rămână cu un pas înaintea virusurilor și agenților patogeni care ar putea mătura întreaga specie de pe fața pământului. La nivel matematic, științific, Olly nu are nicio dificultate să înțeleagă aceste aspecte. Sexul rămâne totuși o variabilă periculoasă, iar dragostea – ferească sfântul – este cea mai nenorocită dintre variabile.

Puterea corupe, iar puterea absolută corupe la modul absolut. Când amesteci puterea cu sexul ajungi la... ei bine, ajungi la ceva ce Ginger a mai făcut de câteva ori cu Lanțul. A prins-o folosind informații din bazele de date ale FBI-ului în scopuri fără legătură cu treburile Lanțului. Își dă seama că există incidente despre care habar nu are.

Nu e bine.

Trebuie s-o determine cumva să înceteze.

Oliver e în biroul bunicului, cu carnetul de notițe al lui Erik Lonnrott în mână. În șemineu arde focul. Pe fereastră se văd fulgi de nea.

Examinează atent obiectul. Este o copie fidelă a altui carnețel. Sau a altora. Erik lucrează la ele de ceva timp. Olly era conștient de multă vreme că cineva caută Lanțul și îl suspecta pe Erik, care declanșase prea multe alarme ca să fie complet nevinovat. O mulțime de căutări și de analize proveneau direct din sediul MIT.

N-au reușit să găsească telefonul sau laptopul bărbatului, doar carnețelul, pe care îl avea la el.

Cea mai mare parte a însemnărilor lui Erik este cifrată, ceea ce nu-l impresionează din cale-afară. Orice cod inventat de om poate fi spart. Mai mult, profesorul devenise destul de agitat în ultimele zile de viață

și, în loc să-și cifreze atent notițele, scrisese în rusă sau în ebraică, de parcă asta ar fi reprezentat vreo garanție.

Sărman nebun încrezut.

Olly trece fără prea mult interes prin ultimele intrări. Erik nu ajunsese prea departe cu cercetările lui. Nu avea niciun suspect, nu făcuse legătura cu banda din Jalisco, se avânta pe piste care nu duceau nicăieri.

O parte dintre ultimele însemnări se reduceau la cuvinte întâmplătoare și nume. Apar niște indicii despre o aplicație la care lucra, dar e prea puțin ca să-ți dai seama ce intenționa să facă cu ea.

Ultima intrare este foarte recentă – datează probabil de numai câteva zile.

Nu scrie decât: לחר, „mioară” în limba ebraică. În engleză, se pronunță „Rachel”.

Olly oftează și se uită pe geam.

Marty, noul iubit al lui Ginger, are o fostă soție pe nume Rachel, nu-i așa?

Această mică reuniune de familie e pe cale să devină mai interesantă decât se aștepta. Pune mâna pe telefon și-i scrie un mesaj surorii lui: „Ginger, dacă ești amabilă, poți veni până la mine să discutăm, când ai o clipă liberă?”

66

Rachel tot încearcă s-o sune pe Kylie, fără succes.

— Nu are semnal. Slavă Domnului că este în siguranţă, totuşi.

Pete, pe de altă parte, arată tot mai îngrijorat.

— La naiba, poate că nu e.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Uită-te şi tu la ora indicată de emiţătorul GPS din pantofii ei.

— Dumnezeule! Stă de nouă ore în magazinul Adidas din Boston? exclamă Rachel. Ştiu ce s-a întâmplat. Şi-a cumpărat încălţări noi şi le-a aruncat pe cele vechi, uitând de GPS.

— Cum ar fi putut s-o răpească din mall, în plină zi? E imposibil, spune Pete.

Rachel simte o izbitură în moalele capului.

Pământul îi fuge de sub picioare.

Din nou.

Iar de această dată este în întregime vina ei. Au avertizat-o. I-au spus să-şi vadă de treabă, dar ea a continuat să calce în străchini cu planul ăsta idiot.

Îi vine să vomite.

Capul i se învârteşte.

Simte că se sufocă.

Vechile gânduri îi trec din nou prin cap: „Curvă proastă. Vacă tâmpită. De ce n-ai murit când ai avut ocazia? Tuturor le-ar fi mult mai bine fără tine.”

Fetiţa ei frumoasă şi nevinovată, fetiţa ei minunată a fost răpită.

Din vina ei.

Proastă, proastă, proastă, proastă!

Gata, nu mai e proastă!

Îşi coboară puşca din spinare în faţă. Va intra pe uşa din spate, de sub balcon. Va zdrobi încuietoarea cu un foc de armă, dacă va fi nevoie, îi va executa pe toţi cei dinăuntru şi îşi va lua copilul de acolo.

Îşi şterge cu mâna fulgii ce i s-au lipit pe faţă şi dă să se îndrepte spre casă.

— Ce faci? Unde te duci?

— S-o iau înapoi pe Kylie.

— Dar nu știi dacă este acolo, încearcă Pete să o aducă la rațiune.

— Nu-mi pasă. Nu pot să mai stau aici. Mă duc în casă.

Pete o apucă de mână și o trage spre el.

— Nu te duci singură, merg cu tine. Așteaptă aici două minute, cât fac o scurtă recunoaștere.

— Vin și eu.

Pete clatină energic din cap.

— Eu sunt expertul în asta. M-am specializat în operațiuni de recunoaștere la pușcașii marini. Am exersat de nenumărate ori manevra asta.

— Vreau să vin cu tine.

— Două minute. Atât te rog să-mi dai. OK? Lasă-mă să verific întâi cu ce avem de-a face.

— Două minute?

— Nicio secundă în plus. Îți fac semn de sub verandă. Așteaptă aici.

Pete știe că ar fi trebuit să facă singur toată expediția asta. Ce naiba a fost în capul lui să aducă o pacientă bolnavă de cancer?

Se târăște spre parcarea acoperită de lângă casă, unde se văd cinci mașini: un Mercedes alb, un Mustang roșu, două camionete și o Toyota Corolla. Atâtea autovehicule ar putea semnala că în casă sunt o mulțime de oameni. Se deplasează aplecat pe lângă ele. Declanșează senzorul unui proiector, care se aprinde și îl face să înghețe pe loc, dar nu iese nimeni să verifice, așa că-și continuă încet deplasarea. Lângă parcarea exterioară se vede un garaj închis, mărginit de ceea ce seamănă cu o ușă principală și ferestrele mari ale unui living jos. Pete nu-și poate permite riscul să treacă prin dreptul acestora, așa că o ia înapoi pe unde a venit. Încearcă ușa de lângă garaj. Încuiată. În schimb, ușa basculantă a garajului nu este coborâtă complet. Se întinde pe burtă și bagă mâna prin spațiul rămas liber. Dacă este doar o deformare a benzilor de aluminiu, n-a rezolvat mare lucru, dar dacă este un arc de torsiune defect...

Bagă ambele mâini sub ușă și începe să împingă în sus. Încet, încet, ușa se ridică.

Așa vor intra înăuntru, în stilul gherilă urbană învățat la pușcașii

marini. Obţii accesul și începi să cureţi sistematic cameră după cameră, etaj după etaj, până când întregul imobil este securizat. Numărul inamicilor este necunoscut, dar el și Rachel beneficiază de efectul surprizei. Se ridică în picioare clătinându-se puţin.

Ah, nu.

E tot mai ameţit.

Pielea i-a luat foc.

Foamea de drog îl lovește direct.

Şi-a bătut joc de el însuși de dimineaţă. „Nu te joci așa cu doza, dintr-odată, ar fi trebuit să știi asta, Pete."

În curând va simţi milioane de furnici urcându-i-se pe picioare, pe braţe, în gură, pe gât...

„Gata, calmează-te! Oprește-te!", își ordonă în gând.

Câtă aroganţă din partea lui să facă pe eroul. În condiţiile astea, Rachel s-ar fi descurcat mai bine în recunoaștere decât el. „Trebuie să mă întorc", își spune. Se răsucește pe călcâie, moment în care dă nas în nas cu un bărbat înarmat cu o pușcă.

— Da, mi s-a părut mie că aud ceva, spune omul.

Pete se gândește la o mișcare isteaţă, dar își dă seama concomitent că, în loc să se gândească, ar fi trebuit *să se miște* deja. Lanterna în capul bărbatului, bocanc în genunchi. Patul armei în faţă. Un paznic scos din circuit. În viaţa reală, nu face nimic. E prea lent. E prea lent nu pentru că ar fi prea bătrân sau fiindcă și-ar fi pierdut reflexele; e prea lent pentru că și-a dat organismul peste cap cu heroină, OxyContin și cu orice alt derivat din opiu de care a putut face rost.

Prin cap îi trec exact gândurile lui Rachel: „Prost, prost, prost, prost! Prost și slab". Bărbatul face un pas în spate și ridică arma spre faţa lui.

— Aruncă lanterna și arma.

Pete lasă să-i cadă lanterna și pistolul de nouă milimetri.

— Acum, cu două degete, scoate calibrul ăla patruzeci și cinci de la centură și lasă-l ușurel pe podea.

Pete își scoate cu părere de rău preţiosul Colt automat și îl lasă să alunece pe lângă picior, în zăpada ce începe să se depună. Se simte dezbrăcat. Coltul îi aparţinuse tatălui său, ofiţer în US Navy. O dată, bătrânul trăsese cu el, de furie, asupra unui kamikaze japonez care se

repezea în picaj asupra navei lui, în timpul bătăliei din arhipelagul Okinawa. Pete îl avusese la el, ca să-i poarte noroc, în Afganistan și în Irak.

— Rahat! spune pe un ton de constatare.

— Da, amice. Ești în mare rahat. Lui Daniel nu-i plac străinii care intră pe proprietatea lui. Chiar nu-i suportă, așa că să nu speri că te va preda poliției locale. Mâinile la ceafă!

Pete face cum i se ordonă.

— Este o neînțelegere. M-am rătăcit pe aici...

— O să vedem ce părere are Daniel. I-au venit și nepoții în vizită, nu cred că va fi prea încântat. În genunchi, ține mâinile la ceafă.

Paznicul îl lovește în spinare, și Pete cade în față. Noroi. Pietriș. Zăpadă.

Mintea îi gonește frenetic, încearcă să se gândească la un plan, dar nu e în stare să găsească nimic.

— Așa. Stai cuminte aici, băiete, așteaptă până sun eu la ușă și aduc pe toată lumea grămadă să te vadă.

67

Ginger intră în vastul dormitor matrimonial, complet renovat, destul de mulţumită de ea însăşi. Lanţul a neutralizat ameninţarea reprezentată de Erik Lonnrott, iar noul ei iubit se înţelege excelent cu Daniel. Sunt amândoi fani Red Sox, iar Marty poate arunca în conversaţie nume ca Ted Williams, Carl Yastrzemski şi Roger Clemens cu aerul că ştie într-adevăr despre ce vorbeşte. Daniel i-a permis chiar să-i spună Red, favoare rezervată unui număr foarte mic de oameni.

Aducerea lui aici a fost o decizie dificilă. Nu-şi prezintă bunicul şi fratele tuturor partenerilor care trec prin viaţa ei. Marty O'Neill este mai special. E amuzant şi e deştept – Harvard College şi Harvard Law, ce-ai putea cere mai mult de la cineva? În plus, arată foarte bine, dacă îţi place genul brunet cu ochii verzi, irlandez. Ei îi place.

Este adevărat că are o fiică de treisprezece ani, o puştoaică destul de enervantă, dar pe care aventurile recente au calmat-o drastic. Fetiţa e picată în limbă după Marty şi după tânăra lui iubită, care are un job atât de tare şi emite pe cele mai super-cool frecvenţe hipstereşti.

Oliver ar face ca toţi dracii dacă ar afla că l-a găsit pe Marty prin intermediul Lanţului, dar noul ei iubit n-a avut cu nimic de suferit, căci fosta nevastă l-a ţinut departe de toată distracţia. A ajuns din întâmplare pe pagina de Facebook a bărbatului, în timp ce făcea cercetări despre fosta soţie. Mă rog, din întâmplare e un fel de-a spune.

Este adevărat că a folosit Lanţul ca să o scoată pe ex-iubită, Tammy, din peisaj, dar la atât şi nimic mai mult. De data asta.

Olly ar face apoplexie dacă ar afla de câte ori a folosit informaţii din interiorul Lanţului pentru micile ei aventuri nevinovate, dar la ce bun atâta putere, dacă nu o poţi folosi? E normal să-ţi înmoi degetele în borcanul cu miere din când în când, numai un pervers s-ar putea abţine.

Una peste alta, Lanţul este invenţia ei. Creaţia ei. Olly n-are decât să vorbească cât pofteşte despre capitalizarea bursieră iniţială şi

milioanele de dolari câştigate pe internet. Vorbărie goală. Lanţul i-a procurat lui Olly casa din San Francisco, iar ei i-a permis să-şi cumpere o casă la Boston şi un apartament la New York, pe Fifth Avenue. Lanţul. Ideea ei.

Aşa că dacă vrea să se joace cu Marty O'Neill, o va face. A găsit un bărbat arătos, cu simţul umorului şi deştept. Olly n-are de ce să-şi facă griji. Totul e sub control. Ea este păianjenul din centrul pânzei. Fosta nevastă, o muscă enervantă, de acord. Ce tupeu a avut pe Wickr astăzi. Oamenii nu-i mai contactează *niciodată* pe Wickr după ce au ieşit din Lanţ. În mod normal, sunt bucuroşi şi plini de recunoştinţă. Recunoscători şi speriaţi. Poate că ar fi mai prudent s-o elimine. Nu are nevoie decât de un telefon sau de un scurt mesaj: „Am adăugat o cerinţă pentru recuperarea în bune condiţii a copilului tău. O femeie, pe nume Rachel O'Neill, care locuieşte în Plum Island, Massachusetts. Fă-o să dispară până la sfârşitul săptămânii. Cadavrul să nu poată fi găsit."

Rachel poate ieşi oricând din ecuaţie.

— Copiii par să se distreze de minune. Tocmai am văzut-o pe Kylie pe terasă, spune Marty apropiindu-se de ea pe la spate și sărutând-o pe ceafă.

Ginger se întoarce cu fața la el, și bărbatul o înlănțuie cu brațele.

— Mă bucur așa de mult pentru ea. Nu prea mă pricep la adolescenţi, dar am impresia că a avut necazuri în ultima vreme.

— Da, o să-i dau lui Rachel telefonul unuia dintre psihoterapeuții noștri, propune Ginger.

— Îţi închipui că nici ei nu i-a mers prea bine, adaugă Marty.

Telefonul tinerei femei îi semnalează că a primit un mesaj.

— Ce e?

— Ah, nimic deosebit. Olly. Probabil vrea să știe când mâncăm de seară. Pun pariu că bunicul iar o să dea foc la casă cu friptura lui. Nu uita unde am rămas, mă întorc într-o clipă.

Ginger străbate etajul până la biroul bunicului ei, intră, închide ușa și se așază pe un scaun. Olly are acea atitudine de superioritate pe care i-o cunoaște prea bine, o mutră de parcă ar fi înarmat cu răbdarea unui sfânt.

— Da? începe ea. Ce s-a întâmplat?

— Iar ai folosit Lanțul în scopuri personale, nu-i așa?

— Nu.

— Ba da.

— L-am folosit în scopuri *comune.*

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Iar ai amestecat borcanele. Așa cum ai făcut și cu Noah Lippman.

— Ba nu.

— Sau ca acum câțiva ani, când ți-a picat cu tronc fata aia, Laura-nu-mai-știu-cum. Biata Laura, a făcut greșeala vieții respingându-ți avansurile, iar peste trei luni s-a evaporat fără urmă. Ai așteptat trei luni întregi înainte să asmuți Lanțul asupra ei. Ce să zic, foarte prudent.

— Noah e încă în viață.

— La limită. Nu folosim Lanțul în scopuri personale, Ginger. Am mai discutat despre asta.

— N-am făcut-o.

— Nu-l folosim nici ca să agățăm bărbați sexy.

Ginger scoate un mârâit. E clar că a prins-o.

— Ai idee cât de greu e să-ți găsești un partener în orașul ăsta? protestează ea.

— Nu e greu deloc. Poți să-ți recomand un milion de aplicații pentru relații.

— Vrei să spui că ar trebui să ignor orice bărbat care vine în contact, fie și din întâmplare, cu Lanțul?

— Exact! Cunoști protocoalele de securitate.

— Cine a stabilit aceste protocoale? Cine a inventat Lanțul?

— Este o problemă de securitate, draga mea.

— Eu am făcut-o. E munca mea și numai a mea. Nimeni nu are dreptul să-mi spună ce să fac cu ea și ce nu.

Olly închide ochii și clatină din cap. Probabil că așa e în viață, toate lucrurile bune au un sfârșit, se gândește. În realitate, e puțin surprins că a durat atât de mult. Modelele pe care le rulase preziceau colapsul Lanțului în cel mult trei ani. Nu poți speria la nesfârșit un număr nelimitat de indivizi. Numărul celor implicați crește, inevitabil, aproape exponențial, și nicio conspirație nu rezistă creșterii exponențiale a masei de inițiați. E un caz tipic de sistem

stocastic cu creștere lentă, și, atunci când va veni, prăbușirea va fi spectaculoasă.

Oftează și se mângâie pe țăcălia pe care încearcă să și-o lase să crească de câteva luni, fără mare succes.

— Ar fi trebuit să scoatem la pensie Lanţul încă de acum câţiva ani, bombăne mai mult pentru sine. Adică, la ce bun să continuăm, dacă am făcut rost de destui bani?

— De ce să-l oprim? Ești invidios pe succesul meu.

— N-am stabilit că obiectivul Lanţului era să ne facă bogaţi pe viaţă? Ei bine, și-a îndeplinit misiunea.

— Acesta era obiectivul? îi aruncă ea pe un ton dispreţuitor.

Fratele ei se încruntă și clatină trist din cap.

— Nu ești capabil să înțelegi, nu-i așa? îl provoacă Ginger.

Adevărul e că Lanţul depășește capacităţile lui Olly, plimbăreţul visător peste câmpuri proaspăt cosite. Olly nu este un animal de pradă, ca ea. Un prădător ucide, uneori, chiar dacă e sătul.

— Lanţul este răzbunarea noastră împotriva lumii, îți mai amintești? Cum Olly se încruntă și mai tare, se resemnează să-l asculte. Bine, spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Am găsit ceva în carneţelul acela de notiţe.

— Ai reușit să-l descifrezi deja?

— Nu, nu încă.

— Atunci?

— Spre final, nebunul de Erik n-a mai scris totul cifrat.

— Și?

— Cum spuneai că o cheamă pe fosta nevastă a noului tău iubit?

— Ah, la naiba!

— Săptămâna trecută, nu știu exact când, se pare că Erik s-a întâlnit cu o femeie numită Rachel.

— Rahat, rahat, rahat!

— Hai, dă-i drumul. Vorbește.

E rândul lui Ginger să se încrunte și să ofteze.

— Știi care e problema ta, Olly? Ești complet lipsit de sentimente. Ești ca Spock din *Star Trek* sau așa ceva. Ar trebui să vezi un specialist. Nu e normal.

— Vorbesc serios, Ginger. Acte false, bagaje puţine și fuga din ţară,

în situația asta suntem.

— Cât avem pus deoparte în Elveția?

— Suficient. Olly se îndreaptă spre dulapul cu arme și îl descuie. Întotdeauna am fost convins că, dacă e să ne ducem la fund, va fi din cauză că amesteci sentimentele cu afacerile.

Ginger zâmbește.

— Dumnezeule, Olly, așa pierd toți până la urmă. Nu știai? Nu te poți lupta cu biologia.

— Dar poți măcar să încerci.

68

Rămas în dormitorul matrimonial, Marty se uită pe fereastră la trunchiul de stejar dintre casă şi pădurea mlăştinoasă. Zăpada cade ca o pulbere fină, făinoasă, pe râu, peste copacii viguroşi şi peste ciotul uscat. Parcă ar fi într-un poem de Robert Frost.

Locul e foarte plăcut, Ginger l-a prezentat într-o lumină prea modestă. Casa nu are nimic de-a face cu coliba unui moş nebun din mijlocul smârcurilor, din contră. Este o cabană în toată regula, cu tablouri scumpe pe pereţi. Bătrânul, Daniel, probabil că a pus ceva bani deoparte la viaţa lui şi este, într-adevăr, o personalitate aparte.

Copiilor le place locul, iar Ginger se bucură să le arate împrejurimile. Tânăra e de perspectivă, își spune Marty. Rachel a fost o greșeală de tinerețe. Obișnuia să povestească cui voia să-l asculte că s-a îndrăgostit de ea citindu-i recenziile literare din revista *Crimson*. Pe dracu'. A fost atracția fizică și atât. Chiar nu aveau mare lucru în comun.

După treizeci de ani ajungi la o anumită înțelepciune. Tammy a fost o flacără trecătoare, dar Ginger e diferită. Specială. Ar putea să trăiască alături de ea, în oraș. Să mai facă vreo doi...

— Chiar mă gândeam la tine, îi spune lui Ginger, care tocmai intră în cameră cu poșeta în mână.

O șuviță de păr roșcat i se strecoară între sâni. Marty se vede obligat să-și înfrângă dorința de a o trânti pe pat și a o poseda pe loc.

— Ginger, ușile astea pot fi încuiate? Copiii se foiesc peste tot, și mă gândesc că... Se întrerupe, pentru că ceva din câmpul vizual periferic îi reţine atenţia. Se întoarce cu totul spre fereastră. Ce e acolo? o întreabă.

— Ce?

— Am impresia că se apropie cineva de casă, parcă a ieşit din spatele trunchiului uscat.

— Unde?

— Mi se pare că vine cineva prin zăpadă. Da, uite-te şi tu... Extraordinar! Nici n-o să mă crezi... E chiar fosta mea soţie.

Ginger scoate din geantă pistolul Smith and Wesson de calibrul 38

și i-l îndreaptă spre cap.

— Te cred.

69

Rachel ridică arma la umăr şi o îndreaptă spre paznic.

— Stai pe loc! strigă.

Omul se întoarce complet şi o priveşte.

— Hopa! Stai uşor, cucoană. Am impresia că nu prea ştii ce să faci cu chestia aia.

— O să-ţi schimbi părerea după ce te rup în două cu ea, îi răspunde Rachel.

Pete își ridică pistolul de calibru .45 de pe jos.

— Lasă puşca jos, amice, îi spune paznicului.

Omul se execută, lasă arma să cadă şi ridică mâinile.

— Întinde-te pe burtă cu mâinile la ceafă, îi ordonă Pete împingând puşca cu piciorul.

— Nu-i nevoie să mă loveşti. Găseşti bandă adezivă şi sfoară în garaj. Uite, poţi să iei telecomanda ușii din buzunarul meu de la jachetă, spune paznicul rapid.

— Câţi oameni înarmaţi sunt în casă?

— Sunt numai eu... începe omul.

— Nimeni nu mişcă! se aude o voce, urmată de zgomotul unui foc de armă.

Se aprinde un proiector. În faţa ușii apar Ginger şi un bărbat cam de aceeași vârstă – fratele ei geamăn, își spune Rachel. Ambii au arme în mână.

— Rachel, tu eşti? Ce se întâmplă? întreabă Ginger cu falsă inocenţă.

„Ginger, ce naiba?” Mintea i se umple de semne de întrebare. S-a încurcat dispozitivul de urmărire al lui Erik cu cel pe care l-au pus în pantofii sport ai fetei? Kylie și-a luat totuși încălţările vechi din magazin? A fost toată această vânătoare ridicolă prin mlaştini o uriaşă greşeală?

„Da, Dumnezeule, da. Dacă este o eroare, Kylie înseamnă că este în siguranţă. Da!” Trebuie să explice totul rapid, înainte ca cineva să fie rănit sau ucis.

— Îmi pare rău, Ginger. Ştiu că totul pare o uriaşă nebunie.

Tocmai îi spuneam domnului de aici...

Ușa garajului se deschide și în dreptul ei își face apariția un bătrân costeliv, cu părul complet alb, cu ceva ce seamănă cu un pistol-mitralieră în brațe.

— Ce căutați pe pământul meu? întreabă bătrânul.

— Bunicule, situația e sub control! strigă fratele lui Ginger.

— Da, Red. Olly are dreptate. Totul e în regulă. Rachel, tu și prietenul tău ar trebui să aruncați armele.

— Vă rog, cred că am făcut o greșeală oribilă. Îmi pare rău. Am pus un dispozitiv de urmărire în încălțările fetei. M-am temut că a fost răpită.

— Aruncă pușca, Rachel, te rog. De unde și până unde ideea cu răpirea?

— E complicat.

Ginger e în plină lumină, sub ușa garajului, iar Rachel îi poate vedea chipul.

O vede bine pentru prima dată de când au ajuns la casa de pe malul râului.

Părul acela roșiatic. Ochii aceia albaștri. Acei superbi ochi albaștri. Un albastru rece. Albastrul din adâncul neștiut al oceanelor. Ochi albaștri care privesc toată scena cu detașare disprețuitoare, dacă nu chiar cu plăcere.

Dintr-odată, privirile celor două femei se întâlnesc. Se fixează reciproc pentru ceea ce pare o eternitate, dar, de fapt, nu durează mai mult de o secundă.

O secundă este suficientă.

Se recunosc.

Tu.

Tu.

Rachel știe și Ginger știe, iar Ginger știe că Rachel știe.

Aplicația dezvoltată de Erik a funcționat fără greș. Lanțul duce chiar aici. Femeia roșcată nu-i va lăsa să plece în viață. I-au descoperit secretul și e gata să ucidă ca să-l protejeze. E obligată să-i omoare pe toți, pe Rachel, pe Pete, pe Marty, pe Stuart și pe Kylie.

Era pe punctul să-i spună lui Pete că ar fi mai înțelept să lase armele și să ridice amândoi mâinile în aer. Dar, dacă o fac, Ginger îi

va împușca pe loc, pe amândoi.

Se întoarce spre el. Îi indică din ochi proiectorul de deasupra ușii.

— Ea este Lanțul și vrea să ne omoare.

Pete dă din cap că a înțeles.

Frații sunt protejați de balustrada joasă. Nu e sigur că i-ar putea atinge. Ridică arma tatălui său și trage în reflector.

70

Haosul şi confuzia se instalează brusc, odată cu bezna. Dinspre uşa garajului se aude un urlet, iar din pistolul-mitralieră al lui Daniel ţâşneşte un arc de foc galben.

— Fugi spre terasă! strigă Pete.

Rachel se aruncă instantaneu pe burtă.

Din ţeava armei automate ţâşnesc gloanţe trasoare exact prin locul unde se aflase Rachel cu numai şapte zecimi de secundă în urmă. Proiectilele îşi ratează ţinta şi se pierd departe, în noapte.

Apoi, ca la un semnal, se aud bubuind toate armele, într-o canonadă infernală. Un pistol de calibrul 38, unul de nouă milimetri şi din nou pistolul-mitralieră. Focurile din mai multe direcţii se întâlnesc undeva deasupra capului lui Rachel.

Îşi îngroapă faţa în zăpadă şi ţipă.

Nimic din toate acestea nu contează, nici armele, nici gloanţele, nici mirosul dulceag, greţos, de praf de puşcă ars. Ceea ce contează este Kylie. E undeva în interiorul casei, şi Rachel trebuie să o salveze. Între timp, Pete numără mintal până la zece. Zece secunde pe foc automat, atâta este necesar pentru golirea unui încărcător.

După zece secunde îndrăzneşte să ridice privirea. Pistolarii din uşa principală s-au retras în clădire. Bătrânul se chinuie să-şi reîncarce arma.

Pete execută trei focuri în uşa garajului, ca să-i dea o temă de gândire, şi se repede spre o nouă poziţie de tragere. Trage şi mişcă-te, trage şi mişcă-te. Numai aşa poţi supravieţui într-o confruntare cu opţiuni limitate de adăpostire, iar de la distanţa asta gloanţele mari ale pistolului automat Colt te doboară chiar trase de la înălţimea umărului. Pot chiar să te ucidă.

Se rostogoleşte prin zăpadă pe partea dreaptă, se târăşte până în spatele unui tufiş şi deschide focul din nou. Tot corpul îi urlă după drog, dar va trebui să se lupte şi cu el şi cu ei.

— Rachel? Eşti bine? strigă.

Niciun răspuns.

Trebuie să se gândească la un plan. Orice fel de plan. La

antrenamentul de infanterie ţi se spune că un plan prost executat la timp este mai bun decât un plan genial pus în practică prea târziu. Instructorii aveau dreptate. Dacă rămâne afară, moare. Trebuie să intre în clădire.

N-au trecut mai mult de cincisprezece secunde de la începutul confruntării.

„Dă-i bătaie!” se îndeamnă singur.

— Nu așa de repede, isteţule, aude o voce bărbătească, şi în aceeaşi clipă este tras cu putere înapoi la sol. Evită o primă lovitură la faţă şi blochează un cuţit care i se îndrepta spre cutia toracică.

E paznicul care l-a surprins în primul moment. A uitat complet de nenorocit. Omul i-a blocat mâna cu arma şi încearcă să-l omoare cu un cuţit de vânătoare. Lama îi sclipeşte prin faţa ochilor. Se fereşte, dar cuţitul tot apucă să-i cresteze obrazul stâng. Loveşte disperat cu mâna liberă în întuneric şi simte că a atins un ţesut moale. Îşi eliberează mâna cu arma şi trage o dată.

O pocnitură înfundată, scârboasă, apoi tăcere.

— Pete? aude o voce chiar lângă el.

— Rachel, tu ești?

— Intru în casă, șoptește ea. Prin garaj, altfel nu se poate.

— Care e planul?

— Intrăm în casă, găsim copiii și omorâm adulţii, cu excepţia lui Marty.

— Un plan bun.

71

Pătrund în garaj. Bătrânul cu mitraliera a dispărut, dar nişte cutii cu materiale inflamabile au luat foc şi ard violent lângă o duzină de cutii de vopsea de ulei. Nu pot rămâne acolo.

— Uşa aceea duce în casă, strigă Rachel.

E pregătită de luptă. Aceasta este clipa pentru care s-a antrenat subconştient toată viaţa. Radiaţiile, chimioterapia, zilele câineşti din Guatemala, turele interminabile ca ospătăriţă în restaurantul acela, cursele nocturne la aeroportul Logan, în slujba Uber. Este pregătită. A făcut-o pentru familie, nu-i aşa? Totul pentru familie. Până şi ultimul imbecil ştie că nu e bine să te interpui între o femelă de urs grizzly și puiul ei.

Pete scoate una dintre grenadele de diversiune dintr-un buzunar al hainei.

— Voi deschide uşa şi o voi arunca înăuntru. Închide ochii şi astupă-ţi urechile, îi șoptește lui Rachel, apoi armează și aruncă proiectilul prin uşa deschisă, în camera de alături.

O secundă mai târziu, grenada explodează cu un bubuit asurzitor și o lumină albă insuportabilă. Este, în principiu, o armă inofensivă, menită să paralizeze inamicul în spaţii închise, dar te sperie ca naiba dacă nu ştii la ce să te aştepţi.

— Aşteaptă aici, îi spune Pete, după care intră pe uşă.

O duzină de alarme de fum se declanşează instantaneu. E o casă veche, dar a fost renovată și modernizată temeinic, inclusiv prin adăugarea unui sistem de sprinklere, menit să protejeze operele de artă adunate de gemeni. Rachel n-a mai intrat niciodată într-o casă particulară dotată cu aşa ceva și este şocată când apa rece începe să ţâşnească de peste tot.

Pete vâră capul pe uşă.

— Nu mai e nimeni. Hai să mergem. Nu vrem să fim aici când explodează cutiile alea cu vopsea.

— Încotro? îl întreabă cu vocea întretăiată de tuse.

— Cameră cu cameră, ce să facem altceva? spune Pete, care n-are nici cea mai mică idee despre planul casei. Stai în spatele meu.

Acoperă-mi unghiurile moarte.

Se repede înainte întrebându-se cât mai poate rezista. Are dificultăți de respirație. Adrenalina n-o să-l mai țină multă vreme în picioare. „Rezistă, Pete. Rezistă până o vezi pe Kylie în siguranță”, își repetă în cap.

Casa a fost extinsă la întâmplare, din câte se pare, transformându-se într-un labirint de încăperi, holuri și culoare.

Un hol.

O cameră.

Pete dă ușa de perete, aprinde lumina și așteaptă un foc de armă.

Un televizor mare, o canapea, trofee de vânătoare.

Încă o ușă.

O masă mare, scaune, opere de artă.

Se aude un țipăt îndepărtat.

— Kylie! strigă Rachel.

Niciun răspuns.

Înapoi pe hol.

Pete deschide încă o ușă și își ațintește arma spre colțurile unei bucătării.

— Kylie, Stuart! strigă și el.

Nimic.

Luminile din casă pâlpâie, iar fumul ce urcă din garaj acoperă treptat parterul. Apa continuă să țâșnească din tavan și li se adună în bălți la picioare. Mirosul este înțepător, acru. Neolitic.

Într-un dormitor, Rachel recunoaște geaca lui Kylie, dar nici urmă de fetiță. Lumina se întrerupe și revine, într-o strălucire gălbuie ce compune o atmosferă de peșteră a spiridușilor.

Dormitorul dă într-o altă încăpere.

Pete împinge ușa și se uită în interior.

Goală, dar afară, pe hol, se aud pași. Rachel arată spre ușă și își lipește arătătorul de buze. Pete scoate ultima grenadă de diversiune din buzunar, împinge violent ușa și aruncă proiectilul înăuntru.

Încă o explozie asurzitoare, însoțită de o lumină orbitoare, albă, și urmată de rafale violente de pușcă-mitralieră. Pete așteaptă ca tirul să înceteze, apoi, dintr-o mișcare fluidă, se repede în interior cu Rachel, unul spre stânga, celălalt spre dreapta.

Acolo, în faţa ei, în capătul culoarului, un bărbat își încarcă pistolul-mitralieră. E bătrânul. Nu se vede niciunul dintre gemeni. Are părul alb. Deși e destul de departe, pe chipul lui se citește dușmănia încrâncenată. El este cel pe care Olly îl numește Bunicul, iar Ginger îi spune Red.

Rachel ridică arma. Își amintește cuvintele instructorului din poligon: așteaptă ca ţinta să se apropie sau s-o rupă la fugă. Dar acest om nici nu fuge, nici nu vine spre ea. Doar stă acolo, în capătul coridorului lung.

Termină de încărcat. Se uită la Rachel și ridică spre ea o armă lungă, neagră.

Femeia apasă pe trăgaci.

Ratează complet.

Peretele din dreapta ei izbucnește în flăcări. Reculul o izbește puternic în umăr. Bărbatul scoate un strigăt, lasă să-i cadă arma și se repede șchiopătând într-o cameră alăturată. Pete se întoarce pe hol, o verifică pe Rachel și se repede după el, fără să-l mai găsească. Ridică însă pistolul-mitralieră Heckler&Koch MP5. O armă perfectă pentru spaţii închise. Deblochează mecanismul și o pune pe umăr.

— Cred că nu mai am muniţie, spune Rachel.

Lasă jos pușca, care și-a servit scopul cehovian, și Pete îi întinde pistolul de nouă milimetri.

În sfârșit, luminile din întreaga casă se sting și rămân stinse.

Întunericul este aproape deplin.

Întuneric. Fum. Băltoace de apă puturoasă.

Ce pot face decât să-și continue misiunea la lumina telefoanelor?

Ajung într-un salon mare, cu pereţii împodobiţi cu zeci de trofee de vânătoare din regiune, dar și de peste ocean – antilope, gheparzi, lei, un leopard. Prădători și pradă laolaltă.

Frica îi curge prin vene, dar frica este și o eliberare. Frica eliberează forţă, iar forţa este precursoarea acţiunii.

Pete e lac de sudoare.

— Ești bine?

— Da. Se simte exact ca antonimul binelui, dar pistolul-mitralieră de pe umăr îi conferă siguranţă. Mai are nouă gloanţe în încărcător și credinciosul calibru .45 la centură. Nu e rău.

— Mami! se aude o voce îndepărtată, de undeva de afară.

Împing deoparte ușile culisante și se trezesc în zăpadă. Ninge în rafale dinspre nord și crivățul șuieră amarnic.

— Acolo, cred, spune Rachel arătând spre niște anexe abandonate.

În zăpadă se zăresc urme proaspete ce duc spre cea mai apropiată structură.

Ajung la intrarea într-un vechi abator abandonat. Zidurile și acoperișul sunt pline de spărturi, iar iedera acoperă aproape totul.

Sting lanternele telefoanelor și pătrund în clădire. Sunt loviți imediat de un miros oribil de sânge, mucegai și carne putrezită.

Cioburile mărunte ce acoperă podeaua scrâșnesc sub pașii lor.

Nu se vede mare lucru, singura sursă de lumină fiind furnizată de casa linsă de flăcări înalte, în spatele lor.

Vântul șuieră prin crăpăturile din ziduri și din acoperiș.

Rachel sare și aproape că se lovește de un joagăr atârnat vertical de o grindă. Ochii lipsiți de viață ai porcului sunt aproape la același nivel cu ai ei.

Când privirea i se adaptează la întuneric, începe să distingă alte animale în cârlige: fazani, ciori, un bursuc, o căprioară.

Abatorul are și etaj, la care se ajunge pe o scară abruptă.

— Probabil că sunt sus. Scările sunt locul clasic pentru ambuscade. Ai grijă.

Rachel dă din cap că a înțeles și încearcă să urce fără zgomot. Avansează încet amândoi.

Cioburi, zăpadă umedă, aer stătut. Rugină, sânge închegat, moarte.

Nici nu ajung la jumătatea treptelor când aud împușcături.

— Armă, ora trei! strigă Pete și se repede în sus, returnând focul cu pistolul-mitralieră MP5. Mai trage trei focuri, dar ținta lui se ascunde în spatele unor echipamente metalice și dispare.

Își zâmbește amar. Nenorociții și-au ratat șansa.

Coboară privirea și constată că nu mai are cartușe în încărcător. Aruncă arma de asalt și scoate Coltul de .45.

— Ai atins pe cineva? îl întreabă Rachel.

— Nu.

— Ai grijă la copii.

Mâinile ei tremură tot mai rău. Se forțează să țină drept pistolul.

Nu-și poate pierde controlul tocmai acum, când sunt atât de aproape...

Pe neașteptate, o lumină puternică se revarsă din tavan.

Rachel se rotește odată cu arma la 360 de grade. Abatorul este o ruină murdară de beton, cu bucăți din mașinării agricole și mormane de gunoaie risipite peste tot. Lângă ea mai atârnă două carcase de porc. Unul dintre animale a fost sacrificat recent, încă mai picură sânge într-o găleată.

Nimic din toate acestea nu are relevanță.

Relevant este numai ceea ce vede la vreo zece metri distanță, la etajul abatorului: Ginger se află acolo, împreună cu fratele ei, Olly. Amândoi au pistoale îndreptate spre Kylie și Stuart.

Copiii plâng, sunt îngroziți. Au mâinile legate cu cătușe în față. Marty este prăbușit lângă ei pe podea, părând semiconștient. Are o rană la cap, respiră greu și geme de durere. Ginger o ține pe Kylie de gulerul tricoului, cu arma lipită de tâmpla ei. Olly îl ține pe Stuart pe după gât, cu arma în urechea băiatului.

Pete și Rachel îngheață pe loc instantaneu.

— Mami! strigă Kylie.

— Las-o să plece! urlă Rachel.

— Chiar crezi că așa funcționează? îi răspunde Ginger cu un rânjet.

Rachel îndreaptă arma de nouă milimetri spre fața ei.

— Te omor pe loc.

— Ești sigură că nu ratezi de la distanța asta? De câte ori ai mai tras cu pistolul, Rachel?

— Nu te ratez, târfă nenorocită.

— Aruncați armele, sau omorâm copiii.

— Nu. Nu aruncăm armele. Uite cum procedăm: voi lăsați copiii să plece, noi îi preluăm și plecăm. Voi aveți destul timp să ajungeți la valize și la pașapoartele false. Toată lumea câștigă.

Se clatină puțin pe picioare, dar reușește să-și regăsească echilibrul.

— Hopa! Ai grijă, marinare. Ce ar fi să te așezi puțin jos, să-ți mai revii? îi aruncă Ginger privindu-și cu subînțeles fratele.

— Ar trebui să mă ascultați, mârâie Pete continuând să înainteze.

Cei doi formează o pereche sigură pe ea. Mult prea sigură. Doar câțiva pași și va avea o lovitură sigură la Olly. Stuart abia dacă ajunge la jumătatea pieptului bărbatului, Oliver va muri pe loc dacă-l atinge la cap cu puternica armă de calibru .45. Trebuie s-o facă rapid. Adrenalina din sistemul lui a ajuns din nou la nivel maxim, în curând va începe să se retragă.

— Ah, armarea demonstrativă a revolverului e așa un clișeu obosit, pufnește Ginger. Chiar vrei s-o fac? Ești atât de prost încât ai nevoie de un desen? Dacă nu arunci arma acum, ucid fetița.

— Apoi, vei muri, îi răspunde Pete.

A ajuns la vreo șase metri de ei. O împușcătură rapidă ar putea rezolva situația.

— Lasă arma jos, idiotule! latră și Olly, pe un ton rece, arogant.

Pete ținteşte spre creștetul bărbatului. Trebuie s-o facă. Acum. Dar tot corpul îl doare. Mâinile îi tremură.

— Aruncă arma acum sau... începe geamănul.

Se aude un bubuit puternic, un glonț din pistolul de calibrul 38 al lui Ginger îl atinge în piept, și Pete se prăbușește la podea.

Rachel se aruncă orbește în spatele unul canal de scurgere a sângelui cu margini din beton, evitând la mustață un al doilea glonț.

— L-ai împușcat, remarcă Oliver.

— Piesa de teatru începuse să mă plictisească, îi răspunde Ginger. Acum, draga mea, e rândul tău. Lasă arma și apropie-te cu mâinile la ceafă, altfel o împușcăm pe Kylie. Olly, ține-l bine pe băiat, dar înfige arma în obrazul micuței noastre.

Bărbatul execută ordinul fără ezitare.

— Mami! geme Kylie.

Rachel simte cum i se întoarce stomacul pe dos. Ochii îi sunt împăienjeniți de lacrimi. Pete e împușcat, Marty zace la podea, iar ea este sfârșită. Parcă face asta de săptămâni, ba nu, de ani întregi. Totul s-a dus de râpă de când a primit raportul oncologului de la Spitalul Massachusetts General.

E blestemată fără scăpare. O parte din ea ar vrea să închidă ochii și să adoarmă acolo, pe podeaua murdară.

Însă poate vedea chipul fetiței, iar Kylie este viața ei. Se ghemuiește mai bine și ridică arma spre Ginger, peste parapetul jos

de beton.

— Aruncă pistolul! strigă femeia roșcată.

În jurul ei se rotesc fuioare de zăpadă.

— Nu! Tu să arunci pistolul! îi răspunde, cu lacrimi grele curgându-i pe obraji.

— Ridică mâinile și te lăsăm să pleci împreună cu copiii, exact cum a cerut prietenul tău, se aude vocea lui Olly. Știm că jocul s-a terminat. Ginger a dat-o în bară rău de tot de data asta. Dacă mă asculți, scăpăm cu toții vii și nevătămați. Facem o înțelegere. Ne dai douăzeci și patru de ore, cât să ajungem în America de Sud.

Inima lui Rachel o ia razna. Pentru prima dată vede o scăpare. O rază subțire de speranță.

— Promite-mi! Dă-ți cuvântul de onoare că ne vei lăsa să plecăm de aici. Dacă... dacă v-ați hotărât să fugiți din țară, nu aveți de ce să mai ucideți.

— Ridică mâinile, lasă arma și îți promitem că tu și copiii nu veți păți nimic, îi răspunde Olly.

— Ne lăsați să plecăm?

Își face socoteala că, imediat ce ajung la o distanță sigură, poate chema poliția și salvarea, pentru Marty și Pete.

Olly aprobă din cap.

— Eu nu sunt un monstru, Rachel. Vei ieși de aici, împreună cu familia ta. La schimb, ne lași o zi înainte să chemi poliția. Nu trebuie decât să lași pistolul jos și să-ți pui mâinile pe cap. Hai, doamnă O'Neill, hai să terminăm odată povestea asta, pentru binele tuturor!

Mintea îi lucrează frenetic. În cap i se învălmășesc haotic imagini și mesaje instinctuale: „Nu-i crede, ia copiii, nu-i crede, ia copiii...”

Trebuie să facă o alegere, așa că alege să-i creadă.

„Recuperează copiii, apoi vezi ce intenții au cu adevărat”, își spune.

Se ridică în picioare, înalță mâinile deasupra capului și lasă pistolul să cadă.

— Ieși de acolo, pune-ți mâinile pe creștet și așază-te în genunchi, îi ordonă Ginger.

Rachel face cum i se spune, și femeia o împinge pe Kylie către ea. Își prinde fiica în brațe și o strânge puternic.

— De data asta nu te mai las să pleci, îi șoptește.

Olly îl împinge și el pe Stuart spre Rachel. Se întoarce către sora lui.

— Vezi, așa se procedează. Nu cu asta, o admonestează fluturându-i pistolul pe sub nas, ci cu asta, continuă, și își atinge tâmpla cu degetul. Ai văzut ce frumos am lucrat? N-a trebuit decât să-i vorbesc. Fără arme, fără violenţă – un mecanism capabil de autoreglare. Nu-ţi trebuie decât un telefon și o voce. Mă rog, și puţin creier.

— Chiar vrei să-i lași să plece?

— Sigur că nu! Cum poţi să întrebi așa ceva? Dumnezeule, surioară, chiar încep să-mi fac griji pentru tine!

— Îi omorâm?

— Da! exclamă Olly exasperat.

— Atunci, poate că ar fi mai bine s-o facem chiar acum. Mă simt de parcă am fi petrecut toată noaptea bătându-ne cu bulgări de zăpadă. Drăguţilor, vă invit să închideţi ochii. Pentru voi, războiul s-a încheiat.

72

În categoria cadourilor premergătoare Crăciunului, „Trusa completă de magie Houdini” este considerată perfectă pentru tocilari, iar Kylie are exact vârsta la care colegii ar ironiza-o răutăcios: „Magie? Pe bune? Cine mai crede în magie?”

Prin urmare, nu a mărturisit nimănui ce-a primit, cu excepţia lui Stuart, fireşte. I-a spus lui Stuart.

Nu i-a fost greu să deprindă câteva trucuri. După cum îşi promisese în pivniţa aceea, unde fusese legată cu lanțul de un cuptor vechi, a învăţat să se elibereze din cătușe. S-a uitat la o mulţime de filmuleţe instructive pe YouTube şi a exersat. Mult. În câteva săptămâni, a început să se descurce onorabil. Se poate debarasa de o pereche standard de cătuşe în mai puţin de treizeci de secunde. Cu brăţările din plastic autoblocante e altă socoteală, dar orice încuietoare clasică de cătușe poate fi deschisă cu o cheiţă universală, dacă ştii cum se face. S-a obişnuit să poarte la ea în permanenţă o cheiță de acest tip, atașată de un lănțișor, ca pe un fel de talisman aducător de noroc.

Nevăzută de nimeni, descuie fără dificultăţi cătușele care-i imobilizează mâinile în faţă.

Și acum? Prin găurile din acoperiş cad fulgi mari de zăpadă. Mama o ţine în braţe, Stuart plânge. Pe podea, chiar lângă ea, zace pistolul pe care Rachel l-a lăsat să-i cadă din mână.

Se apleacă şi ridică arma. E grea, imposibil de grea. Gemenii discută între ei: „Atunci, poate că ar fi mai bine s-o facem chiar acum. Mă simt de parcă am fi petrecut toată noaptea bătându-ne cu bulgări de zăpadă. Drăguţilor, vă invit să închideţi ochii. Pentru voi, războiul s-a încheiat.”

Kylie ridică pistolul de nouă milimetri, ţinteşte şi apasă pe trăgaci.

73

Fața lui Olly se boțește spre interior, îi iese prin spatele capului și se împrăștie pe peretele de cărămidă din spate. Kylie n-a văzut niciodată așa ceva. E dincolo de groaznic. Nu dispune însă decât de o fracțiune de secundă ca să se îngrozească, căci Ginger îndreaptă fulgerător arma spre ea.

— Javră mică! strigă și trage în direcția fetiței.

Kylie răspunde cu foc, dar de data asta e prea emoționată, așa că gloanțele se înfig în tavan, din care cade o bucată mare de tablă ruginită între Ginger și cadavrul fratelui ei. Șocată, femeia se întoarce să identifice sursa zgomotului, dându-i timp lui Kylie să-și împingă mama și pe Stuart la adăpostul jgheabului de colectare a sângelui.

Ginger își revine și mai trage patru focuri rapide, care se înfig în ghizdurile de beton. Canonada se întrerupe nefiresc și arma clănțăne în gol.

— La naiba!

„A terminat gloanțele”, își spune Rachel. Ia revolverul de nouă milimetri din mâinile lui Kylie, se ridică, ochește cu atenție și apasă fără grabă pe trăgaci. Nimic. Fie și încărcătorul ei este gol, fie, mai probabil, arma s-a blocat și nu are nici cea mai mică idee despre cum ar putea-o repara rapid.

Cele două femei se fixează reciproc.

„Rachel în oglindă, Ginger în oglindă, tu ai putea fi eu, eu aș putea fi tu.”

Rachel scutură din cap scârbită. Nu se lasă antrenată în jocul ăsta stupid de-a „nu suntem chiar atât de diferite”. „Toți facem alegeri.”

Cu un zâmbet, Ginger își aruncă arma.

— O să te omor cu mâinile goale, rânjește Rachel sprintând spre ea.

Ginger intră rapid într-o postură de autoapărare, dar inerția adversarei ei este prea mare și amândouă se rostogolesc pe jos.

Agenta FBI sare imediat în picioare, iar Rachel găsește o bucată de țeavă pe care o aruncă spre ea, ratând de aproape. Se ridică și încearcă să o lovească cu pumnul, însă roșcata evită cu dibăcie. Ochii

albaștri au un licăr de plăcere când profită de breșă și o izbește cu capul în față.

Rachel n-a mai avut nasul spart niciodată, așa că durerea intensă o ia pe nepregătite și o orbește. Ginger o lovește cu pumnii în coaste, stomac și în sânul stâng.

Rachel icnește și cade într-un genunchi, dar reușește cumva să se ridice din nou în picioare.

— Ți-a plăcut, cățea? Stai să vezi ce urmează! mârâie Ginger și o izbește cu pumnul în gât, din nou în sânul stâng și încă o dată în nasul deja zdrobit.

Lovituri grele, plasate precis, care dor ca naiba.

Rachel cade în față ca un sac de cartofi.

Ginger se repede peste ea și o întoarce pe spate. Este rapidă și eficientă, adversara ei nu are nicio șansă.

— Nu, ahhh... îngaimă când simte mâinile roșcatei încleștându-i gâtul și începând să strângă.

— Am știut că o să ne faci necazuri, am știut de la început, mârâie Ginger coborându-și chipul extatic, pătruns de o bucurie neomenească, peste al ei. Din gură îi zboară firicele de spumă albă. Rânjește larg. E limpede că simte o plăcere nebună. Am știut eu! mai adaugă, strângând și mai tare.

La lecțiile de autoapărare de la FBI a învățat cum să sugrume un om, cu mâinile goale, în câteva secunde.

Rachel simte cum câmpul vizual i se reduce la un tunel îngust.

Totul în jurul ei devine alb.

— Mori odată, târfă împuțită!

Tunel.

Alb.

Nimic.

Știe că e pe punctul să dispară în neant, pentru totdeauna.

Simte cum viața i se scurge pe podeaua rece de beton armat.

Cum ar putea să-i spună lui Kylie că o iubește, dar că e nevoită să o lase singură?

Nu poate. Nu poate vorbi. Nu poate respira.

Nu poate face nimic și nimeni n-o poate ajuta.

Într-o străfulgerare, înțelege totul.

Lanţul este o metodă crudă de exploatare a celei mai puternice emoţii umane – capacitatea de iubire –, pentru a face bani. Nu ar putea funcţiona într-o lume fără iubire, filială sau romantică, şi numai un sociopat care nu poate înțelege iubirea este capabil să o folosească în propriile scopuri.

Dragostea este cea care i-a distrus pe Ariadna și pe Tezeu, ca și pe Minotaur, în povestea lui Borges[28].

Dragostea sau, mai bine zis, o încercare ratată de a iubi, aproape că i-a adus sfârşitul şi lui Ginger.

Rachel vede şi înțelege.

Lanţul este o metaforă pentru tot ceea ce ne leagă de prieteni şi de familie. Este legătura ombilicală dintre mamă şi copil, calea pe care eroul trebuie s-o urmeze negreşit în aventura sa, firul subţire de aţă roşie al Ariadnei, care rezolvă misterul labirintului.

Rachel înțelege totul.

Cunoaşterea este durere.

Închide ochii şi lasă întunericul s-o cuprindă.

Lumea se micșorează, se șterge, rămâne undeva tot mai departe...

Brusc, simte altceva.

Ceva ascuţit. Ceva ce taie. Ceva ce doare. Un ciob de sticlă lung şi subţire.

Îl trage mai aproape cu degetul arătător și-l apucă în mână.

Mâinile îi sunt pline de sânge, dar reușește să aibă o priză fermă.

Rachel Klein, femeia care urăște oglinzile, a trecut de cealaltă parte a realităţii, dar a luat cu ea un ciob.

O să i-l ofere lui Ginger.

Da.

Cu ultima suflare, se arcuiește toată și înfige ciobul cu toată forţa în gâtul roșcatei.

Ginger ţipă, îi dă drumul şi încearcă să-şi scoată bucata de sticlă din gât, dar carotida ei este secționată adânc și un val de sânge roșu aprins, arterial, ţâşneşte deja din rană.

Rachel se smulge de sub agresoarea ei și se rostogolește într-o parte, horcăind după aer. Ochii lui Ginger se cască neverosimil.

---

[28] Vezi povestirea „Casa lui Asterion", apărută și în colecția *Aleph,* publicată în 1949.

— Ştiam eu că tu... mai reuşeşte să spună înainte de a se prăbuşi pe podea.

Rachel respiră sacadat, închide ochii şi îi deschide din nou.

În sfârşit, simte braţele lui Kylie în jurul ei.

Fetiţa o mai strânge la piept douăzeci de secunde, apoi se ridică şi apasă o cârpă pe rana din abdomenul lui Pete. Proiectilul nu a atins, din fericire, niciun vas de sânge important, dar are nevoie de îngrijire medicală de urgenţă.

Kylie ia telefonul mamei ei şi sună la 911. Îi spune dispecerului că are nevoie de poliţie şi de o ambulanţă, apoi îi dă telefonul lui Stuart şi se repede să-şi ajute tatăl.

Băiatul explică cum se ajunge la vechea fermă din Route A1. Când vede fumul gros ieşind din casă, solicită să fie trimişi şi pompierii.

— Nu închide, amice, ajutoarele tocmai au plecat spre voi, se aude din aparat.

Kylie găseşte nişte bucăţi mari de prelată şi înfășoară cu ele răniţii, dar şi pe Stuart, ca să-i protejeze de vântul şi zăpada care șuieră prin abator.

— Veniţi la mine, îi cheamă Rachel şi îi primeşte pe amândoi la pieptul ei.

Le spune că totul va fi bine cu vocea aceea de liniștit copiii al cărei secret milenar numai mamele îl cunosc.

— Cum pot să vă ajut? întreabă Marty târându-se la ei.

— Ajută-l pe unchiul Pete. Menţine presiunea pe rană, îi răspunde Kylie.

Marty începe să apese cârpa.

— Rezistă, frăţioare. Sunt sigur că ai trecut și prin chestii mai nasoale ca asta.

Rana lui Pete arată groaznic, dar ochii bărbatului sunt vii, strălucitori. Moartea are de dat o bătălie grea cu o forţă puternică, șamanică, la fel de dușmănoasă ca ea.

Printre rămășiţele plafonului încep să cadă fulgi de cenușă încă aprinşi.

— Cred că e momentul să ne cărăm de aici, spune Marty.

Rachel evaluează incendiul furios care a cuprins întreaga aripă de vest a casei.

— Îl putem mişca pe Pete?

— Cred că nu avem de ales, îi răspunde fostul ei soţ.

Flăcările înghit etajul, și balconul din lemn se prăbușește cu un zgomot puternic.

Fulgii de nea și tăciunii dansează în aer, pe fundalul cerului negru.

— Cred că aud ceva, spune ea ciulind urechea la sirenele din depărtare.

Kylie zâmbeşte, Stuart aprobă din cap şi Rachel îi înveleşte mai strâns cu prelata. Îi va fi greu să-şi lase fiica să mai plece de lângă ea vreodată. Chiar imposibil. O sărută pe creştet.

Pete îi priveşte fericit.

Clipeşte încet.

Încearcă să spună ceva, dar nu reuşeşte.

Ştie că e pe punctul să intre în şoc. I-a văzut pe atâţia alţii trecând prin aceleaşi faze. Fără ajutor medical, în scurt timp va muri.

Marty îi spune ceva, dar el are nevoie de… unde naiba e?

Mâna îi caută orbeşte pe jos până când degetele ating patul pistolului automat al tatălui său. Arma legendară cu care a tras asupra unui avion Zero ce se repezea asupra navei lui, *Missouri.*

Reuşeşte cumva să ridice arma.

Pistolul tatălui său… talismanul care l-a păzit pe bătrân în Pacific şi pe el în cinci ture prin teatrele americane de operaţiuni.

Pete speră că obiectul mai ascunde un dram de noroc.

74

Oamenii l-au poreclit Red încă de când era copil. Fusese botezat Daniel, după tatăl lui, dar bătrânul își distribuia cu prea multă largheţe pumnii, aşa că nu ţinuse neapărat să-i poate numele. În armată îi spuneau Red. Sau domnule sergent. Sau domnule sergent Fitzpatrick. Îi place cum sună Red.

Armata e bună cu el. Armata îl învaţă să scrie.

La şcoală, Red ajunge într-o clasă ajutătoare. Red răsfoieşte secţiunile de divertisment din ziare. Red se pasionează de benzi desenate. Un soare roşu uriaș, din kriptonită. Superman umblând pe un drum roşu.

Armata îl trimite peste mări și ţări.

Red în junglă.

Red în delta Mekongului.

Red într-un bordel din Nha Trang.

Red într-un bordel din Saigon.

Ştie că târfelor le este frică de el. Nu le plac ochii lui și nici semnul ca niște solzi de peşte de pe gât. Curvele nu-i spun nici Red, nici domnule sergent, nici Daniel. Pe la spate, îl numesc între ele *ông ma qui,* adică „diavolul mării".

Red în elicopter.

Red într-un schimb de focuri în valea la Drang. Red păstrându-și calmul sub focul mortierelor. Red recomandat pentru decoraţia Silver Star.

Red înapoi în Statele Unite, unde iubita lui din Sud îi prezintă un bebeluş.

Red intră în poliţia din Boston.

La mijlocul anilor '60, America este plină de oportunităţi pentru un tânăr dornic de afirmare, deși uneori trebuie să mai stâlcești niște mutre.

Câteodată, trebuie să faci lucruri chiar mai rele.

Urme roșii[29] pe podeaua unei cârciumi clandestine din Dorchester.

---

[29] Joc de cuvinte intraductibil ce continuă și în paragrafele următoare: red – roşu, Red – nume propriu.

Roşu pe pereţii apartamentului de la subsol al unui turnător.
Mâini roşii. Ochi roşii. Camere cu pereţi roşii.
Nevasta lui Red fuge cu un alt bărbat în Michigan. Urme roșii în zăpadă, în faţa unei case din Ann Arbor.
Băiatul lui Red creşte şi urmează cariera tatălui, în poliţie.
Zile de glorie.
Zile scrise cu roşu.
Înainte de prăbuşire. Înainte ca curva aceea hipioată să intre în viaţa băiatului. Acum e un boşorog. Are părul alb. Dar bătrânul Red e încă acolo, în interior.
„Îşi închipuie că mă pot ucide? Sunt greu de ucis."
Red se adună de pe podeaua debaralei unde s-a ascuns. Se deplasează cu dificultate până în camera de lângă bibliotecă. Peste tot e fum. Arde toată casa. Găseşte trusa de prim ajutor şi îşi examinează rana de glonţ din coapsă. A trecut şi prin altele mai rele. A păţit-o mai rău în confruntarea aceea cu bandele, din 1977. A păţit-o mai rău în Revere, în 1985, când recuperarea unei datorii a mers prost.
Pe de altă parte, atunci era mai tânăr. Mult mai tânăr.
Sângerează urât. Bandaje roşii. Lenjerie roşie. Şontâcăie până la rastelul cu arme. Dinspre vechiul abator se aud ţipete şi împuşcături.
Alege o puşcă-mitralieră M16, cu aruncător de grenade adaptat sub ţeavă. Opţiunea ideală dacă vrei să pari mai convingător.
Se târăşte în bucătărie, tuşind prin fumul greu, negru.
Durerea este insuportabilă. Cel puţin patru coaste rupte şi probabil un plămân perforat. Dar o s-o scoată la capăt. Red ar scoate-o la capăt şi el este încă Red, chiar dacă are părul alb.
Iese în viscol şi îşi croieşte drum spre vechiul abator.
Un pas după celălalt prin durerea ascuţită.
Clipeşte des ca să alunge zăpada ce-i blochează vederea.
Cei douăzeci şi cinci de metri pe care îi are de străbătut i se par cincizeci.
Abia se târăşte. Când expiră, scuipă sânge. Un plămân perforat, nu mai e nicio îndoială.
Ajunge la uşa din spate a abatorului. Intrarea morţii.
Roşu prin noroi. Zăpada e roşie, balustrada scării este roşie şi ea.
Respiră tot mai greu cu ajutorul singurului plămân funcţional, care

începe și el să se îmbibe de sânge.

Urcă ultimele trepte din beton și aruncă o privire prin ușa întredeschisă.

Reflectoarele puternice din tavan sunt aprinse, poate vedea tot ce este în interior.

Pe podea zac, morţi, iubiţii lui nepoţi. Copiii pe care i-a salvat cu mulţi ani înainte. Singurii oameni care l-au iubit și care l-au înțeles cu adevărat. Olly și Ginger, într-o lume roșie.

Femeia este și ea acolo, ghemuită cu cei doi copii sub o prelată. Marty și celălalt bărbat sunt întinși pe jos, aparent încă în viaţă. Nu pentru multă vreme.

Red ridică arma M16 și pipăie cu degetul trăgaciul aruncătorului de grenade montat dedesubt. E încărcat cu o grenadă ofensivă anti-blindaj, care îi va ucide pe toţi cei din încăpere. Și pe el, probabil.

„Asta e bine”, își spune, apoi trage.

75

Aude oameni care parcă îi vorbesc de la distanţă. Ceva rece și umed îi cade pe faţă.

Unde e?

Ah, da.

Şi-a pierdut cunoştinţa pentru o secundă sau două. Marty spune ceva. Încearcă să-l ridice în braţe. Rachel e cu Kylie şi Stuart.

Pete ţine strâns pistolul de calibrul 45. Se uită în lungul podelei şi ochii i se întâlnesc cu ai lui Daniel. Bătrânul ţine în mâini o puşcă-mitralieră M16, cu lansator de grenade.

Rachel greşeşte. Aici *chiar este o* treabă profundă. *Chiar este* mitologie. Bătrâni contra tineri, infanterie contra marină, catharsis contra haos. E limpede că zeul războiului îi mai ţine în viaţă doar pentru distracţie.

Cei doi bărbaţi apasă pe trăgaci. Bătrânul apasă primul, și pe faţa lui se instalează o expresie confuză când constată că arma este blocată. Confuzie, apoi înțelegere: a uitat de siguranţa manuală a lansatorului de grenade. M203 este o armă deosebit de periculoasă, a cărei folosire nu poate fi lăsată la voia întâmplării. Trebuie să fie armată și, mai mult, siguranţa trebuie deblocată manual.

Căcat.

Pentru o fracţiune de secundă cotrobăie panicat după clapeta de siguranţă, suficient pentru ca pistolul lui Pete să bubuie asurzitor, cu o flamă albă, strălucitoare. Pieptul lui Daniel explodează în durere şi foc, iar sufletul îi este smuls de un cartuş de calibru .45 venit din al Doilea Război Mondial.

76

Forme. Sirene. Zăpadă.

O pătură.

— Scuză-mă, Pete, dar șandramaua asta a luat foc. Trebuie să te scoatem de aici.

Rachel, Kylie şi Stuart îi târăsc pe Marty şi pe Pete pe podeaua abatorului, spre ieşire.

Se îndepărtează împleticindu-se şi se prăbuşesc în zăpadă. În spatele lor, buteliile de gaz stocate în bucătărie încep să sară în aer.

— Haideți odată! strigă Rachel luptându-se să-i tragă mai departe.

Flăcări albastre.

Fulgi de zăpadă.

Girofaruri.

Un camion de pompieri din Miskatonic River Valley apare pe drum, în trombă. Cuvântul *Fire* este înscris de la dreapta spre stânga, cu litere mari, deasupra unei săgeți galbene.

Rachel aprobă tăcut din cap.

Trei vulpi moarte și, în sfârșit, săgeata galbenă. Salvarea e aproape.

Pete îi face semn cu mâna să se apropie.

— Da?

— Dacă dau colțul, nu-i lăsa să distribuie vreun actoraș de mâna a treia în rolul meu, când se face filmul.

Rachel zâmbește și-l sărută.

— Încă ceva, încearcă el să continue, dar vocea i se oprește în gât.

— Și eu, îi răspunde ea și îl sărută încă o dată.

77

Nimeni nu va face un film. Pete este un personaj prea dubios pentru casele de producţie. După ce fac mărturisiri complete, el şi Rachel sunt acuzaţi de răpire cu circumstanţe agravante, lipsire de libertate şi punerea în pericol a vieţii unui minor. Numai pentru ultimul cap de acuzare pot primi cincizeci de ani de puşcărie.

Apoi, cum rămâne cu mica lor expediţie la Innsmouth? A fost o misiune de salvare sau de răzbunare?

Le trebuie mult timp să clarifice totul.

O echipă întreagă de la FBI lucrează săptămâni întregi la analiza documentelor privind Lanţul, găsite pe hard-diskul lui Ginger.

Familia Dunleavy face un gest curajos și declară că micuța Amelia a fost răpită cu acordul lor, după ce Rachel le-a promis că va distruge Lanțul. Opinia publică este în întregime de partea lor. Cei doi provoacă milă și trezesc simpatie. Au șanse ca juriul să-i declare nevinovați. Biroul Procurorului General din Massachusetts se prinde rapid dincotro bate vântul. Rachel și Pete sunt eliberați din arestul preventiv, dar rămân la dispoziția anchetei. Cu opinia publică și cu familia Dunleavy de partea lor, pe măsură ce adevărul despre cariera infracțională a lui Ginger iese la suprafață, avocații apărării sunt convinși că vor scăpa de un proces lung, nepopular și costisitor. Rachel a ucis monstrul. Lanțul a fost distrus definitiv și toate verigile lui au fost eliberate.

Istoria Lanțului a ajuns subiect de anchetă pentru o mulțime de jurnaliști. Unul de la *Boston Globe* descoperă că sistemul de răpiri în familie a fost patentat în Mexic.

Se află că Lanțul a făcut sute de victime, dar frica și ocazionala represiune sângeroasă au funcționat, impunându-le tăcerea.

În orice caz, asta află Rachel din presă, din relatarea făcută de *Globe.* Pe internet şi prin tabloide apar alte poveşti senzaţionale. Ca să-și păstreze sănătatea mintală, Rachel nu citeşte tabloide şi evită să acceseze internetul de când a ieșit din arest.

Nu dă nici interviuri, evită luminile rampei. Nu face mare lucru, se mulţumeşte să-și conducă fiica la şcoală și să-și scrie cursurile de

filosofie. Încet, încet, această atitudine prudentă, atât de străină secolului douăzeci și unu, o trimite înapoi în anonimat.

Ajunge să nu mai fie un subiect viral pe Twitter și pe Instagram. Alt amărât pățește ceva și-i ia locul. Apoi, va veni altcineva și altcineva... nimic nou sub soare.

Prin Newburyport oamenii încă o recunosc – nici nu s-ar putea altfel –, dar când se duce la mall-urile din Boston este din nou anonimă, așa cum își dorește.

O dimineață însorită de sfârșit de martie.

Rachel este în pat, cu laptopul în poală. Șterge ultimele douăzeci de e-mailuri prin care i se solicită interviuri și închide computerul. Pete e la baie, face duș și cântă. Prost.

Zâmbește. Pete chiar se ține de programul de dezintoxicare și a făcut rost de o slujbă de consultant de securitate pentru o firmă de tehnologie din Cambridge. Încă în picioarele goale, intră în bucătărie, umple ibricul și pune apa la fiert.

De sus se aud din când în când sunetele tabletei lui Kylie. Fetița s-a trezit, dar mai zăbovește între cearșafuri, sporovăind electronic cu prietenii. Se descurcă surprinzător de bine. A primit asigurări că nu trebuie să-și facă griji, deoarece copiii au o capacitate uriașă de regenerare și pot depăși cu ușurință traumele, dar tot este uluită.

La ora opt, Stuart vine în vizită. Îl îmbrățișează, iar băiatul se așază cuminte la masă, mângâind pisica și așteptând să coboare Kylie. Și el se descurcă bine, se pare că celebritatea îi priește de minune. Nici lui Marty nu-i displace să se bucure de atenție. A apărut în câteva emisiuni de televiziune și, de fiecare dată, își amplifică rolul de erou salvator. Noua lui iubită, revoltător de tânăra Julie, pare să creadă că toți joacă într-un serial de comedie, unde Rachel, neguroasa fostă nevastă, va ajunge s-o îndrăgească la un moment dat.

Rachel se așază la masă și deschide din nou laptopul. Gândurile îi umblă fără țintă. Răsfoiește *At the Existentialist Café,* de Sarah Bakewell și rămâne cu gura căscată la o fotografie a lui Simone de Beauvoir, care poartă la piept o broșă în formă de labirint.

Închide cartea și îi face cu mâna doctorului Havercamp, care trece prin stufăriș. Se duce să pompeze noroiul din barcă.

— Încerc să-mi încep cursul cu o glumă, Stuart. Ia spune, cum ți se

pare asta: Prietenul meu vrea să-și deschidă o librărie filosofică. I-am spus că nu va merge, e o Nietzsche de piață prea mică, încheie Rachel triumfătoare.

Stuart se strâmbă.

— Nu e bună?

— Nu sunt calificat să judec...

— Ce vrea să spună, mami, este că bancurile tale ar putea distra generații mai în vârstă, o lămurește Kylie aplecându-se peste balustrada scării.

— Sper că planul tău de rezervă nu presupune un număr de *stand-up comedy,* intervine și Pete, care tocmai a ieșit de la duș.

— Să vă ia dracu' pe toți! se burzuluiește Rachel trântind capacul laptopului.

Când toată lumea e gata, hotărăsc că au plecat prea devreme și că pot da o tură pe la Dunkin' Donuts, pe Route 1.

Rachel își privește fiica și ia o mușcătură de plăcintă cu miere. Kylie și Stuart se ciondănesc pe seama unui episod din serialul *Stranger Things.* Fetița a redevenit ea însăși, veselă, distrată, ironică. Schija însă vă rămâne îngropată acolo, în inima ei, fără îndoială. Nimeni n-o va putea extrage vreodată, căci întunericul face parte acum din ființa lor. Dar nu mai udă așternutul și coșmarurile s-au rărit. E mare lucru.

— OK, am o poantă mai bună: De câți hipsteri este nevoie ca să schimbe un bec?

— Mamă, te rog, nici nu vrem să auzim!

— De câți? întreabă Stuart.

— Este un număr destul de obscur, probabil că n-ai auzit de el, îi răspunde Rachel, și măcar Pete zâmbește.

Îi lasă pe copii la școală și pe Pete la gara din Newburyport. Îl enervează teribil că e obligat să poarte costum la noul loc de muncă și are impresia tot timpul că-i stă prost cravata.

— Las-o așa. Arăți foarte bine, îl complimentează Rachel cu toată seriozitatea.

Când vine trenul se întoarce la vechiul ei Volvo, conduce înapoi în oraș și se oprește direct la magazinul Walgreens. Verifică să nu fie la casă Mary Anne, vânzătoarea care o cunoaște, și se afundă printre

rafturi, spre partea cu teste de sarcină.

Găsește nenumărate mărci și modele. Cumpără unul la întâmplare și se îndreaptă spre casă.

Casiera este o puștoaică de liceu, pe nume Ripley, după insigna din piept. Citește *Moby Dick,* dar nu pare să fi ajuns încă la partea despre „rătăcitoarea Rachel". Ochii li se întâlnesc.

— La ce capitol ai ajuns? o întreabă Rachel.

— La șaptezeci și șase.

— Cineva mi-a spus, mai demult, că toate cărţile ar trebui să se termine cu capitolul șaptezeci și șase.

— Doamne, ce n-aș da să se termine și asta la fel! Mai am o grămadă din ea. Tânăra aruncă o privire critică la testul de sarcină pe care-l ţine Rachel în mână. Hm, eu în locul tău aș lua kitul Clearblue.

— Clearblue?

— Crezi că faci economie alegând FastResponse, dar ăsta dă mai des fals pozitive. Apoi, coborându-și vocea: Îţi spun din experienţă.

— Bine, o să iau Clearblue, spune Rachel.

Plătește, își mai cumpără o cafea de la Starbucks, pe State Street, și se întoarce pe insulă.

Intră în baie, scoate kitul, citește instrucţiunile, urinează pe lamelă deasupra vasului de toaletă și o pune la loc în cutie.

E surprinzător de cald pentru luna martie, așa că ia testul, iese și se așază pe marginea terasei din lemn, cu degetele de la picioare abia atingând nisipul de jos.

E ora fluxului. Mirosul mării se simte mai puternic. Deasupra vilelor de pe malul Atlanticului se văd aburi de căldură. Un cocostârc alb, cu ciocul deschis, se plimbă prin vegetaţia înaltă, iar un uliu zboară în direcţia uscatului.

Bărci de pescuit. Pescari de crab. Lătratul leneș al unui câine, de undeva de lângă prăvălia din apropiere.

Simte puterea metaforei – confort, stabilitate, siguranţă.

Thoreau a numit Plum Island „Sahara mohorâtă a Noii Anglii", dar azi nu e așa.

Se uită la cutia pe care o ţine în mână. Cutia care conţine două viitoruri alternative. Două destine care se rostogolesc spre ea cu viteza de șaizeci de secunde la fiecare minut, șaizeci de minute la

fiecare oră.

La fiecare bătaie a inimii.

Zâmbește.

Oricare dintre cele două va fi bun.

Și-a salvat fiica din întuneric.

A ucis monstrul.

O așteaptă alte încercări.

Un milion de încercări.

Dar o are pe Kylie.

Îl are pe Pete.

A supraviețuit.

Viața este fragilă, trecătoare și prețioasă.

Iar a trăi este, deja, un miracol.

POSTFATĂ ȘI MULȚUMIRI

„N-ai nevoie decât de două oglinzi, una în
fața celeilalte, ca să construiești un labirint."

Jorge Luis Borges, *Șapte nopți*

Am scris prima variantă a *Lanțului* la Ciudad de México, în 2012, după ce am aflat despre răpirile în serie puse la cale de traficanții locali – când un membru al familiei se oferă ostatic ca să elibereze victima mai vulnerabilă, răpită inițial. Am conectat ideea cu un eveniment petrecut în copilăria mea irlandeză, pe la sfârșitul anilor '70. Era perioada lanțurilor de scrisori otrăvite, iar partea Irlandei unde am crescut era atât de superstițioasă, încât noi, copiii, credeam fără ezitare în puterea vrăjilor scrise. Într-o zi, profesoara din clasa a cincea ne-a cerut să aducem scrisorile care ne tulburaseră cel mai tare. I-am dat și eu una care mă speriase binișor. A distrus mai multe în fața noastră, sfidând amenințările autorilor cu blesteme, dezastre și ghinion veșnic, și astfel a rupt efectiv lanțul. Incidentul m-a marcat și mi-a rămas în minte. În următorii treizeci de ani am întrebat-o periodic pe mama ce mai făcea doamna Carlisle și întotdeauna am fost ușurat să aflu că-și vedea relativ liniștită de viață.

În 2012 am scris *Lanțul* ca pe o povestire, dar m-am gândit că are stofă de roman, așa că am lăsat-o neterminată, într-un sertar, timp de cinci ani. În 2017 mi-am găsit, în sfârșit, un agent literar profesional, Shane Salerno, fondatorul Story Factory. Seria de romane avându-l drept erou pe detectivul Sean Duffy, care se petrec în Belfastul tinereții mele, deși a fost bine primită și a beneficiat de cronici pozitive, nu mi-a adus tocmai succesul dorit. De fapt, m-a lăsat falit. O vreme mi-am câștigat traiul ca șofer la Uber și m-am gândit să renunț definitiv la scris. Shane m-a sunat și m-a întrebat dacă aș putea să scriu un roman pentru piața americană. I-am povestit versiunea scurtă a *Lanțului.* Am auzit cum ceva a căzut și s-a spart la el în bucătărie, apoi vocea lui ordonându-mi să mă opresc imediat din orice altceva și să transform povestirea într-un roman, ceea ce am făcut.

Toate cărţile sunt, într-un fel, rezultatul unei colaborări. Vreau să le mulţumesc soţiei mele, Leah Garrett, lui Don Winslow, lui Steve Hamilton, lui Steve Cavanagh, lui John McFetridge și lui Shane Salerno pentru că au citit primele versiuni ale *Lanțului* și mi-au trimis propuneri inteligente.

Minunaţii redactori de la Little, Brown, Josh Kendall și Anna Goodlett, s-au aplecat asupra manuscrisului cu o atenţie de criminalist. M-au ajutat scoţându-mă din câteva fundături logice și m-au obligat să evaluez în permanenţă dacă o idee sau un concept erau suficient de coerente sau de convingătoare. Tracy Roe şi Pamela Marshall au verificat minuţios veridicitatea fiecărei afirmaţii şi m-au ţinut pe linia dreaptă a conciziei, în materie de stil. Munca de redactare este chinuitoare, dar redactorii care te pun la muncă grea îţi fac întotdeauna un mare serviciu, până la urmă.

Vreau să mulţumesc echipei de la Newburyport Public Library, unde mi-am făcut cea mai mare parte a documentării pentru cartea de faţă, ca și bibliotecarilor de la filiala George Bruce a New York Public Library din Harlem, care mi-au pus la dispoziție un spaţiu liniştit unde să scriu.

Coincidenţă sau magie simpatică, eram la Praga și pregăteam un articol despre penele de inspiraţie, pentru o revistă literară, când am scris ultimele capitole în vechea clădire de birouri unde a lucrat Franz Kafka, pe strada Na Poříčí, la numărul 7 (acum este un hotel).

Înainte de a încheia această secţiune, aş dori să le mulţumesc fiicelor mele, Arwynn și Sophie, pentru informaţiile pe care mi le-au furnizat, oarecum ostil, despre obiceiurile și jargonul adolescenţilor. Le mulţumesc lui Don Winslow, lui Daniel Woodrell, lui Ian Rankin, lui Val McDermind și Dianei Gabaldon, care m-au sfătuit și m-au încurajat de-a lungul anilor și care mi-au spus să mă ţin tare atunci când mă întrebam dacă sunt într-adevăr făcut pentru aiureala asta cu scrisul.

ÎȚI SUNĂ TELEFONUL.

UN STRĂIN ȚI-A RĂPIT COPILUL.

CA SĂ-L ELIBEREZI, TREBUIE SĂ RĂPEȘTI COPILUL ALTCUIVA.

COPILUL TĂU VA FI ELIBERAT CÂND PĂRINȚII VICTIMEI TALE RĂPESC UN ALT COPIL.

DACĂ ORICARE DINTRE ACESTE LUCRURI NU SE ÎNTÂMPLĂ, COPILUL TĂU VA FI UCIS.

ACUM FACI PARTE DIN

LANȚ

„E posibil să nu mai citesc niciodată un thriller atât de bun."
STEVE CAVANAGH

„Un thriller electrizant. Unul dintre cele mai bune ale genului."
FIONA CUMMINS

„*Lanțul* este pentru educarea copiilor ceea ce *Fata pierdută* a fost pentru căsnicie."
JAMES SWALLOW

„McKinty este una dintre cele mai remarcabile voci apărute pe scena romanului polițist în ultimii ani."
TANA FRENCH

eBook disponibil

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-4021-5

